

Labdien, pie Jums! Te nesen pa LR1 skanēja raidījums "Kā labāk dzīvot" ar tematu par darba maiņu. Par to tagad arī esmu aizdomājusies. Redziet, mūsdienās, bezdarba apstākļos, profesijas maiņa ir bieži sastopama parādība. Savukārt agrāk, ja cilvēks strādāja vienā vietā vai nozarē, tad viņš tur arī strādāja visu mūžu. Pēdējo 20 gadu laikā bieža darba maiņa ir kļuvusi par tādu kā normu, izaugsmes iespēju. Kā būtu pareizi dzīvot?

Augstāk par bļodiņas malu.

Ak, atkal tas "kā labāk dzīvot"...

Vakar, 1. martā portāla lsm.lv Latvijas radio sadaļā, raidījuma "Kā labāk dzīvot", tematam "pašizpaušme un pašvērtējums - būtiska mūsu dzīves sastāvdaļa", Ivars pievienojis savu komentāru:

"Neskaties tālāk par bļodiņas malu.

Vairāk par visu mīli tik sevi.

Skaties uz savu vēdera eju.

Pucē tik nagus un bužīni spalvas.

Augsti cik vari "pacel tik asti",

Pieprasi savu un nelaid sev garām.

Lūko kā vairot naudiņu savu.

Nostum pie malas, kas tīko uz tavu.

Labāk būs dzīvot un mierīgāks miegs.

Tas ir tas raidījums "Kā labāk dzīvot".

Tas viņiem ir tas "labāk",

Tas viņiem ir tas "dzīvot"."

Tieši manas domas – pat atslēgas vārdi "labāk" un "dzīvot" attiecas uz mūsu atslēgas vārdu "darbs". Paldies Ivaram – neesam vieni plašajā pasaulē. Te nu baptistu mācītājs mūs savā 11. marta radio svētrunā brīdina: "Pasaule netaps labāka, ja Tu tai iedosi pareizo diagnozi."

* * *

Skolotāji māca: "Nemeklē Dzīvo pie mirušajiem (*ne-dzīvajiem*)."

Kosmogoniskajā nozīmē tas ir: "Neattiecinī III Logosa – "Dzīvā Dieva" – seku parādību dabu uz II un I Logosu – cēloņiem. Tur **TAS nav tāds, kāds TAS ir III Logosā.**" Katra Esamības – Vienotās Dzīvības līmeņa parādības jāapskata kontekstā un jēdzienos, kuri attiecas uz šo parādību un šo Esamības līmeni. Patvaļība ielaiž Haosu (*apziņā*), sabrukumu (*prātā*) un slimību (*miesā*).

- **Katram savs.**

Antropogoniskajā nozīmē tas ir:

“Nepielīdzini nemirstīgā Cilvēka dzīvi mirstīgās ēnas – personības eksistencei. Cilvēks dzīvo Debesīs (*Pārpasaulīgajā, Pārilaicīgajā, Pārpersonīgajā*), bet pasaulīgajā (*vajadzību lokā*) ir ne-dzīvs (*dzīvs kapā iemūrēts*).”

- **Nepielīdzini nepielīdzināmajam.**
- **Dievišķais rada.**
Cilvēciskais izzin.
Dzīvnieciskais bauda.
- **Cilvēciskais izzin caur darbu.**

Mūsu gadījumā, atbildot uz Jūsu jautājumu, Kristīne, tas ir: “Nepielīdzini sevi un savu dzīvi divkājiem un viņu dzīvei. Tas, kas ir divkājiem divkāju dzīvē, tas neder Cilvēkam (*Kristīnei*) viņa dzīvē.”

- **Nemeklē atbildes divkājaino padomos.**

Raidījums “kā labāk dzīvot” ir noziedzīgu Cilvēku (*tumšās hierarhijas*) vadītas programmas divkājaino izpildītāju veidots raidījums, kurā divkāji divkājiem sniedz morālu gandarījumu un stiprinājumu viņu grūtajā dzīvē saskarsmē ar Cilvēkiem un divkājiem nesaprotamajiem un nesasniedzamajiem Cilvēku dzīves standartiem.

- **Iežogots sakņu dārzs Govī rada psihiskas ciešanas.**
- **Raidījums “kā labāk dzīvot” ir ikdienas sprediķis divkājaino baznīcā.**
- **Tāpat kā bērnudārzā ir dzirdamas bērnu “dzīves gudrības”, tāpat divkāji divkājiem māca, kā dabūt savu.**

Jūs, Kristīne, ļoti pareizi jautājat: “Kā būtu pareizi dzīvot?” Tieši tā – “kā būtu” – ar skatu nākotnē, “pareizi” – sasaistē ar “derīgi un labi”, kas viennozīmīgi izriet no **uz Cilvēkiem attiecināmā jēdziena - “dzīvot”**.

Divkāji nedzīvo – divkāji eksistē.

Divkājaino eksistenci lieliski apraksta Freids, Maslou un visa viņu plašā, **visādiem nosaukumiem izgreznotā “psihologu” baznīca**, kurā ir savi “Pravieši”, “Pāvesti”, “bīskapi” un “mācītāji - mācītājas”, “draudzes”, “lūgšanu un saieta nami”, “bībeles”, “evanģēliji” un misionāri. Tur notiek karstas cīņas par “dievnamu pildīšanu – dvēseļu glābšanu” un “dieva vārda izplatīšanu”. Viņi visiem spēkiem uztur divkājaino eksistenci un skaidro, kāpēc Govij, iežogota sakņu dārza aploku redzot, nav jājūtas traumētai, bet žogs “jānojauc gan sevī”, gan ap dārzu.

Tāpat jēdziens “bērns” nāk no Cilvēku pasaules, bet divkājiem ir “mazuļi”. Cilvēki bērnu “audzina”, bet divkāji “aprūpē”. Cilvēkiem ir “darbs”, bet divkājainie “sev gādā iztiku”. Cilvēkiem ir “labklājība” un “pietiekamība”, bet divkājiem - “pārticība” un “konkurences iespējas”.

Tomēr bieži vien viņi aizņemas vārdus (*bet ne to saturu, jo tajos ieliek savu – divkājaino saturu*) no Cilvēka dzīves un pasaules.

- **Cilvēki un divkāji runā vienus vārdus, bet divās antagoniskās – izslēdzošās - savstarpēji netulkojamās valodās.**

Mēs zinām, ka cilvēkveidīgo pērtiņu izcelsme rodama Cilvēces 3. rases atkritumos – izstumtajos deģenerātos. Pērtiņi ir Cilvēka karikatūra – Cilvēku netikumu iemiesojums. Pērtiņu bara dzīve ir Cilvēku sabiedriskās dzīves karikatūra. Pērtiņiem nav evolucionārā ceļa uz Cilvēku tāpēc, ka viņi ir zaudējuši Cilvēciskās Vērtības. Viņos nav tā, ko attīstīt – nav kam evolucionēt. Tas, kas ir zaudējis derīgumu – ir samaitāts, kas ir sabojājies atkritums, nav atpakaļceļa pie derīgā. Puvusi ola nevar atgūt svaigumu un derīgumu – no puvušas olas cālēns neizšķilsies.

Bieži saka: “Cilvēks var mainīties. Cilvēks var laboties.” Jā, esot Evolūcijā, attīstot Cilvēcisko dabu – Cilvēciskās Vērtības, Cilvēks var mainīties, var laboties – iet no nepilnīgā uz pilnīgāko, no labā uz aizvien labāko, bet tas, kurā nav Cilvēciskās dabas, kurš noraida Cilvēciskās Vērtības, tas šo dabu iegūt nevar un nevar attīstīt sevī to, no kā ir atteicies, vai to, kā viņam nekad nav bijis.

Govs labi saprot, ka sakņudārzā atrodamais nāk caur Cilvēka klātbūtni, uz ko norāda tam apkārt uzceltais žogs. **Govs zin – “kur ir žogs – tur ir Cilvēks”**. Tomēr **Govis neinteresē** žoga iezīmētais un sargātais **Cilvēka darbs, bet tikai gatavie darba augļi** – sakņudārza gardumi. Tāpēc **Govis mācās ceļu pie gardumiem** – kā apiet darbu, nogāzt un samīdīt – **nojaukt žogus**. Govīm nevajag to, kas ir Cilvēks – žogu (*kur ir Cilvēks, tur ir Likums*) – kārtību, kura Cilvēkam dod darbu. Govīm vajag to, ko dod Cilvēka dzīves klātbūtne – sakņudārza labumus. **Tāpēc Govis**, cenšoties sevi saistīt ar Cilvēka darba augļiem, **atdarina Cilvēku**.

Tāpat kā Cilvēks no Dievu valodas veido savu Cilvēku valodu (*ābols no ābeles*), kurā uzņem un saglabā Dievišķo sākumu, tāpat Govis, kariķējot Cilvēku, no viņa aizgūstot vārdu čaulu, veido Govju valodu. Tā kā **Govīm nav pieejamas** Cilvēku valodas vārdu saturu radošās **Cilvēciskās Vērtības un tāpēc nav vajadzīgs Cilvēka valodas vārdu saturs** – Govīm nav Cilvēka dzīves – nav ko izteikt Cilvēku vārdu saturā, bet ir vajadzīga līdzība ar Cilvēku (*tuvums sakņudārzam*), tad Govis no Cilvēku vārdiem taīsa savu – Govju valodu. Viņas izņem Cilvēku valodas vārdiem Cilvēku vārdu saturu un ieliek tajos savu Govju vārdu saturu. Tā viņas ar Cilvēkiem runā vienus vārdus, bet savā valodā.

Viņas visā (bet savā veidā) grib būt “kā Cilvēki” – darīt Cilvēka darbībām līdzīgas lietas. Viņas uz visu skatās no Govju puses, tāpēc visā redz Govīm saskatāmo. Cilvēks uz pasauli skatās no Debesīm, bet Govis no Zemes, tāpēc tur, kur Cilvēks redz Mīlestību, tur Govis atrod seksu un savu Govju seksu sauc par Mīlestību.

Cilvēku vada Mīlestība, bet **Govij visa pamatā ir sekss**. Neticiet?! Palasiet Govju dakteri Freidu!

Cilvēkam ir “pareizi” un “derīgi”, bet divkājiem ir “patīkami” un “viegli”.

Cilvēkiem ir “Izglītība”, bet divkājiem ir “apmācība”.

Kur Cilvēkiem ir “zināšanas”, “tur” divkājiem ir “kompetences”.

Viņiem tur ir “jautrības stūrītis” (*muļķāks būsi – ātrāk nomirsi!*) www.skola2030.lv
To der palasīt, tur var atrast dižās “Govju pērles”. Ko vērts ir viņu skaidrojums vārda “vērtības” saturam vien!

“**Vērtības** – pieredzē izveidojies **priekšstats** (*subjektīva lieta!*), zināšanu kopums par priekšmetu un parādību pozitīvajām vai negatīvajām īpašībām, kas saistītas ar vajadzības, noderīguma izpratni. (*o, tas ir subjektīvais relatīvisms!*)

Lietpratība jeb kompetence – indivīda spēja kompleksi lietot zināšanas, prasmes un paust attieksmes, risinot problēmas mainīgās reālās dzīves situācijās. Tā ir spēja adekvāti

lietot **mācīšanās rezultātu** (*burtisks pārlikums no angļu valodas – kāpēc nevar pateikt vienkārši – zināšanas? A, varbūt viņiem ir taisnība un rezultāts nav zināšanas, bet kaut kas cits?*) noteiktā kontekstā (izglītības, darba, personiskā vai sabiedriski politiskā). Tekstā jēdziens lietpratība lietots kā sinonīms kompetencei.”

Un Tikumība!

Mēs zinam, ka **Cilvēkiem Tikumība ir 7 Garīgo** (*Brīvība, Altruisms, Vienotība, Savdabība, Dzimtenes mīlestība, Cieņa, Pienākums*) **un 12 Cilvēcisko** (*Griba, Patiesums, Zināšana, Godīgums, Mīlestība, Gudrība, Taisnīgums, Paklausība, Ticība, Cerība, Uzticība un Kalpošana*) **vērtību kopums.**

- Fiziskajā nozīmē **Tikumība ir saprātīga askēze** (*latviski – “atturība”, “mērenība”*), **kas seksualitātē ir tīklība.**
- Psihiskajā nozīmē **Tikumība ir kolektīvu** (*arī ģimenei*) **uzturošo sabiedrības dzīves normu ievērošana.**
- Garīgajā nozīmē **Tikumība ir katram dzimumam Dabiskās Kārtības uzlikto normu ievērošana.**

Tieši šobrīd ir sevišķi svarīgi norādīt, ka **Tīklība ir Tikumības neatņemamā daļa**, jo Tikumība ir Gods un pienākumu izpildes Kultūra, bet **Tīklība ir pienākums un tā izpildes prakse.**

- **Tīklība ir pienākums pret nākotni personiskā, Ģimenes, Tautas un Cilvēces mērogā.**

Dabiskās kārtības normu ievērošana ir aizsardzība pret normu pārkāpumiem (*netikumiem*), kas, vienkāršos vārdos izsakoties, nozīmē to, ka **Cilvēkam Tikumība ir imunitāte pret netikumu** – ierobežojumi (*žogs ap Namu*), kuri nepieļauj Normu pārkāpumus.

Tā kā **Vērtība ir parādība, kuras klātbūtne vai ienešana vidē** – telpā (*apziņa ir telpa*) **paaugstina** vides – telpas harmonijas pakāpi - **veselību**, tad saprotam, ka Tikumībai, kā aizsardzībai pret normu pārkāpumu, ir arī praktisks rezultāts – **Tikumība ir Imunitāte burtiskā nozīmē** – aizsardzība pret slimībām kā fiziskām, tā psihiskām un intelektuālām. (*Tiem, kuri sāks blēt, ka “Vērtībām nav rokturu, tās nevar ienest”, varu paskaidrot, ka Cilvēkam ir cits par citu smalkāki 7 ķermeņi – ar Garīgo nes Garīgās Vērtības, ar Mentālajiem nes Cilvēciskās, ar astrālo nes emocionālos apziņas stāvokļus – “kazu tikumus”.*)

Bet divkājiem viņu “tikumība ir internalizēta (apgūta un sev par saistošu pieņemta) vērtība, **kas atklājas kā** indivīda brīvas domāšanas un **rīcības izpausme.**” (*atklāšanās ir izpausme*)

Un tālāk viņu “tikumi”:

“**Atbildība** – griba un spēja paredzēt savas izvēles un rīcības sekas un rīkoties, respektējot cita cilvēka cieņu un brīvību; (*bet, ja nu rīcība nav saistīta ar Cilvēku?*)

Centība – čaklums, uzcītība, rūpība un griba jebkuru darbu veikt pēc iespējas mērķtiecīgāk, kvalitatīvāk un produktīvāk; (*centība nav čaklums, uzcītība un rūpība, kas ir patstāvīgas parādības*)

Drosme – izlēmība, baiļu pārvarēšana, rakstura stingrība, situācijas novērtēšana un cieņpilna rīcība, uzņēmība, centieni pēc taisnīgā un labā; (*Drosme ir pretējais bailēm – pārējais jau ir beletristika*)

Godīgums – uzticamība, patiesums, vārdu un darbu saskaņa; (*nu nekā no teiktā*)

Gudrība – māka izmantot zināšanas labā veicināšanai savā un sabiedrības dzīvē; (*Gudrība ir spēja mācīties, bet māka izmantot ... ir saprātīgums*)

Laipnība – vēlība, atsaucība pret citiem, pieklājība; (*tās visas ir patstāvīgas parādības, kurām vajag dod definējumu*)

Līdzcietība – attīstīta empātija, vēlme iejusties otra pārdzīvojumos un **aktīvs atbalsts** (?); (*un kā tad ar secīgu parādību rindu: uzmanība - iejūtība (empātija) – līdzjūtība – līdzcietība – līdzdarbība, (kas tad arī ir aktīvs atbalsts) kas var novest arī pie līdzatkarības?*)

Mērenība – rīcības un uzskatu līdzsvarotība, spēja nošķirt saprātīgas vēlmes no nesaprātīgām un atteikties no nevajadzīgā, atturēšanās no tā, kas traucē personas attīstību; (*un kā ar to, kas nav saistīts ar psihisko dzīvi?*)

Savaldība – uzvedības un emociju izpausmju kontrole un vadība, respektējot savu un citu cilvēku brīvību, kā arī cienot sevi un citus; (*kam sabojāt labu sākumu ar tālāku piemuldēšanu?*)

Solidaritāte – savstarpējs atbalsts un rīcības saskaņotība, rūpes par savu, citu un kopīgu labumu, **demokrātisks dialogs ar citiem**(?); (*un solidaritāte ļaunprātībā?*)

Taisnīgums – godprātīga lemšana, cilvēktiesību un citu saprātīgu interešu un morāles normu ievērošana; (*vai nekā cita ārpus Cilvēka nav, kam būtu piemērojams taisnīgums?*)

Tolerance – iecietība, vēlme izprast atšķirīgo (piemēram, cilvēka ārējo izskatu, veselības stāvokli, uzvedību, viedokli, ticību, paražas).

Ne vērtības, ne tikumus tieši iemācīt vai ieaudzināt nevar, tādēļ pedagogu pienākums un atbildība ir stiprināt ieradumus. (*ir arī kaitīgi ieradumi...*)”

Audzinašana ir Vērtību ienešana, tāpēc ir jautājums:

- Kā tā “kazu skola” taisās “internalizēt” to, ko “internalizēt” nevarot?

Tik daudz lieku un nesakarīgu vārdu, jēdzienu definējumi ar citiem nedefinētiem jēdzieniem – pelēku kazu murgi – “redziet, cik mēs esam gudras!” Viņas raksta: “Vērtības veido nozīmīgu lietpratības daļu. Tās ir pamats ieradumiem, kas, mērķtiecīgi attīstīti, nostiprinās par tikumiem, citiem vārdiem, par nu jau apgūtām un sev pieņemtām vērtībām.”

- Kas te ir Cēloņi un kas te ir Sekas?
- Vai tikumi ir Vērtības radoši cēloņi vai Vērtību darbības sekas?
- Vai Vērtības ir cēloņi tikumiem vai tikumi ir Vērtību cēloņi?

No “pelēko kazu rakstiem” redzam, ka viņas neko nezina par Cēloņiem un Sekām. Viņas nezina, ka sekas var iegūt tikai no cēloņiem – Vērtībām, bet no sekām tālāk neko vairs iegūt nevar. **Tikumi ir Cēloņi** – uzskaitītās **Vērtības**, kuri vēlāk Cilvēka dzīve izpaužas kā to darbības **sekas – rakstura īpašības un uzvedība**. Tāpat kā Uguns izstaro siltumu, tā Tikumi ir radošie Cēloņi – Vērtības, kuras izstaro **tās uzvedības un rakstura īpašības** (*atbildību, centību, drosmi, laipnību, līdzcietību, mērenību, savaldību, taisnīgumu, toleranci*), **kuras** ir Vērtību darbības sekas – “siltums”, bet tās (*sekas*) **“pelēkās kazas” ir salikušas par cēloņiem – tikumiem**. Kā latviešu parunā: “dzird, ka zvana, bet, kur zvana, nezina.”

- **Tie, kuri nezina, kas ir apziņa un kā tā darbojas, taisa šīs apziņas “veidošanas sistēmu”.**
- **Tas, kurš nezina, kas ir katls un kas tajā notiek, taisās par pavāru.**
- **Tas, kurš nezina, kas ir automobilis, sēžas pie stūres.**

Tur “tikums esot tolerance” (*tas, kas objektīvi ir uzņēmība, neaizsargātība, imunitātes trūkums*). Nupat par banku lietām runājot, viņu banku speciālisti lepni stāstīja, ka viņu bankās “strikti ievērojot zero tolerances principu”. Zero tolerance – tas ir nulles tolerance – nekādas tolerances, bet viņu valodā tolerance ir “tikums”. Tad nu nabaga divkājiem tagad sanāk **pašiem negribot pateikt taisnību**, ka bankās nav nekāda tikuma – bankas ir pilnīgi netikumīgas.

- Vai divkāju “kompetenču izglītība” to gribēja?

Protams, ka negribēja, bet tā iet, ja āži par dārzniekiem iekārtojas un tās vietas, kur bērniem “akmeņus maizes vietā dod” divkāji par savām skolām sauc.

Jautrība bez gala (*muļķāks būsī - ātrāk nomirsi!*).

Tā, viss viņu “jautrības stūrīša” teksts ir **netulkots**, bet **burtisks angļu izteicienu pārcēlums latviešu valodas vārdos** – lieliski atspoguļo viņu “kompetenču” līmeni – izkalpošanos Britu koncilam, pilnīgu analfabētismu filosofijā un Cilvēka apziņas – psihe procesos.

Skaidrojošajā vārdnīca saka, ka “kompetence (*lat. Competentia - piekritība pēc tiesībām*) - kādas iestādes vai personas pilnvaru apjoms; jautājumu loks, kurā attiecīgajai personai ir plašas zināšanas, pieredze.” Tātad, kā rāda pirmais gadījums – tā ir profesionālo pilnvaru joma (*vai “kompetenču izglītība” ir profesionālā izglītība?*), bet otrajā gadījumā “kompetence” ir tas pats, kas zināšanas. Savukārt (*no skolas puses*) izglītība ir zināšanu sniegšana. Tātad iznāk, ka “kompetenču izglītība” ir “zināšanas dodoša zināšanu sniegšana”.

Sviestains sviests!

1. turpinājums

Cilvēks ir sabiedriska un kolektīva būtne. **Sabiedriska būtne tādā nozīmē**, ka **Cilvēks nevar dzīvot viens** – šajā pasaulē viņš var parādīties tikai ar divu citu Cilvēku palīdzību, var būt Cilvēks tikai esot apmaiņās ar citiem Cilvēkiem, var būt laimīgs darot laimīgus citus Cilvēkus. Sabiedriska tādā nozīmē, ka katrs Cilvēks ir daļa no iepriekšējās Cilvēces un daļa no nākošās Cilvēces – Cilvēks ir tilts starp divām Cilvēcēm – Cilvēks ir tilts uz Nākotni.

- **Cilvēks ir Cilvēks tad, ja viņš ir tilts uz Nākotni, ja viņam ir turpinājums nākotnē.**
- **Jebkas ir vērtīgs tikai tad, ja tam ir turpinājums.**
- **Ja tas ir tikai te un tagad, tad tas var arī nebūt – tam nav vērtības.**

Kolektīva būtne tādā nozīmē, ka gan viņa ķermenis, gan apziņa ir kolektīvās dabas daļa. Cilvēks fizisko ķermeni saņem no iepriekšējām paaudzēm un caur to **nodod tālāk fiziskās eksistences iespējas un pilnvērtību vai ierobežojumus kroplības un slimības**. Kroplības, nepilnvērtības un slimības izraisītu nespēju Govis sauca par “īpašajām vajadzībām”, kaut gan **patiešām īpašas vajadzības ir pāri par vidusmēru esošiem izciliem Cilvēkiem**, bet kropliem ir vajadzīgs tas, kā viņiem nav viņu nespējā būt normāliem. Kropliem un invalīdiem ir ikdienišķā – normas vajadzības.

Fiziski vesels un pilnvērtīgs Cilvēks nākošajām paaudzēm nodod tālāk veselu un pilnvērtīgu ķermeni, bet slimis un ķermeni sabojājis tālāk nodod slimu un nepilnvērtīgu ķermeni. Tāpēc visas Govju runas par tiesībām brīvi rīkoties ar savu ķermeni ir bezatbildība

(atbildība pat murgainajā “kompetenču izglītībā” ir “atbildība – griba un spēja paredzēt savas izvēles un rīcības sekas un rīkoties, respektējot cita cilvēka cieņu un brīvību”. Vai “kompetenču izglītība” grib apgalvot, ka Cilvēkam spējot paredzēt savas rīcības sekas ir tiesības būt bezatbildīgam, un citu Cilvēku Tikums tādā gadījumā būtu tolerantī pieņemt viņa bezatbildību?) un noziegums pret nākošajām paaudzēm – nākošo paaudžu esamības ignorēšana vai noliegums.

Cilvēka apziņa ir individualizēts kolektīvās apziņas apgabals, kuru viņa dzīves vēsturiskajā gaitā individualizē vecāku un sabiedriskajā dzīvē izveidotais sabiedrisko attiecību uzkrājums. Tīra un skaidra Cilvēka apziņa uztur tīrībā un skaidrībā visu citu Cilvēku apziņas.

- **Cieņa un atbildība pret citiem Cilvēkiem, bez visa cita ir arī savas apziņas tīrības un skaidrības sargāšana.**

Piesārņota un sakropļota apziņa izkropļo un piesārņo visu citu apkārtesošo Cilvēku apziņas. Tāpēc visas Govju runas par katra tiesībām darīt ar savu prātu, dvēseli un apziņu visu, kas vien ienāk prātā – ir bezatbildība un blakusesošo brīvības ierobežošana – piesārņota, vāja un kropla apziņa ierobežo visu citu apziņu brīvību.

- **Cilvēka dzīve ir kolektīva dzīve sabiedrībā.**

Cilvēka darbs nav iedomājams bez Zināšanām. Zināšanas dod darba iespējas, bet darbs vairo Zināšanas. Tāpēc Darbs un Zināšanas nav šķiramas. Zināšanu iegūšana nāk tikai caur darbu – Zināšanu iegūšana ir Darbs, bet Darba uzlabojums nāk ar jaunām Zināšanām. Zināšanas un Darbs ir tikai kopā ar Cilvēku, kā viņa Dzīves saturs. **Tādā kārtā Cilvēka Dzīve, Darbs un Zināšanas ir trīsvienīgs veselums.** Cilvēka Dzīve ir sabiedriska un kolektīva, tāpēc arī Darbs un Zināšanas ir kolektīvas un sabiedriskas.

Katrām iegūtajām vai sniegtajām zināšanām pamatā ir citu Cilvēku zināšanas, tās tiek iegūtas tik daudz, cik tām audzēkni ir sagatavojuši citi Cilvēki. **Nav tikai vienam Cilvēkam izolēti piemītošu zināšanu,** tāpat kā nav izolēta, tikai šim Cilvēkam piemītoša – derīga darba. Citiem derīgais der atsevišķam Cilvēkam un tas, kas der vienam, der arī daudziem citiem – to nosaka Cilvēku psihiskā, fiziskā un fizioloģiskā uzbūve, Cilvēka Saprāta attīstība un viņa vieta Evolūcijā. Pat uz vientuļas salas vientulībā dzīvojoša Cilvēka darbs ir kopā ar zināšanām uz salu atceļojis kolektīvais darbs. Katram der tikai kolektīvi derīgais darbs.

- **Cilvēka Dzīve, Darbs un Zināšanas ir sabiedriskas, kolektīvas parādības un ir iespējamas tikai savstarpējā vienībā.**
- **Zināšanas kalpo Darbam.**
- **Darbs dod Zināšanas.**
- **Cilvēks dzīvo tik ilgi, kamēr strādā un mācās.**

Izglītība ir Zināšanu tālāknodošana no vienas paaudzes uz nākošo ar mērķi veidot paaudžu dzīves pārmantojamību. Ar zināšanu palīdzību formē nākošo paaudžu Cilvēku apziņu un dzīves veidu – apkārtnotiekošā uztveri, vērtējumu un reakcijas. **Tādu apziņas formēšanu sauc par audzināšanu.**

- **Izglītība ir audzināšanas instruments.**
- **Apgalvojums, ka skola neaudzina – tikai dod zināšanas, ir apzināti un bezkaunīgi – noziedzīgi meli.**

“Jautrības stūrītī” www.skola2030.lv (*muļķāks būsi – ātrāk nomirsi!*) ir apgalvojums “Ne vērtības, ne tikumus tieši iemācīt vai ieaudzināt nevar, tādēļ pedagogu pienākums un atbildība ir stiprināt ieradumus.” Turpat var lasīt arī šo “Vērtības (*kuras tieši iemācīt un ieaudzināt nevarot...*) veido nozīmīgu lietpratības daļu. Tās ir pamats ieradumiem, kas, mērķtiecīgi attīstīti, nostiprinās par tikumiem, citiem vārdiem, par nu jau apgūtām un sev pieņemtām vērtībām.”

- Kas te “kazu valodā” tiek pateikts?

Tiek pateikts tas, kas kaut kur (*internetā*) sameklēts un kādu citu avotu iedvests un popularitātē uzturēts ir kļuvis par ieradumu, vai arī “politkorektuma” dresūras rezultātā izveidots ieradums runāt “govju un kazu” valodā, tiek pasludināts par tikumu un vēlāk pacelts Vērtības līmenī. Pareizi – **tā kā īstās Vērtības un Tikumus “kazu skola” iemācīt nevar**, tad par Tikumiem un Vērtībām **uzdod to, ko “kazas” var iemācīt.**

- Bet varbūt, ka māca nevis to, ko var, bet tieši to, ko grib iemācīt?

Pasakā Māsiņa visādi cenšas atturēt Brālīti: “Nedzer, Brālīt, no kazas pēdas – par kaziņu pārvērtīsies.”

Brālītis Māsiņu neklausīja – no kazas pēdas padzērās un par kazlēnu pārvērtās.

Vērtības māca.

Vērtības veido.

Vērtības attīsta.

Vērtības iemāca.

Vērtības māca ar piemēru. Vērtības māca ar dzīves pieredzi. Vērtības māca ar Cilvēces kolektīvajā darbā iegūtajām Zināšanām.

Vērtības veido ar iespējām. Vērtības veido ar Darbu. Vērtības veido ar Meistarības paraugiem.

Vērtības attīsta apstākļu maiņa. Vērtības attīsta Cilvēka personības attīstība. Vērtības attīsta iespēju paplašinājumu kolektīvajā sadarbībā.

Vērtības iemāca tautas lietišķā māksla. Vērtības iemāca Tikumība sadzīvē. Vērtības iemāca Kultūras tradīcija.

- **Vērtības māca, veido, attīsta un tādā veidā iemāca – ieaudzina Tautas Kultūras tradīcijā praktizētā Zinātnes, Mākslas un Reliģijas trīsvienība.**

Normālā pasaulē Māksla, Zinātne un Reliģija ir vienots sabiedrības dzīves pamata veselums. Normālā pasaulē katrai Tautai atbilstoši tajā apgūstāmajām Vērtībām ir sava reliģija. Reliģijas grupējas Saules Dabas, Saprātīgās Dabas un Lielo Māšu reliģiju grupās.

Saules Dabas reliģijas Cilvēku ved pie Mākslām, un Mākslas ved pie Zināšanām par Metafiziku un Saprāta darbību.

Saprātīgās Dabas reliģijas ved pie Tikumības, un Tikumība ved pie Zināšanām par Psiholoģiju un Gnozeoloģiju – Zināšanu iegūšanas prasmes (*pedagoģijas tai skaitā*).

Lielo Māšu reliģijas Cilvēku ved pie Estētikas un Ētikas, kas Cilvēku ievirza kolektīvajā sadarbībā un caur to dod viskolektīvāko Cilvēciskās dabas darbību – Zinātnei. Lielākā no Mātēm – Sofija virza savu Dēlu uz Zinātņu apgūšanu.

Cilvēciskās Vērtības apgūstamas pakāpeniski Cilvēka Pārilaicīgās apziņas attīstības gaitā un otrādi – Pār pasaulīgā un Pārilaicīgā apziņa Cilvēkam ir viņa apgūtās Cilvēciskās Vērtības.

- **Cilvēka apziņa ir viņa psihiskās enerģijas darbības auglis.**
- **Katra Cilvēciskā Vērtība (*Tikums*) ir konkrēta psihiskās enerģijas kvalitāte – darbības aspekts – apziņas darbības – pasaules izzīņas – sapratnes iespēju paplašinājums.**
- **Izglītība iet Tikuma pēdās – iespējama tikai Cilvēcisko Vērtību attīstības mērā.**

Šīs Cilvēciskās Vērtības attīstās Cilvēku sadarbības telpā un harmoniskās attiecībās noteiktā kārtībā, secībā un ātrumā, kādu nosaka viņa Garīgo Vērtību darbība (*sk. tekstā augstāk minēto Garīgo Vērtību secību*). To nav iespējams aprakstīt šī raksta ietvaros – tas ir apjomīgs un vispusīgs temats, kuram mūsu lekciju gaitā pievērsamies vairākas reizes. Katram Cilvēkam tas ir viņa attīstības, pilnveidošanās un Evolūcijas Ceļš. Tajā nav vietas gadījumam, viltus ideāliem, maldiem un patvaļībām vai kādu āžu reformu iedvesmotu kazu fiksajām idejām par kazu kompetencēm izglītības reformēšanā.

Nelaikā sāкта, nepareizi vadīta vai patvaļīgi paātrināta Vērtības attīstība ved pie personības (*psīhes*) nelīdzsvarotības, interešu zuduma, spēju izpaušmes traucējumiem un negatīvo rakstura īpašību – **netikumu parādīšanās.**

- **Netikumi ir Vērtību ēnas – Vērtību attīstības nelīdzsvarotības un pretdabiska, patvaļīga paātrinājuma sekas.**

Ir bāzes Vērtības un sintētiskās Vērtības. Vispirms noteiktā secībā iemāca un attīsta bāzes vērtības – Uzticību, Paklausību, Kalpošanu, Taisnīgumu, Gudrību, Ticību, Cerību un Mīlestību. **Uz šo Vērtību pāriem** sintezējas sintētiskās Vērtības – Griba, Patiesums, Zināšana, Godīgums. (*Garīgās Filosofijas simboliskajā valodā tas ir “solārais zodiaks un planētu ceļojums tajā”, kam ar mūsdienų astroloģiju nekāda sakara nav.*)

Tas ir katra Cilvēka vēsturiskās attīstības ceļš. Katru Vērtību māca, veido, attīsta un iemāca tam radītā Reliģijas, Mākslas un Zinātnes Tautas Kultūras tradīcija kādā no augstāk minētajām Reliģiju grupām, kurā valda šīs Vērtības attīstībai vajadzīgā Darba, Zināšanu un Mākslas līdzekļu proporcija – Dabiskajā Kārtībā Tautu uzturošajā sadzīves tradīcijā, iekšējā, rakstītā un tradicionālā likuma uzturētajā sabiedriskā dzīvē, kā arī Garīgās un laicīgās varas vadībā.

Katrā Tautā tās kolektīvajā apziņā attīstās kādas Cilvēciskās vērtības. Tāpēc nav pieļaujama dzīves veidu, valodas, sadzīves apstākļu, kultūrvides unifikācija un sajaukšanās. Tāpēc nav pieļaujama svešu valodu apgūšana un svešu sadzīves apstākļu pārņemšana. **Katras Cilvēciskās Vērtības apgūšanai vajadzīgi savi dzīves apstākļi.**

- **Komforts aptur Vērtības attīstību.**

Katras Cilvēciskās Vērtības apgūšanai Cilvēks piedzimst to attīstošā Tautā ar tās Reliģijas, Mākslas un Zinātnes dzīvi. **Tāpēc nav pieļaujama “smadzeņu laupīšana” izcilu prātu aizvilināšana un svešām zemēm**, kur šie prāti tā vietā, lai veidotu un uzturētu savu Tautiešu prātu dzīves telpu – vidi, vergo svešām interesēm un komfortam. **Tāpēc nav pieļaujama Mākslas darbinieku vazāšanās pa svešu Tautu skatuvēm un izstāžu zālēm,**

kur tie, izdabājot svešinieku dīkdieņiem, jaucas svešu Tautu vērtību attīstībā, bet atstāj novārtā un noplicina savas Tautas Kultūras telpu.

- **Katras tautas dzīves telpā un kolektīvajā apziņā piedzimst tur tobrīd vajadzīgais, kalpojošais un attīstībā esošais Cilvēks – Zinātnieks – Mākslinieks un garīgais darbinieks.**
- **Katrs Cilvēks secīgās inkarnācijās, iemiesojumos iet no Tautas uz Tautu tur apgūstot tās Vērtības un tādā secībā, kādām ir gatavs.**
- **Katrai Tautai ir vajadzīgs katrs tās Cilvēks.**
- **Tautā dzīvojošie veido tās vērtību attīstībai vajadzīgo Mākslas – Zinātnes telpu.**
- **Savas Tautas Mākslas – Zinātnes – Reliģijas darba telpas atstāšana un darbība svešā telpā ir nodevība pret savu Tautu, citu Tautu Vērtību attīstības telpu postīšana un Cilvēcisko Vērtību attīstības procesa – Ceļa graušana.**
- **Vienas unificētas “reliģijas” izplatīšana citu Tautu dzīves telpās – tur esošo, tām vajadzīgo Reliģiju graušana (*misionārisms*) ir Cilvēcisko Vērtību attīstības apturēšana visas planētas mērogā.**

Katra izglītība ir tā laika Cilvēku Ideālu, vajadzību un resursu veidojums un atspoguļo viņu attieksmi pret Nākotni – nākošo paaudžu dzīvi. Bērniem sniegtā izglītība vienmēr atspoguļo sabiedrības Cilvēcisko attiecību stāvokli. Tāpēc izglītības sistēmas reformas norāda kā to, kāda būs šī valsts nākotnē, tā to, kādi ir esošās valsts resursi un kas ir tie, kuri šo reformu veic. **Reforma ir reformētāju pašportrets.** Reformas virzība vienmēr norāda uz sabiedrības pilnveidošanos vai deģenerāciju. Augsti inteliģenti Cilvēki vienmēr centīsies paaugstināt sabiedrības izglītības – audzinātības – Tikumības – pilnvērtības pakāpi un paplašināt savu iedzīvotāju redzes loku, kā arī nemitīgi padziļināt viņu izglītību katrā zinātņu jomā. Divkāji – Govis vienmēr visu vienkāršos, sašaurinās līdz māņticībai, fanātismam, padarīs seklu un banālu līdz beidzot ķiķinās par savu kaku podiņā, kā iztaisīšanu un pazīšanu atzīst par kompetenci un lietpratību – mācīšanās rezultātu.

Katrā izglītības sistēmā ir tās mērķim atbilstoši darbības līdzekļi, ar kuriem tā panāk Sistēmas veidotājiem vajadzīgo rezultātu – sabiedrības pārveides mērķiem atbilstoši formētu audzēkņu (*vai, piedodiet, izglītojamo*) apziņu. Katrā izglītības sistēmā ir sava vērtēšanas sistēma un sekmīguma kritēriji. Par sekmīgu vienmēr atzīst to audzēkni, kurš tajā vērtējumu sistēmā pēc tās kritērijiem ir sasniedzis sistēmai vēlamu rezultātu – ir sistēmai derīgs produkts. Tas ne vienmēr nozīmē “sasniedzis augstāko zināšanu līmeni”. Cariskās Krievijas zemstes (*tautvaldības*) izglītība rūpējās, lai bērni zinātu to, ko zin vecāki, bet nekādā gadījumā ne vairāk par vecākiem. Nacistiskajā Vācijā bija jāzin, ka vācietis ir pārcilvēks. Latviešu mazulim ir jābūt paklausīgam patērētājam ar stabilu naidu pret austrumiem.

Feodālismā ir pseidoreliģiskās audzināšanas skolas - draudzes. Tādu skolu uzdevums ir ieaudzināt pārliecību par valsts pamatu stingrību, negrozāmību un valsts varas pārcilvēcisko dabu. Tāda skola audzina “vienam dievam, vienam karalim un vienai tautai” uzticīgu pavalstnieku, kurš ir gatavs par to atdot savu dzīvību tad, kad karalis to pieprasīs. Reliģiskās skolas audzina produktu, kurš prasa “cik augstu?”, kad viņa “dievs - karalis” saka “lec!”, un jo tuvāk tāds stāv šim “cik augstu?”, jo tas ir izcilāks audzēknis. Tādā skolā māca: “Nav jāzin, bet ir jātic! Ja tu dziļā ticībā izleksi pa 9. stāva logu un tava ticība būs pietiekama, ar tevi nekas nenotiks, bet, ja tu nositīsies, tad tava ticība nav bijusi pietiekama vai tavu grēku smagums nav pietiekami lieliem ziedojumiem izpirkts.” Tāpat tiek audzināti arī “dievi - karaļi”. “Dievs - karalis” “lec” pēc baznīckunga norādījuma. Tādā kārtā baznīcas skolas audzina sev manipulējumu sabiedrību, kurā vienu tās daļu - karaļi izmanto citas “lecināšanai”. **Baznīcas skolu audzēkņu vājā vieta ir aprobežotība, māņticība un**

fanātisms. Viņi ir viegli manipulējami ar viņos ieaudzināto lētticīgo “nezināšanas ticību dieva vārdam”, kurš vienmēr nāk no baznīckunga mutes.

Kapitālismā vajadzīgs strādnieks – patērētājs. **Tāpēc tur ierobežo izglītības vispusību un orientē “uz praktiski vajadzīgo zināšanu” apguvi iespējami ātrākā laikā (kam tev nevajadzīgas zināšanas...) vienlaikus attīstot tieksmi pēc individuāli baudāmiem materiāliem (nopērkamiem) labumiem.** Kapitālismā katrs divkājis ir darbaspēks un patērētājs, tāpēc viņam jāspēj pašam brīvi pārvietoties uz ražošanas vajadzību vietu, tur jāpērk standartizēti produkti un jābūt spējīgam ātri piemēroties katrai darba videi, katrai profesijai un “komandai” – “grupai”. Spilgti izteikta personība to nevar, tāpēc kapitālisma izglītības produkts ir nivelēta, lielummānijas (“katrs bērns ir talantīgs, unikāls un veiksmei nolemts”) apdvesta, viegli manipulējama individuālista apziņa. Egocentriska “stīga” ir viegli aizskarama un ar nelielu piepūli vadāma vēlamajā virzienā. **Divkāja vājā vieta ir viņā ieaudzinātā eksistenciālo vajadzību apmierināšanas prioritāte.** Divkājis vienmēr kustēsies lielākās siena kaudzes, lielākā gaļas gabala, lielākās bietes un kāpostgalvas – lielākās un pilnākās bļodiņas virzienā tālāk no uzrauga pātagas. Uz to strādā kapitālisma izglītības sistēmas zemākā daļa. Tajā audzina izpildītāju – patērētāju.

Kapitālismā ir arī otra izglītības sistēma, kurā naudas turētāju - plēsoņu kasta audzina savus mazuļus – izmantotājus un īpašniekus. Tā ir pilnīgi cita, zemākajai patērētāju kastai nepieejama telpa un izglītība. Nevienam, kurš to nav baudījis, nekad neiekļūs izmantotāju kastā.

- **Nevienam, kurš nav dzimis izmantotāju kastā, to nekad neiegūs.**
- **Nav ceļa no patērētāja – Govīm, kazām pie izmantotājiem - plēsoņām.**

Arī bankas top-menedžeris un korporācijas direktors ir tikai izpildītājs ar izpildītājam – patērētājam domāto izglītību. Pat visbagātākais Latvijas iedzīvotājs ir tikai augsti pirkspējīgs patērētājs – izmantotāju gribas izpildītājs un viņu labumu vairotājs.

2. turpinājums

Sociālismā Vērtība ir Cilvēka dzīves pilnvērtību uzturošas un augšupvirzošas sabiedriskās attiecības, tāpēc sociālistiskās valsts skolas audzina kolektīvi dzīvojošu Cilvēku. **Sociālistiskās izglītības sistēmas mērķis ir sabiedrisko attiecību kvalitātes celšana. Vispusīga izglītība dod iespējas kritiski vērtēt notiekošo un ar to paplašina saprašanās iespējas.**

- **Tikumība ir sirsnīga objektivitāte.**

No vienas puses, kolektīvā dzīve prasa disciplīnu, organizētību un pašorganizēšanās spēju, spēju pakļauties, kalpot kolektīva interesēm, piekāpties personiskajā, lai sadarbotos sabiedriskajā, bet, no otras puses, sabiedrisko attiecību kvalitāte veidojas no katra sabiedrības locekļa personības kvalitatīvā satura. Tāpēc **sociālistiskās valsts izglītības sistēmas mērķis ir disciplinēts un Cilvēciskajās Vērtībās pilnvērtīgs, kolektīvajā darbā un sadzīvē iekļauties spējīgs Cilvēks.**

Sabiedrisko attiecību kvalitāšu celšana nozīmē gan pieaugošu iepriekšējo uzkrājumu apgūšanas spēju, gan arī topošo kvalitāšu veidošanu. Tāpēc skolas par galveno izvirzīja V.I.Ļeņina formulēto lozungu: “Mācīties, mācīties un vēlreiz mācīties.” Tieši Padomju Savienībā ar Tautas Universitāšu izveidošanu tika likti pamati Cilvēka mūžizglītībai un kvalifikācijas celšanas kursu sistēmai profesionālajā izglītībā (*ja iedzīvotāji pret to izturējās nevērīgi, tad paši vainīgi – neizmantoja dotās iespējas, bet pļāpāja par “padomju sliktumiem*

salīdzinājumā ar rietumu labumiem”). Padomju Savienība gāja uz nemitīgu iedzīvotāju izglītības un Kultūras, tai skaitā nacionālo Kultūru līmeņa celšanu. Latvija vislatviskākā un Kulturāli visbagātākā bija tieši padomju laikā.

Tas, ka padomju izglītības sistēma bija labākā, nav apšaubāms – tieši tāpēc tagad pagrimst “smadzenes” izsūcošā kapitālisma zinātne, ka no sagrautajām Padomju skolām tai vairs nav svaigu smadzeņu pieplūduma. “Attīstītās rietumvalstis” ļoti satraucas par intelektuālā īpašuma tiesību ievērošanu, bet tai pat laikā **neierobežoti bezkaunīgi izlaupa** manipulatīvi novājināto (*attīstībā bremzēto – “savaldīto”*) nāciju intelektuālo resursu un šo valstu izglītības sistēmu darba augļus – **nacionālo intelektuālo resursu, īpašumu un bagātību**. Ja tās patiešām gribētu respektēt “intelektuālo īpašumu”, tad par katru pie sevis “aizsūktu” zinātnieku, skolotāju, ārstu, mākslinieku un strādnieku, speciālistu tām būtu “izsūktajām” valstīm jāmaksā audzināšanas un izglītības izdevumi 100 kārtīgā apmērā (*“aizsūktais” ir tradīcijas – Kultūras mantojuma daļa*).

Sociālisma izglītības sistēmas (*pārejas stāvoklī no kapitālisma uz sociālismu esošā*) **augļa vājā vieta ir viņa izglītotā Cilvēka brīvdomība**, kas apstākļos, kad kārdinājums (*kapitālistiskās sistēmas izvērstā mērķtiecīgā graužošā darbība*) pārsniedz disciplīnu, viņu noved pie pretestības disciplinējošai sistēmai. Nākotnē orientēts, **bet pietiekami nenobriedis Cilvēks grib Nākotnē esošo jau šodien** – pēc iespējas ātrāk cenšas piepildīt šodienu ar Nākotni – iedzīvināt Nākotni šodienā. No vienas puses, tas ir pareizi – ja tā nebūtu, tad Nākotne tā arī paliktu bezdarbības-dīkdienības sapņojumi, bet, no otras puses, tas var izraisīt **šodien objektīvi nesasniedzamā iekārošanu vai pievēršanos viltus ideāliem un ilūzijām**, kas kapitālisma sistēmas vadītāju **mērķtiecīgi izvērstās graužošās ideoloģiskās un ekonomiskās darbības** apvienojumā ar tās korumpēto varas augstāko ešelonu nodevību **noveda pie PSRS sagrāves un ar to arī pie pasaulē labākās izglītības sistēmas likvidācijas**, tās vietā ieviešot kapitālismam vajadzīgo ražotāja – patērētāja apmācības sistēmu.

Bez sabiedrisko iekārtu uzturēšanai vajadzīgajām izglītības sistēmām pastāv arī sektantiskas apmācību sistēmas, kuru mērķis ir misionārisms – savas uzskatu sistēmas lokā esošo skaita vairošana un noturēšana ārpus realitātes esošā destruktīvā ilūziju lokā. **Katra sekta sev veido savu “skolu”**. Ir mormoņu, Jamahā, baptistu, katoļu skolas, neaudzināto – “indigo bērnu humānās pedagogijas”, M. Šķetiņina “dzimtas atmiņu atmodinošā”, Montessori, Valdorfa, O.Rodes “skola” un “kompetenču izglītība”. **Tās visas ir sektantiskas sistēmas, kuru mērķis ir savairot savas sistēmas audzēkņus viņu tālākai izmantošanai pēc “skolu” beigšanas**.

Vai kāda sektantiska “skola” kļūst par mazuļu apmācības sistēmas pamatu, ir atkarīgs no šīs sekta popularitātes un tās piekritēju daudzuma attiecīgajā ministrijā, kā arī no teritorijas izmantotāju plāniem attiecībā uz šo teritoriju un divkājaino – Govju izmantošanu. **Mēs tagad redzam, kā Latvijas kolonizatori (Britu padomes norādījums) ar uzpirktu pašmāju nodevēju (mājaszagļu) rokām Latvijā tās “nākotnes” veidošanai ievieš sektantisku, tā saukto, “kompetenču izglītību”**.

Sektantiskās “skolas” tiek veidotas, balstoties uz okulto mehānismu pamata. Viens no mērķiem tiek sasniegts izmantojot apstākli, ka bērniem un vecākiem līdz 13 – 14 gadu vecumam ir kopīga apziņa. To, ko nevar iestāstīt vecākiem (*viņu izglītības, veselā saprāta un dzīves pieredzes pretestība*) to var iestāstīt viņu bērniem (*bez tādas pretestības*), bet tā kā viņiem ir kopīga apziņa, tad vecāki, paši to nemanot (*tiek apieti kontroles un aizsardzības mehānismi apziņā*), pieņem sektantisko ideoloģiju.

Valdorfa un Montessori gadījumā savas neinformētības (*radiomuļķību iedarbības*) dēļ, vecāki to dara **lētticīgi labprātīgi**. (*Daudzi labprātīgi nes savu naudiņu uz kādu banku vai piramīdu, “laimētavu” vai kādu citu tikpat nopietnu pasākumu.*) **Tādā veidā sekta, ne tikai audzina sev nākošo sektantu, bet nemanot pāraudzina arī vecākus**. Tieši tā darbojas arī “kompetenču izglītība”. “Uz muļķi skatiesies – pats par muļķi paliksi”. Latvijā “kompetenču

izglītība” ir ne tikai valsts nākotnes, bet arī labklājības resursu un Cilvēciskā “materiāla” jautājums.

Katra izglītības sistēma strādā ar noteiktu materiālu. Kas der vienai, tas neder citai. Cilvēkiem domātai sistēmai neder divkāji – no tiem Cilvēks neiznāks, bet divkāju sistēmai neder Cilvēki. Padomju izglītības vājā vieta bija tā, ka tā nenoskīra divkājus un destruktīvas ievirzes saprātu nesošos no labdabīgiem bērniem. (*Tādā kārtā tā apgādāja ar zināšanām arī savus ienaidniekus, kuri tagad šīs zināšanas pavērs pret saviem Skolotājiem.*) Tāpat katra izglītības sistēma orientējas uz noteiktu bērnu un vecāku inteliģences līmeni.

Acīmredzot tagad te šīs “valsts” saimnieki tā veido savu nākotni. Viņiem vajag strauji vēl vairāk pazemināt te dzīvojošās populācijas inteliģences līmeni un nolīdzināt “nolaisto” vecāku “nolaistos” bērnus ar šodienas “nolaisto” skolotāju (*nav jau labāku*) “nolaistajiem” rīkotājiem šajā “nolaistā” “valstī”. (*“Nolaistais” – “opušķenij” ir kriminālās pasaules jēdziens.*) No šodienas surogāt “skolā” izmuļķotiem vecākiem var “iegūt” tikai surogātmazuļus un tos var apmācīt tikai surogātskolotāji un tādi surogātizglītības surogātprodukti ir derīgi šīs “valsts” saimnieku vajadzībām sariktētā surogātvalstī. “Nolaistie” produkti būs iederīgi “nolaistajā” valstī un apmierināti ar savu “nolaisto” valdību.

- **“Kompetenču izglītība” ir “nolaisto” sektas “skola”.**
- **Latvija ir tieši tik maza, lai kļūtu par “nolaisto” totalitārās sektas apdzīvotu teritoriju.**
- **Caur “kompetenču izglītību” “nolaisto” totalitārā sekta Latvijā veido savu totalitāro nākotni, kurā kolonizatori sev sagatavo divkāju slaucamo Govju ganāmpulku.**

Katras izglītības sistēmas darbības galamērķis ir audzināšanas rezultātā (*katra izglītības sistēma ir audzināšana – apziņas veidošana neatkarīgi no tā, vai tās darbinieki to atzīst vai noliedz*) ievadīt savu audzēkni sabiedrisko attiecību uzturēšanai ģimenē (*sabiedrības turpināšanai*), valstī (*būt ārēji manipulējamam vai iekšēji disciplinētam*) un darbā (*sabiedrības dzīvi uzturošo vērtību radīšanā vai aprītē esošo produktu ražošanā*). Atkarībā no sabiedrības vajadzībām, resursiem un mērķiem, katrai ir citi profesionālās orientācijas principi.

Centralizētā, stabilā, uz tālāku turpinājumu orientētā valstī tiek ievērots dinastiskuma – pārmantojamības princips. Tur, kur vajadzīga ātra ražošanas paplašināšana tur ir agra profesionālā orientācija, bet **tur, kur par galveno tiek izvirzīts Cilvēka Dzīves Saturs, tur ir stingra piesaiste pamatprofesijai** ar tās paplašināšanu saistītajās blakusnozārēs **un līdz ar to arī vēla profesionālā orientācija.**

Decentralizētās, uz tūlītēju peļņu un šodienas vajadzību apmierināšanu orientētās sabiedrībās nav stingras profesionālās orientācijas. Tur galvenais ir ātra transformācija, ātra pielāgošanās un mainība, resursu pārvietojamība un mērķu nenoteiktība. Tur nav noteiktas piesaistes profesijai un tātad ir vāja profesionālā orientācija. Tur ir citi darbības efektivitātes kritēriji un gala rezultāti.

Kolonijām ir cita - ierobežota izglītība un ierobežots strādnieku profesionālais līmenis ierobežotās, kolonizatoru vajadzībām kalpojošās profesionālās darbības jomās ar brīvu darbaspēka pārvietošanu (*darbs “banānu republiku” plantācijās*).

Tā kā sektantiskās “skolas” nav pilnvērtīgu izglītību dodošas – tās nenodarbojas ar Cilvēces uzkrātās pieredzes tālāk nodošanu – tām nav šīs funkcijas, **tad tām nav nekādu attiecību ar profesionālo orientāciju.** Sektantiskās “skolas” ir šauru mērķu sasniegšanai orientētas parazitiskas tehnoloģijas, kuru rezultāti nav(!) orientēti uz dzīvi reālajā pasaulē. **Profesijas un profesionālā orientācija ir parādības reālajā Cilvēces vēsturiskumā** – paaudžu nomaiņā un ar to saistītajā uzkrātās pieredzes (*kurā ietilps arī zināšanas*)

tālāknodešanā. Sektantiskās “skolas” izmanto Cilvēces vēsturiskuma vidi un “materiālu”, kuru, izraujot no šī vēsturiskuma, ievada ar to nesaistītā iluzorā – nekur nevedošā vidē. **Sektantiskajām “skolām” nav turpinājuma tālākajā izglītībā, profesionālajā darbībā (tās nerada jaunus darba veidus)** un Zinātnē.

- Sektantiskajām “skolām” nav turpinājuma dzīvē.
- Tās eksistē pašas savas eksistences uzturēšanai un pakāpeniskai Cilvēces deģenerācijai.
- Ar šo “skolu” samaitātajiem produktiem vēlāk tālākajā dzīvē atkal jānodarbojas sabiedrību tradicionālajām skolām, institūcijām un profesionālajai videi.
- Sektantiska “skola” nedod profesionāli pilnvērtīgus darbiniekus – viņi nav spējīgi turpināt tradicionālo profesionālo darbību – Cilvēces vēsturiskumu.

Sektantisko “skolu” produkti ražo jaunus sektantisko “skolu” apmeklētājus, kuru radītās problēmas jākompensē ar šo parazitāru aplipinātajai sabiedrībai. Sektantiskās “skolas” der tikai tur, kur kolonizatoru interesēs ilgstošā atpalcības pakļautībā jāuztur kolonijā nodarbinātais nekvalificētais darbaspēks.

* * *

Ir tādi “pilieni”, kuros redzams “okeāns” – sabiedrības dzīvi veidojošā pirksta nospiedums – tajā kā fokusā koncentrējas dažādu strāvojumu un spēku rezultāti. Š.g. 10. martā, Latvijas pirmajā “Labrīt” skanēja 19 minūtes un 40 sekundes garš radoraidījums par kādu Latvijā 5 gadu gaitā veiktu divu jaunu **latviešu** “zinātnieču” pētījumu **“Latvijas muzeju darbības efektivitātes”** jomā, viņu vadītajā **latviešu** domnīcā ar **anglisku nosaukumu “Creative museum”**. Šis 19 minūtes un 40 sekundes mums sniedz bagātu materiālu pievienošanai plašam pētījumam par sabiedriskās dzīves virzību Latvijā. Tomēr šodien, šajā rakstā mūs interesē pavisam nedaudz no tur iegūstamā materiāla. Šodien mūs interesē tikai viens aspekts, kuru ilustrēšu ar atsevišķiem citātiem no šī raidījuma.

Te iepriekš jāpaskaidro, ka “efektivitāte” ir sistēmu vadības teorijas jēdziens, (*ekonomikas teorijā tā ir “rentabilitāte”*), kas raksturo ieguldīto resursu un iegūtā rezultāta attiecību laika vienībā, kur laiks var būt arī ieguldījums. “Ideālā efektivitāte” sistēmu vadības teorijā esot “0” ieguldījumu radīts bezgalīgi liels rezultāts. Ir saprotams, ka “tāds no tāda rodas”, no “nekā” “kaut kas” rasties nevar, tāpēc, patiesībā rezultāts vienmēr ir vienāds ar ieguldījumu, bet, ja tas pārsniedz ieguldījumu, tad ir notikusi kādu neminētu resursu izlaupīšana vai “nākotnes noēšana”. Gadījumā, kad rezultāts šķiet mazāks par ieguldījumu, ieguldījuma daļā ir kāda parazitiska vai ieguldījuma radošo daļu mazinoša destruktīvā daļa. Tad arī **šķietami mazākajam rezultātam ir jāpieskaita destruktīvā ieguldījuma atņemtā destruktīvā rezultāta daļa** un atkal kopējais rezultāts ir vienāds ar kopējo ieguldījumu.

Tātad, dāmītes stāsta:

“Nu, efektivitāte bija tāds jēdziens, kas netika piešķirts šim pētījumam no paša sākuma. Sākumā mēs tātad fokusējāmies tikai uz darbinieku atalgojumu un motivāciju un tad, kad mēs sākām iekļaut vēl papildus dažādus muzeju darbības aspektus, tad mēs sapratām, ka ir vajadzīgs šis apkopojošais nosaukums, un tad, kad radās šis nosaukums “muzeju efektivitāte”, tad pētījuma ietvaros mēs tajā iekļāvām muzeja apmeklētības rādītājus, muzeju finansējumu, darbinieku atalgojumu un dažādus citus aspektus, bet mēs **neiekļāvām izstāžu darbību, mēs neiekļāvām zinātnisko darbību**. Mēs sākumā gribējām izpētīt, izpētīt, cik tad īsti muzeji piesaista finansējumu caur dažādiem fondiem, taču šī statistiskā informācija bija

tik haotiska un nesaprotama, ka nācās atteikties no šī jautājuma pētīšanas. Pēc kāda laika mēs sapratām, ka “muzeju efektivitāte” vispār ir tāds jēdziens, kas raksturo visu mūsu domnīcas darbību kopš tās rašanās brīža, ka mēs dažādos veidos cenšamies sekmēt “muzeju efektivitāti”.”

Ja ir “efektivitāte”, tad man rodas jautājums:

- Ko viņas savā pētījumā uzskata par ieguldījumu?
- Kas tādā gadījumā ir rezultāts?
- Un kur tieši ir tā efektivitāte – attiecība starp ko?

Mēs redzam, ka **tas, ko** šīs jaunās **dāmītes** (*viena pat esot muzeoloģe*) **saprot ar “muzeju efektivitāti”** (*un kas raksturo “domnīcas darbību”*) un pēta, kas viņas vispār interesē – **ir naudas plūsma caur muzejiem un tās domnīcā radītie blakusprodukti.**

“Šis viss ir ļoti saistīts un šis “muzeju efektivitātes” apkopojums pašreizējā brīdī, mēs varētu to nosaukt par startu tālākiem pētījumiem, tālākām diskusijām un jau tagad prezentējot šos pētījumu rezultātus, mēs esam izziņojuši piecu diskusiju ciklu,”

“mums būs katras diskusijas neatkarīgs skats no malas”

“mēs strādāsim pie rekomendācijām, mēs nāksim klajā ar šīm rekomendācijām,”

“mēs izstrādājam anketu, kuru **izsūtījām uz 90 muzejiem un mēs ieguvām tikai 9 lietojamas atbildes – muzeju vēlme iesaistīties bija ļoti niecīga.”**

- Hallo, vai tur kāds vēl ir mājās?!
- **Piecu gadu pētījums, 9 anketas**, prezentācijas, diskusiju cikli, skati no malas, rekomendācijas un sākums tālākiem pētījumiem?!
- Muzeoloģija, domnīca?!
- Zinātne Latvijā?
- No kura bērnodārza rotaļu laukuma ir šī reportāža?
- Vai jums tur Napoleoni un Anastāsijas arī ir?
- Vai jums tur jau “Ciedri arī skan”?
- Uh, kas par varenu burziņu!

“kura ir radījusi arī plašā profesionāļu vidē daudzus jautājumus un likusi pārdefinēt, **ko tad mēs saprotam ar izstādi**, un, **kas tad ir tas ap izstādi**, nu, saistītie pasākumi, un, kas veido šo izstādi un vai izstāde ir tikai izstāde, vai izstāde ir pasākumu kopa, vai izstāde var būt arī koncerts”

“pašlaik strādājot pie 100-gades izstādes, iespējams, tā deleģējuma dēļ, bet ir izgājis ārpus savas institūcijas un nu jau maijā mēs redzēsīm šo visu, visu, kas vien gribēja šo Latvijas muzeju iesaisti šīs lielās Latvijas 100-gades izstādes veidošanā un es domāju, vismaz izstāžu veidošanas sakarā es domāju.”

Nu re, un man visu laiku tieši tā jau likās, ka tā “Latvijas 100-gade” ir tikai tāda domnīcu dāmiņu izstāde – koncerts, no budžeta apmaksāts “profesionāļu” burziņš – diskusiju cikls, kuram vēlāk kādi uzaicinātie rakstīs savu “skatu no malas”... un par to visu laiku mainīsies definējumi... un kā “efektivitāti” daudzus pētījumos varēs vērtēt vēl daudzus, daudzus gadus...

“bet tai pašā laikā arī šīs izstādes un ekspozīcijas definīcijas mainās nepārtraukti – mēs vairs īsti nevaram pateikt, ka izstāde ir tas, kas četrās sienās ir iekārtots,”

Un te nu mēs saprotam, kāpēc viņām: “statistiskā informācija bija tik haotiska un nesaprotama” **organizēta informācija nav izmantojama “piemuzeja” parazītu burziņu haosā.**

“mēs turpināsim vērot, tad mēs par to celšanos vai krišanu varēsīm runāt”

Tā lūk – mēs vairs īsti nevaram pateikt, kas ir kas un ko mēs pašas pētām...

Meitenītes vairs nezina vai viņas vēl ir meitenītes...

Varbūt viņas jau ir puisīši...

Definējumi visu laiku mainās...

Vai pētījums ir tas, kas ir iekšā, vai kaut kas apkārt...

Un vai tas, ko viņas pēta ir pētījums...

Varbūt ka tas ir koncerts...

Vai varbūt izstāde...

Un ja nu tomēr tā ir divu jaunu pētnieču kopradīta Bilitis dzeja...

Lai nu kas tas būtu, bet ir pilnīgi skaidrs, kādus “produktus” ražo tas, ko “Latvijas pelēkās” kazas tagad sauc par izglītību.

3. turpinājums

Jo tā, lūk – viss varot būt kaut kas cits un ar to zaudēt to, kas tas ir – katrs varot būt kāds cits un pārstāt būt tas, kas viņš ir.

Tā kā kaut kur dzirdēti vārdi.

“Katrs varot ņemt savu čemodānu un braukt plašajā Gejropā konkurēt turienes darba tirgū par vietu, kurā tobrīd maksā vairāk vai pārtapt par kādu citu darbinieku.” **Definējumi – apgalvojumi, ka Tu esi kādas jomas profesionālis, visu laiku mainās.** Šodien Tu esi sniegavīrs veikala skatlogā, rīt staigājoša “kotlete” pie McDonalda durvīm, bet parīt jau skursteņslauķis Mozambikā. Senākās “profesijas priesteriene” varot būt “skolotāja” un otrādi, vai arī, ja vajag, varot veikt dzimumu maiņas operāciju un tā kļūt par premjerministru, gadījumā, ja viņam par “to” maksā vairāk... un “iznākt no skapja”.

Redziet, to par “pārmaiņu iespēju” stāsta ne tikai “kā labāk dzīvot”, to virza arī caur “jauno zinātnieču” veiksmes stāstiem un daudziem citiem it kā nesaistītiem raidījumiem, filmām un citur izvietotiem materiāliem. Tagad arī valodnieki radio par mainību stāsta. Un te nu, viņos klausoties, man rodas jautājums:

- Ja viss, kas vien ar valodu notiek, kā to runā un kādus vārdus ievieš, esot dabiska valodas dzīve ar tai neatņemamo brīvību, tad kāpēc viņi aizrāda “tā nesaki, saki tā un komatu liec te”?
- Viss taču mainās, definējumi mainās?
- Nav zināms, kas ir kas un vai tas ir tas?
- Un kas tad tagad jau ir pareizi?
- Vai arī vairs jau nē?

Valodnieki - lieciet nost savus diplomus un brauciet uz Īriju sēnes audzēt!

Elektriķi - lieciet nost savus mēraparātus!

Namdari - celtnieki un galdnieki - izmetiet mērlentes, lineālus, līmeņrāžus un teodolītus!

Būvzinieki - aizmirstiet celtniecības normas un noteikumus!

Matemātiķi - nodzēsiet formulas!

Tas viss vairs nav nekas!

Pēc “kompetenču izglītības” tā visa vairs nebūs, tās produktiem tas nebūs svarīgi.

Viņi visu varēs darīt citādi.

Izsenis speciālists ir tas, kurš var pateikt “kas ir tas” un “kas, cits – nav tas”. **Tas, kurš var uzstādīt diagnozi un ārstē, ir ārsts, bet tas, kurš to nevar, bet tomēr pieņem pacientus, “pēta” un “dod rekomendācijas” ir šarlatāns.**

Un te nu mēs atgriežamies raksta sākumā pie mācītājkunga teiktajiem vārdiem: “Pasaule netaps labāka, ja Tu tai iedosi pareizo diagnozi.” Un te nu mēs redzam, ka tie nav tukši mācītājkunga prāta aptumsuma brīdī izteikti murgi, bet ir jauno “zinātnieču” un **visa valsts aprāta darbības pamatā – diagnoze nav vajadzīga, vienkārši dari kā tev ērtāk to, kas pašam labāk patīk un tava pasaule kļūs labāka** – tas nekas, ka uz visu citu pagrimuma rēķina. Kā vienmēr - baznīca “gaišu ceļu” rāda.

Jautājums:

- Kā lai māca fiziku un ķīmiju, ja definējumi visu laiku mainās un nav vairs zināms, kas ir kas?
- Kā var mācīties kaut ko par to, ko nevar stingri definēt?
- Vai var pateikt, ka tas, ko dara bērns vēl ir mācīšanās vai jau vairs ne?
- Tad kāpēc to saukt par izglītību, nu kaut vai “kompetenču”?
- Varbūt, ka labāk uzreiz par debilizāciju?
- “Zinātnieces” taču to pierāda?
- Arī debilitātei taču ir definīcija?
- Arī tā var ik brīdī mainīties?
- Un, kāpēc man ministri ir jāsauc par ministriem?
- Un kāpēc ne par asenizātoriem?
- Un kāpēc man jāmaksā nodokļi?
- Hei, vai tie jau varbūt ir brīvprātīgi ziedojumi?
- Vai varbūt vienkārši rekets?

Definīcijas taču ik brīdī mainoties...

Tā viņi to mums stāsta...

- Vai varbūt ne visur, bet tikai tur, kur Gejropas Bilitis to vajag?

Definīcijas kādam ik brīdī mainās tad, ja tas nav pie skaidras apziņas - pie pilna prāta, vai arī jauc prātu citiem.

“Uzpirksteņu spēle” stacijas laukumā.

Cilvēkiem ir speciālisti, autoritātes, nopelniem bagāti, ievērojami, cieņu pelnījuši, varonīgi Cilvēki. Tie ir piemēri citu Cilvēku dzīvju virzībai – orientieri Vērtību sistēmas izveidei un panākumu mērauklas. Katrs no viņiem savu dzīvi, tāpat kā citi, ir sācis kā bērns, mācījies skolā, sācis darba gaitas un darbā – darba dzīvē – darba gaitā ir sasniedzis noteiktus panākumus. Darbā kļuvis par speciālistu, kurš prot pareizi lietot darba rīkus, vadīt kolektīvu, un, uzaicināts izteikt savu viedokli, var pastāstīt, kas ir “tas”, kā “tas darbojas”, bet “kas nav tas” un tāpēc “tā nedarbojas”. **Speciālists ir ekspertīzi izdarīt spējīgs lietpratējs – “eksperts”.**

Tāpat autoritāte ir daudzkārt ar sava darba rezultātiem pierādījis savu domu pamatotību tiem, kuriem šīs domas satur viņu vidē atzītas vērtības. Šī Cilvēka darbs un tā rezultāti viņu padara par autoritāti tiem, kuri redz šī Cilvēka darba rezultātus. **Visi uzskaitītie Cilvēka izcilības apzīmējumi tādā vai citādā veidā ir saistīti ar darbu, ilggadīgu darbu un pieredzi šajā darbā.** Tā ir saistīta gan ar izcilā Cilvēka darbu un tāda darba sasniegumiem – darba labdarīgajiem rezultātiem, gan ar sabiedrības pieredzi par šī darba rezultātu labdabīgumu.

Cilvēkiem Vērtība ir darbs un šī darba rezultāti – sasniegumi Cilvēcisko Vērtību izaugsmē. Vērtība ir Cilvēka dvēseles Evolūcija, tāpēc Vērtība ir arī Evolūcijas virzītājs – “darbarīks” un “darba vieta” – darbs, darba process, kurā Cilvēka dvēsele evolucionē.

- **Cilvēks ir Evolūcijas subjekts – virzītājs un līdzstrādnieks.**
- **Cilvēka Darbs ir Cilvēcisko Vērtību attīstīšanās.**
- **Cilvēka Darbs notiek caur viņa apziņas darbu ar materiālām, emocionālām un intelektuālām, formām.**
- **Darbā ar materiālām, emocionālām un intelektuālām formām rodas šo formu transformācijas produkti, kas ir Darba blakusprodukti vai atkritumi, kurus tālāk sev pieņemamā veidā savam darbam vai eksistencei izmanto zemākattīstītas būtnes.**

Cilvēka Darbā profesionālis, veidojot aizvien kvalitatīvākus izstrādājumus, ar to iezīmē savu izaugsmes ceļu un tāds pieaugums ir viņa izaugsmes rādītājs. Ar saviem izstrādājumiem profesionālis veido aizvien kvalitatīvāku vidi un ar to sekmē citu Cilvēku Darba iespējas.

Godinot darba veterānu, speciālistu, nopelniem bagātu, ievērojamu, cienījamu, Varonīgu Cilvēku, mēs ar to godinām šī Cilvēka Darbu viņa dvēseles Evolūcijā un ar viņa darbu mums dotās iespējas mūsu dvēseļu darbam – Mēs godinām Cilvēku, kurš kā Dvēseles, tā arī zemes darbos ir mūsu iespēju veidotājs un paplašinātājs. Pateicoties godinātā Cilvēka darba ceļam, arī mēs tajā varam viņam sekot.

Mums ir svarīgs Darbs un Daba lauks, bet Govīm interesē laukā augošie kāposti, burkāni, sulīgie zirņi un citi aiz žoga esošie labumi. Govīm darbs nav Vērtība – tas ir laiks un pūles, kas viņas attālina no vēdera piepildīšanas (*samazina efektivitāti un rentabilitāti*) tāpat Govīm nav Darba – Govīm nav viņu Darba Evolūcijā, Govis nestrādā – strādā ar Govīm.

- **Govis ir Evolūcijas objekti.**
- **Govīm vērtība ir tas, ko var dabūt vēderā, naudā vai baudā.**
- **Govīm viņu eksistences orientieri ir lielākās kāpostgalvas.**

Tomēr Govis visā grib atdarināt Cilvēku – ar Cilvēku viņām asociējas darba laukā – sakņu dārzā atrodamie labumi. Govīm ir refleksi. “Cilvēks – sakņu dārzs – kāposts.” “Labāks, cienījamāks Cilvēks – lielāks dārzs – lielāks kāposts.” **Tāpēc viņas saīsina ceļu uz “kāpostu”.** Govis ņem Teļu/Telīti un pasludina, ka šis Teļš/Tele ir ievērojums, cienījams un visādi godināms – ievērojums speciālists, eksperts un viņa klātbūtnē “aug kāposti”. Tādā veidā Govis apiet sev nepieejamo un “nevajadzīgo” darba posmu (*Govij darbs nav vajadzīgs tāpat kā tai nav vajadzīgi segli, stopsignāls un pagrieziena rādītāji*).

Govīm, kazām un āžiem (*arī*) vajag savus **elkus – aklas ticības objektus** – tukšus – bezsatura reliģisko svētku simbolus (*paklausieties 2018. gada 2. aprīļa raidījumu “Zināmais nezināmajā” rīta murgojumu par “lieldienu olas un zaķa simbolismu” – būs iespēja vareni pasmieties!*) “autoritātes”, “ekspertus”, “angļu zinātniekus”, “tautas priekšstāvjus”, “māksliniekus” un visu citu, kas Cilvēkam ir viņu Cilvēku pasaulē. Tāpēc Govis, Kazas un Āži taīsa “zvaigzņu fabrikas”, rīko “vēlēšanas”, “aptaujas”, “skaistuma konkursus”, “dejo ar zvaigznēm” un taīsa “koru karus”.

Sanāk kopā tādi Āži un kādu Kaziņu uztaiša par “Zvaigzni” un tāda “Zvaigzne” tad ar to ir “liela māksliniece” – “koncertē”, “izrādās” un taīsa “mākslu” – “piedalās projektos” vai ir “eksperte” – “diskutē”, “izsaka viedokļus”, “ir pētniece”, “fondu darbiniece un līdzekļu dalītāja vai apgūvēja”, “stipendiāte”.

Sanāk Kazas un kādu Āzi smukās bārdas vai lielāko ragu dēļ ievēl par savu “priekšstāvi” (*vai, cik smuki... nu stāv taču, stāv...*). Uz tādu Kazu viedokļiem balstās “valodas dzīve”, “ētikas izpratne”, bet Āži māca kāda ir vēsture, kur un no kurienes, kas Cilvēku Kultūrā radies un kurp iet...

Tādu “Zvaigžņu” tuvumā tiešām “aug kāposti”. “Zvaigžņu” taisītājiem par to ienāk “smuki kāpostiņi”, “Zvaigznītes” pašas pelna un ap viņām esošie arī savu “kāpostiņu” dabū – “kāpostiņi ripo un grozās”. Ievēlētie Āži tāpat taisa savas šepes – “kāpostiņi aug griezdamies” un ap viņiem rosīgie, pietuvinātie, “draugi un radi” arī savu kāpostiņu ņam, ņam, ņam... Turpat atkal “korupcijas izķērājiem” ir ko darīt. Ja tādu “zvaigžņu fabriku” “vēlēšanu” un “aptaujū” nebūtu, ja nebūtu “elku”, **ja nebūtu to, kuri “ir kaut kas” tikai tāpēc, ka kāds vai paši tā to sev ir nolikuši** (*dievturība ir pašas tautas sev taisīta reliģija – tieši to jau apgalvoja arī V.I.Ļeņins - “reliģija ir tautas opijs”*) **par “kaut ko”**, tad Govju, Kazu un Āžu eksistence būtu pelēka kā Kazas mugura – vienmuļa kā Āžu badīšanās saeimās, ministru kabinetos un partijās. Tad, lai tiktu pie kāposta lapas, būtu jāievēro Cilvēka tam noliktā kārtība un to varētu saņemt tādā kārtībā no Cilvēka rokas – tad tā būtu “totalitāra diktatūra”.

Taču tagad viss pašiem ir “kā pie Cilvēkiem”. Ar pašradītu elku palīdzību tiek radīta ilūzija, ka te notiek pilnvērtīga dzīve – ir “augsta dzīves kvalitāte” un, ka tas, kas ir Kazu un Āžu par vērtību priekšā likts, patiešām ir vērtība, ka Kazu un Āžu “māksla” ir Māksla, ka viņu “politika” ir tas pats, kas Cilvēku politika, ka tā te ir valdība un tā te ir valsts. Ka tas, ko dara Āži un Kazas ir pareizi un derīgi, ka tā, ko Āžu aplēktās Kazas te tagad sabīda ir izglītība. Ka viņu uzpirkšteņu spēlē zem kāda pirkšteņa ir zirnīs un zirni atradušais būs kaut ko laimējis. Tāpēc viņas katru darbu aizstāj ar savu “uzpirkšteņu spēli”.

Vēl Govju “uzpirkšteņu spēlē” ir arī tāds paņēmiens. Viņas ņem kādu Cilvēku pasaulē noskatītu parādību – kādu labi zināmu darbību, jēdzienu, vārda saturu un to nosauc citā vārdā.

Piemēram.

Govis saka: ““Darba kolektīvs – kolektīvais darbs – kolektīvs – kolektīvisms” ir “fui”- novecojis un ideoloģiski nepieņemams ienaidnieka jēdziens un parādība! Mums, Govīm, tagad ir pilnīgi jauna – principiāli cita, progresīva un savējo – sabiedroto alianses pasaulē atrasta, mums ideoloģiski tuva un saprotama šurp atnesta parādība – jēdziens “komandas darbs – darbs komandā, komanda – komandas gars”! Un vēl mums tagad ir “darba grupas – grupu darbs – darbs grupās”, un “paneļdiskusijas”, un “moderātori”, un “pratības”, un “dzīvildze”, un “veiktspēja”, un, un, un ...!”

“Tiem tur ienīstajiem, nīstajiem un vispār - aizmirstamajiem, no vēstures izdzēšamajiem, bija “darbaudzinātājs, audzinātājs, padomdevējs, Skolotājs, Varonis, Ievērojama Cilvēka Dzīves Piemērs”, bet mums tagad ir “kauč”, “personības izaugsmes treneris” un “mentors” arī mums tagad ir, lūk, te, tā, jā...ū – ņam, ņam, ņam, ņam, ņam!”

Tur, kur ir fiziski tizls, bieži vien arī psihiski defektīvs, intelektuāli atpalicis – mācīties nespējīgs (*mulķis*) vai vienkārši neaudzināts, nedisciplinēts un neierobežoti, nevietā (*laiku, vietu un apstākļus apzināties un novērtēt nespējīgs*) fantazējošs bērns vai jau pat pusaudzis un par pieaugušo būt negribošs jauniešs (*kas jau ir infantīlisms*) tagad viņām esot “īpaša augstāko Cilvēku suga – Indīgo bērni.”

“Indīgo bērniem” esot īpašās “indīgo spējas”, “indīgo misijas”, “indīgo vajadzības”. “Indīgo bērnus” nedrīkstot audzināt (“*indīgo bērni*” *audzinot savus vecākus*) – vecās metodes te nederot, tāpēc esot radīta speciālā “indīgo bērniem” domātā izglītība – “humānā pedagogija” un to esot radījis Jaunās – “Indīgo Ēras” Praviētis – Amonišvillī.

Humāns - tas ir Cilvēcīgs. Cilvēkam ir bērni. Pedagoģija ir zinātne par jaunās Cilvēku paaudzes audzināšanu. Ja runa iet par **bērnu audzināšanu**, tad nav saprotams, kāpēc audzināšanai pielikts vārds “Humānā”. Pedagoģija kā parādība attiecas uz Cilvēku bērniem, bet ja tas ir par dzīvnieku mazuļiem – tad tā nav pedagoģija, tad tā ir apmācība, dresūra,

iešanu – refleksu loku – ieradumu veidošana Ja pedagogiju attiecina uz to, kas nav bērns – ir divkāja mazulis, tad tas ir paziņojums, ka “šo mazuli apmācīšot tamlīdzīgi kā Cilvēki audzina savus bērnus”. Tad tā ir divkāju Cilvēkiem pakaļtaisīšanās, tikai bez Cilvēkiem raksturīgās audzināšanas – tā tagad esot tāda “jaun-pedagoģija”, “disciplīnas rāmis” (*Montessori*) – tā kazas sauc to kam Cilvēki lieto “aploka” vai “aizgalda” vārdu un jēdzienu. Kāds prieks tiem, kuri nespēj vai negrib savus bērnus audzināt – viņu bērni ir izcilie - **neaudzināmie “indīgo bērni”** (*tikai neko ar bērnu nedariet – nesalauziet viņa “iekšējos asnus”!*).

Te rodas jautājums:

- Tie pirmie “Indīgo” bērni taču nu jau tā kā sāk palikt pieauguši?
- Kur var redzēt viņu pasaules glābšanas misijas?
- Kur var redzēt viņu atnestās Kosmiskās gaismas darba augļus Zemes Garīgajā revolūcijā?
- Kur ir viņu atnestais miers un vispārējā svētlaime?

Mums taču to apsolīja...

Viņi taču tam savus vecākus mācīja...

Cits tāds pats “asnu nesalauzējs” Šķetiņins savā “cilts atmiņas atmodināšanas skolas pedagoģijā” deklarē, ka “bērnu nevajagot gatavot dzīvei, viņam esot vienkārši jādzīvojuot jau te un tagad”. No Šķetiņina “skolas” konteksta atšifrēšu to Cilvēku tekstā – “bērniem nav vajadzīga audzināšana un izglītība. Bērns ir jāatstāj savā vaļā, lai viņš paliktu tāds, kāds pašlaik ir. Bērns nav jāgatavo pieaugušo dzīvei pieaugušo pasaulē. **Bērnam pieaugušo pasaulē ir jāieiet tai pilnīgi nesagatavotam ar cilts atmiņas atmodinātiem instinktiem un “mācību drauga - kolēģa” nostiprinātiem ieradumiem izdabāt savām šaurajām instinktīvajām iegribām.**”

Tā kā kaut kur lasīta domiņa: “Ne vērtības, ne tikumus tieši iemācīt vai ieaudzināt nevar, tādēļ pedagogu pienākums un atbildība ir stiprināt ieradumus.” – citiem vārdiem – “paliec kāds esi!”. “Kompetenču izglītība” ir tas pats Šķetiņina “cilts atmiņas” zvēru dārzs – “personības izaugsmes meditāciju”, “pašapguves” nometne Latvijas censoņu vārdu pārlikumā ar stipru “anglisku piesitienu” – akcentu – vārdu kārtību un domu.

4. turpinājums

“Angliskā piesitiena” izcelsme ir labi saprotama. **Visi tādi “jaun-izglītības” pravieši, arī mūsu Latvijas “99 zirgu skolas” pravietis Rode, savulaik ir uz ASV vai Lielbritāniju aizaicināti un tur speciālos centros ar “jaun-izglītības” idejām apaugloti.** No turienes atgriezušies ar gatavām pamācībām, kas un kā jādara. Tās visas, ieskaitot arī Valdorfa un Montessori sistēmas, savulaik ir tapušas vienā centrā – aiz tām stāv vienas un tās pašas ideoloģiskās, praktiskās un materiālas intereses, vieni un tie paši ideoloģiskie mantinieki un viņu vadītie izpildītāji – “pārmaiņu sagatavošanas” centru instruktori. Tāpēc tajās visās aiz atšķirīgiem vārdiem ir redzams viens un tas pats saturs. Mēs dzīvojam pasaules uztveres, sapratnes un no tās izrietošās darbības paradigmas nomaiņas laikā, tāpēc atmirstošais cenšas tverties pie atnākošā “svārku malām”, “pielipt ceļasomām” un tā iekļūt Jaunajā Laikā, bet tai pašā laikā, neizbēgami zaudējot pozīcijas, noslīd zemākā eksistences līmenī.

Aiz katras sabiedrību uzturošas un tās mantojumu tālāk nododošas izglītības sistēmas stāv zinātne un tās veidota – pasaules izpratnes paradigma, uz kuras turas visa Cilvēka dzīve visās tās darbības jomās. Šī paradigma satur kopā visu – politiku, ekonomiku, zinātņi, mākslu, reliģiju, sabiedriskās attiecības, ģimeni un individuāla dzīves gājuma pamatus, tehniku un izmantošanai pieejamos resursus.

- **Katrā paradigmā ir tās pieredze un mantošanas kārtība.**

Paradigmas mainās. Ne vienmēr tā ir izaugsme. Degenerācijas procesā notiek noslīdēšana zemākā Realitātes izpratnes līmeni. Notiek apziņas sašaurināšanās, spriest spējas vājināšanās, apziņa kļūst miglaināka un zaudē spēju apgūt iepriekšējo paaudžu uzkrāto zināšanu mantojumu. Tad vienkāršojas pasaules aina, tiek aizmirstas “nevajadzīgās” zināšanas un tas, ko dod vispusīga izglītība. **Tad izglītība no vispusīgas noslīd “praktiskajā”.** Noslīdot uz zemāka paradigmas pakāpiena sabiedrība (*klans – cilts – ģints – ģimene – kopeksistencē apvienojušies - bars - “vientuļie vilki” – visēdāji*) attālinās no Īstenības. Tad ar to pašu pastiprinās princips “kā es protu – tā es mauju, kā es mauju – tā ir labi”.

- **Degenerāciju iezīmē pašapmierinātība, patmīlība un naidīgums.**
- **Izaugsmi pavada cīņa ar iekšējām nepilnībām, Cilvēkmīlestība un draudzīgums.**

Tomēr arī zemākas pakāpes **paradigma ir visas dzīves jomas apvienojoša kārtība.** Tādas kārtības esamība ir vērsta uz ilglaicīgu esamību – paaudžu nomaiņu noteiktā stabilā pasaulē.

- **Paradigma uztur stabilu esamību.**

Tāpēc paradigma satur dzīvības procesus uzturošas normas un uzrauga, lai paradigmas veidotā pasaule turpinātos. Ar to pašu paradigma sevī satur pietiekami daudz racionālu elementu, kuri neļauj destrukcijai ņemt virsroku pār kārtībā noturošo.

Paradigmu nomaiņas laikā atslābst viena kārtība – aizejošā, bet vēl nav iestājusies otra - atnākošā. **Tādos brīžos aktivizējas haosu – destrukciju nesoši spēki – stulbas domas – savtīgi Cilvēki – parazitiskas sektas un masveida vājprāta pārņemti Govju bari.** Tādos brīžos pie varas nāk noziedzīgas koalīcijas, sākas zemju apsirošana un “aploku gāšana”. Tad no pagrīdes iznāk destrukciju nesoši okultisma aspekti.

- **Nelīdzsvarots, līdzsvaru graujošs okultisma aspekts ir destruktīvs.**

Aiz katras sektantiskās “skolas” stāv tās radītājs – destruktīvs okultisma virziens un šī okultisma virziena uzturētāju sekta. Tās nekad neiznīkst pilnībā – vienmēr kaut kur ir kāds utainais, kašķa aplipinātais, kāds ar cērmju pilnu vēderu vai lenteņa nēsātājs. Sabiedrībai labvēlīgos apstākļos tādu ir maz, bet krīžu laikā, kad atslābst sabiedrības dzīvi regulējušās un no parazitātiem sargājošās higiēnas normas, tad strauji palielinās parazītu apsēsto skaits. Tieši tāpat sabiedrības nestabilitātes, krīžu un paradigmu nomaiņas laikā savairojas un kļūst stiprākas tādas okultās sektas. Ir brīži, kad dalība tādās sektās pat ir modes lieta. Tad sevi “smalkajai sabiedrībai” pieskaitošajam jābūt kādā sātānistu sektā. Tad piederība kādam “rotāri klubam”, “lūgšanu brokastīm” vai “Rīgas mēdiju pulciņam” ir ieejas karte elites klubiņā.

Tieši tā 19. gadsimta Anglijā katrs džentelmenis, lords un lēdija uzskatīja par pašsaprotamu piedalīšanos kādā no toreiz Anglijā visuresošajiem sātānistu “hell fire” (*elles uguns*) klubiem. **Šajos klubos – to ikdienā – tur formulētajos lozungos un gatavotajās programmās tika iemiesotas tās destruktīvās okultisma idejas, kuras vēlāk pasaules iepazīna kā nacismu, totalitārās sektas, starptautisko terorismu, vadāmā haosa tehnoloģijas, transhumānismu, preemptīvo karu un tā visa neatņemamu sastāvdaļu - sektantiskās “skolas”.**

Savas sektantiskās “skolas” ir korejiešu San-mjun-muna sektai un savas saentologiem, kuri virza “zvaigžņu fabriku” tehnoloģijas. Dž. Soross šīs saentologu tehnoloģijas plaši

izmanto savā graujošo organizāciju darbībā. Kur ir Soross - tur ir “Zvaigžņu fabrikas”. Kur ir “Zvaigžņu fabrikas” – tur darbojas Sorosa sabiedrības pārveidošanas programma.

Spridzinātājus pašnāvniekus sagatavo vabahītu un citu islāma sektu sektantiskās “skolas”. Jezuītu sektantiskās “skolas” sagatavo ordeņa rindas papildinošus darbiniekus destruktīvām manipulācijām ar viņiem pieejamo valstu valdībām un vērā ņemamām sabiedriskajām kustībām. Paši Jezuīti, Cilvēku maldināšanai, to sauc par “masonismu”.

Aiz tā saucamās Valdorfa “skolas” stāv Šteinerta apsēstības stāvoklī tapušo rakstu – “antroposofijas” cienītāju okultā sekta. **“Indīgo bērni” ir “hell fire” kluba idejās dibinātās nacistu okultistu biedrības “Tuhle” tiešs turpinājums** ar citu – mūsdienīgu “izredzētības zīmogu” – kroplību. Šķetiņina “skolu” savās interesēs bīda tantriskā seksa (*nu jau viņi sevi sauc par jogu*) sekta. Latvijā plaši sazēlusi un ar “izglītības un zinātnes” ministrijas vēlīgu gādību arī skolu vidē dziļas saknes laidusi tā saucamā “līderisma akadēmija”. Šī “līdersima akadēmija” balstās uz Trešajā reihā nacistu un vēlāk ASV CIP struktūrās par derīgām pieņemtām Gurdžijeva psihe vardarbīgas transformācijas metodēm, kuras Gurdžijevs visai savdabīgi pārņēma no senām Dienvidķīnas un Indijas okultajām sātānistu sektu mācībām.

“Līderisma akadēmijas” pamatideja balstās melos, ka katrs var būt “līderis”, ka “līderis” ir “veiksmīgs”, ka “veiksmīgais” ir bez bremsēm – ierobežojumiem, ka Cilvēkam būt “veiksmīgam” traucē bremses – “kompleksi” un kļūt par “līderis” ir atbrīvoties no bremsēm – “kompleksiem”. **“Atkompleksotais” ir “no sirdsapziņas atbrīvotais” – Gēbelsa apsoliņumus “blondajai bestijai” - Pārcilvēkam 3. Reihā un SS divīziju karavīram.**

- **Nacistu idejas CIP tehnoloģijās Latvijā un citur visā Austrumeiropā! Sanāciet, sanāciet, kas samaksājuši!!! Viena vieta uz tanka vēl brīva...**

Ja jūs par to jautāsit “līderisma akadēmijas” darbiniekam, tad viņi, protams, jums stāstīs, ka šī “līderisma akadēmija” nekādā gadījumā nav ASV CIP struktūrvienība Latvijā – aģentu atlases, vervēšanas un sagatavošanas skola, kura te blakus augstāk minētajam veic arī sabiedrības transformācijas akciju. Tāpat uz Latvijas skolu vidi vēl aizvien lielu ietekmi atstāj “Reiki” sektantu un Šrī-Činmoja “skrējēju - meditatoru” sektas spiediens.

Ir interesanti vērot, kā **brāļi Jezuīti virza idiotu vidē aprobēto** Cilvēka intelektu nomācošo un dzīvniecisko intelektu nostiprinošo **Montessori Cilvēku iedzīvnieciskošanas sistēmu**. Latvijā Montessori aktīvistu cenšas pierādīt, ka tā neesot idiotiem domāta, bet pilnvērtīga “personības attīstības” sistēma. Lai velti netērētu laiku tukšās diskusijās ar sektantiem (*tas ir neproduktīvi – sektantisms sašaurina apziņu, hipertrofē subjektīvismu, bet tur (montessorismā iekšā) esošais Jezuītisms pieļauj jebkurus līdzekļus, arī melus, ja vien tas veicina montessorisma izplatīšanu*), te nav vērts apskatīt viņu manipulatīvo argumentāciju.

Jezuītisms pieļauj jebkurus līdzekļus Vatikāna varas nostiprināšanai. Tā kā Vatikāna un citu, no tā atdalījušos, “kristīgo” sektu vara ir atkarīga no neizglītota, netikla pūļa aklās ticības (*sekošanas elkiem*), tad Vatikāns ir tieši ieinteresēts Cilvēces idiotizēšanā un turēšanā netiklībā – Cilvēces Evolūcijas bremsēšanā. **Vatikānam vajag** tos, kam, pēc Vatikāna apgalvojumiem, esot sludinājis Kristus - **“zagļus, prostitūtas un muitniekus”**. Vatikānam nav nekā ko piedāvāt vispusīgi izglītotiem, tikumīgiem un savus pienākumus godam pildošiem Cilvēkiem. Tiem nav vajadzīgs baznīcas sniegtais “mierinājums”. Tāds “mierinājums” ir vajadzīgs pašapmierinātību alkstošiem, patmīlības un naidīguma kaislību plosītājiem. Liedzot vispusīgu izglītību un apkarojot Tikumību, Vatikāns vairo savu “mērķauditoriju” un vienlaicīgi nostiprina arī savu materiālo pamatu – naudas varu pasaulē. **Tieši Jezuītu iedibinātā izglītības sistēma attīstīja materiālismu un uz tā pamatiem būvēto, tagad atmirstošo paradīgu.**

Lai saprastu Montessori “personības izaugsmes” sistēmu, ir jāielūkojas tās saknēs – kur un kā tā ir radusies un kāda ir tās reālā darbība. **Montessori sistēma radusies Marijas**

Teklas Artemizijas Montessori (1870. – 1953.) un brāļu Jezuītu ciešā sadarbībā. Tā bija vīrišķīga rakstura sieviete, kura neievēroja sava laika morāles normas – tā, 1882. gadā viņa iestājās zēnu **tehniskajā skolā** – tajā laikā meitenes tādās skolās nemācījās. Sava dzimuma (*Sievietes*) morāles robežas viņa vēlreiz pārkāpa 1890. gadā, kad iestājās Romas (*Jezuītu*) Universitātē, lai tur studētu medicīnu. Tā laika morāle ārsta praksi pieļāva Vīrietim (*Medicīnas prakse – pievēršanās miesai piezemē Sievietes dvēseli*). No 1897. līdz 1898. gadam strādāja ar bērniem, kuriem ir attīstības traucējumi.

1898. gadā viņa pārgāja darbā uz Romas (*Jezuītu*) Universitāti, kur tās psihiatriskajā klīnikā strādāja ar bērniem - idiotiem un bija arī šīs Universitātes pasniedzēja. Viņas metodes sekmīgi darbojās idiotu vidē – tās aktivizēja viņu dezorganizēto apziņu līdz elementārā dzīvnieciskā intelekta līmenim tādā mērā, ka tie jau bija spējīgi apgūt vienkāršākās iemaņas – lasīt, rakstīt un skaitīt.

Te būtu jāatgādina, ka prasme lasīt, rakstīt, skaitīt, runāt dzimtajā valodā un citas “kompetences” nav izglītība, bet ir elementāras informācijas apmaiņas metodes, uz kurām balstoties, vecāku dzīves mērķu motivēts Cilvēciskais intelekts var sākt apgūt Cilvēces Zināšanu mantojumu – tas ir – sākt mācīties – iegūt vispusīgu pasaules ainu sniedzošu izglītību. Pazīt zīmes, burtus, salikt vārdus un skaitīt var putni, primāti un citi dzīvnieki. Divos mēnešos sunim var iemācīt vadīt automašīnu (*tādi eksperimenti ir veikti*), bet mēs taču nedomājam, ka tāpēc šis automašīnas vadīšanā “kompetentais” suns ir ieguvis izglītību. Montessori sistēma nav Cilvēcisko spēju attīstības rezultāta iegūšana, bet tehnisku manipulāciju ar sajūtām – refleksu veidošanas tehnoloģija, ko vienkāršotākā veidā pētīja Pavlovs.

- **Pilnvērtīgais dzīvo pilnvērtīgi, bet idiots nevar dzīvot pilnvērtīgi un tieši tāpēc ir idiots.**
- **Saprātīgumu un derīgumu rāda darbības rezultāti.**
- **Ja kāds “sēž ministrijā”, raksta un lasa, saskaita un atņem, izpilda direktīvas un noteikumus, patstāvīgi un brīvi sev, saviem radniekiem un naudasbrāļiem par labu interpretē likumus, tad tas vēl nenozīmē to, ka viņš ir saprātīgs.**
- **Ja kāds augstas skolas un armijas akadēmijas beidzis ģenerālis (*kaut vai augstā krēslā sēdošs jefreitors*) tuvina pasauli karam, tad tas, par spīti visiem viņa diplomiem, “vingrinājumiem” un ieņemamajiem amatiem, pierāda viņa nesaprātīgumu.**
- **Kāpēc idiotam būtu jāmāca tas, kas viņu nepadara saprātīgu, bet kā nesaprātīgam viņam nav vajadzīgs, jo normāls viņš nekad nebūs?**
- **Kāpēc sunim mācīt braukt?**
- **Kāpēc idiotam lasīt avīzi?**

Suns pie auto stūres, tāpat kā idiots ar avīzi rokās vienmēr būs tikai suns pie stūres un idiots ar avīzi rokās. Prast lasīt vēl nenozīmē saprast izlasītā nozīmi tāpat, kā izpildīt norādījumus nenozīmē tos pieņemt savā dzīvē par tās pamatu. Suns, kaķis vai lācis cirka arēnā izpilda dresētāja prasības tāpēc, lai izpatīkot dresētājam, iegūtu kāroto, bet izpildītās darbības nekā nepapildina suņa, kaķa vai lāča dzīvi ar jaunām darbības jomām. Lai paklainotu piedzīvojumu meklējumus, dresēts suns nekāps uz velosipēda.

- **Montessori idioti un autisti var atdarināt normālos, bet šī atdarināšana viņus nepadara “vairāk normālus”.**

- **Hokinga slimās dvēseles murgi nav Zinātne – Hokings tikai kondensēja – sabiezināja un apkopoja aizejošās materiālistiskās zinātnes paradigmas murgus.**

Vēlāk Montessori pievērsās tajā laikā populāro okultisma novirzienu, hipnozes un citu Freidisma “praktiskās psiholoģijas” garā veiktu eksperimentu pētījumiem, kā arī dažādu tautu praksēm pedagogijā – **it sevišķi viņu interesēja Āfrikas un Dienvidamerikas cilšu okultās prakses paņēmieni viņu bērnu audzināšanā.** (*Freidisma narkotisko eksperimentu murgos tapusī “psihoterapija” pamatos pārklājas ar Montessori pieeju apziņas manipulācijām. Tāpēc nav brīnums, ka to atbalsta visa kroplā Freidisma psihoarmija Latvijā.*) **1913.g. viņa beidza pasniedzējas darbu Romas Universitātē un ar brāļu Jezuītu atbalstu “izgāja pasaulē”** – Anglijā, Argentīnā, Francijā un Amerikā atklāja Montessori skolas, uzsāka starptautisku pedagogu kursu, izdeva grāmatas un piedalījās kongresos.

Montessoristi stāsta, ka ““totalitārajā” Spānijā viņas bērnodārzi neesot bijuši vēlami, jo tie audzinot patstāvīgas un brīvi domājošas personības.” Tā stāsta viņas metožu bīdītāji – promoutieri (*promoušen angl. – bīdīt*). Patiesībā Spānijā nevērsās pret Montessori bērnodārziem, bet pārstāja auklēt ar idiotiem – bija uzstādījums gaitai uz labākās tautas daļas atbalstīšanu un visādu kroplību izskaušanu. Nacisti un fašisti paši ir okultisma izauklēti, piesātināti un okultu metožu lietotāji. Viņi labi saprata nāciju demoralizējošo Montessori tehnoloģiju pielietojuma sekas, kas bija tiešā pretrunā ar viņu kursu uz rases uzlabošanu – Montessori ir Eigēnikas antipods.

Ir tāds montessoristu mīts par “patstāvīgām un brīvi domājošām personībām” – **tā viņi sauc to, ka idioti un psihiski slimie, nepilnvērtīgie nav spējīgi kolektīvai darbībai.** Montessori idiotu “personības izaugsmes” sistēma veido kolektīvajā darbībā nepilnvērtīgus un neieinteresētus individuālistus, kas tieši atbilst Gejropā izvērstajai Cilvēku atsvešināšanai, sabiedrības atomizācijai un ģimeņu graušanai.

Cilvēka Radošā darbība balstās vispārinājumā – likumību, kopsakarību atrašanās radošai piemērošanai dzīvē – mērķu uzstādīšanai. Tādu kopsakarību saskatīšanu dod vispusīga izglītība – Zināšanas par šīs pasaules uzbūvi un Cilvēka augstāko Kultūras sasniegumu pārmantošana. Cilvēka Radošo principu darbība ir iespējama tad, kad Cilvēka apziņa ir iesaistīta kopsakarībās – ekosistēmas un Augstāko pasauli dzīvē, kas viņa sabiedriskajās attiecībās atspoguļojas kā kolektīvisms.

Kosmos ir kolektīva struktūra un Cilvēka pilnvērtība (līdzvērtība Kosmosam) redzama viņa kolektīvismā – spējā un tieksmē kolektīvai sadarbībai. Sasniedzot noteiktu kolektīvās darbības spēju attīstības pakāpi, apziņā formējas, nostiprinās un pilnveidojas augstākais – Cilvēciskais intelekts ar tā Radošo darbību, kas ir Cilvēka dzīves mērķu formulēšana, to sasniegšanas līdzekļu meklējumi un pielietošanas spēju izkopšana.

Montessori metode bērna apziņā hipertrofē dzīvniecisko intelektu, aptur Cilvēka augstāko Radošo principu darbību un dezintegrē (*saskalda*) Cilvēku kolektīvo apziņu, tās vietā radot nepilnvērtīgo – dzīvniecisko apziņu balstīšanai orientētas, no kolektīvās apziņas atdalītas, grupu apziņas “saliņas”, **kādas ir raksturīgas primitīvām ciltīm, primātiem un dzīvniekiem viņu mazuļu izvadāšanas laikā.** Tomēr dzīvnieku pasaulē un primitīvajām tautām pastāv ļoti stingra normas atlases sistēma (*idiotus tur likvidē*) un “pievienošanas kolektīvajai apziņai” kārtība, kādas nav Montessori sistēmā. Tā savu “klientu” nekad nepiepulcina tautas kolektīvajai apziņai. Montessori sistēma saviem “klientiem” iemāca “neņemt galvā” apkārtējos un apkārtņi – darīt to, kas pašam jādara – tas ir – nocietināties savā pašapziņā.

- **Okultismam (*magījai*) ir sava cena un to kolektīvi maksā visi okulto tehnoloģiju izmantotāji.**

Montessori individuālistā ievirzīto ceļa turpinājums ir austismā. Tas, protams, patīk visiem tiem (*saziedoto un projektos iegūto naudiņu apgūvējiem*), kuri radio, TV, konferencēs, diskusijās un semināros aizrautīgi stāsta, ka visi nepilnvērtīgie esot normāla, normālas sabiedrības daļa un nepilnvērtīgie normālo sabiedrībā esot jāpieņem kā līdzvērtīgi pilnvērtīgajiem.

- **Noziedznieks esot tāds pat kā godīgais.**
- **Caurs katls esot tāpat lietojams kā nebojāts.**
- **Puvušam kartupelim, ābolam, ķirbim pagrabā esot tāda pat vērtība kā nebojātam un tam esot jābūt “integrētam” vēl nebojātajos ziemas krājumos.**

Tas, protams, patīk (*ir patīkami to dzirdēt – tas noņem nepilnvērtības slogu – sniedz mierinājumu*) visu nepilnvērtīgo bērnu nesaprātīgajiem vecākiem, bet saprātīgiem un nebojātu “kartupelīšu”, “ābolīšu” un “ķirbīšu” vecākiem dabisku iemeslu dēļ tāda perspektīva “uzdzen zosādu” un pretīgumu.

- Kādi ir Montessori idiotu “personības izaugsmes” sistēmas sasniegumi pasaulē?

Lielbritānijā – dažas pamatskolas līdz 15 gadu vecumam laukstrādnieku bērniem.

Īrijā – Montessori sistēmas uzturēšanai vajadzīgo skolotāju koledža.

Nīderlandē – valdības sponsorēta Montessori ģimnāzija.

- Kur ir Montessori vispārīzglītojošās, akadēmisko zinātņu apgūšanas skolas, vidusskolas, universitātes, zinātniski pētnieciskie institūti, profesionālā orientācija, unikālās Montessori profesijas (*būtu taču jārodas jaunai labākai sabiedrībai ar jaunām savdabībām*)?
- Kur ir tie pārākie darbi, kuri pierāda šīs idiotiem domātās sistēmas pielietojuma normālu bērnu izglītībai derīgumu un vajadzību?
- Kur ir Montessori sistēmas produktu izcilības pierādījumi?
- Vai arī kaut ko uzdod par to, kas tas nav?
- Ja aklos nemāca kā redzīgos, tad kāpēc redzīgie jā māca kā aklie?
- Ja idiotus nevar mācīt kā normālos, tad **kāpēc normālajiem jāņem viņu normāluma priekšrocības** un jāapmāca kā normāli mācīties nespējīgie – nenormālie – idioti?
- Kāpēc, pielietojot nepilnvērtīgajiem domātās metodes, jā kropļo pilnvērtīgo bērnu attīstība?
- Kāpēc pilnvērtīgie jāpiezemē līdz nepilnvērtībai?
- Kāpēc normālie jāpielīdzina idiotiem?

5. turpinājums

Govīm arī parādās “personības izaugsmes treneris” – “kauč”.

Kolektīvā un darba attiecībās vienmēr ir bijusi un būs paaudžu maiņa, jauno strādnieku, darbinieku, kalpotāju un vadītāju ieviešana kolektīvā, darba procesā, pieredzes tālāk nodošana un kolektīvās darbības rezultātu attīstība. Vienmēr būs Ievērojamu Cilvēku Dzīve – viņu sasniegumi un grāmatas, kurās tas tiek saglabāts nākošo paaudžu piemēram, audzināšanai. Vienmēr ir un būs Meistara – mācekļa attiecības, kurās mācekļi kļūst par līdzstrādnieku un, ja saglabā pieredzes apgūvēja vietu abu attiecībās, tad arī par Meistaru. Tur nav nekā jauna.

Bet atnāk “inovētie censoņi” – latviski “jaun-censoņi” un sāk stāstīt par “personības attīstības treneriem” - “kaučiem” – kā viņi virzot uz priekšu katra darbinieka personības un darba spēju izaugsmi, kādas modernas metodes izmantojot un kādus agrāk nebijušus labumus gūstot “kauča” pakalpojumus pārkošie karjeristi (*karjerā trenētie*). **Lūk, darbaudzinātājs** (*hm, vai tāds vispār bija, vai kāds par tādu kaut ko atceras... nu, laikam tikai sliktā sapnī nosapņojām – brrr-r-r-, vau, oi, pardon – WOW!*) **bija nu jau vairs neesošā “darba kolektīva” daļa**, bet “kauč” nāk ar “komandu” un “grupu darbu”, jo tagad “pagātnē aizgājušā” kolektīvā darba vietā nākot “komandas darbs” un darba kolektīva vietā esot “komanda” un “darba grupa”, kurā katrs atrodot savu vietu būt izpildītājam vai līderim, vai varbūt vadītājam... vai tomēr līderim, bet laikam tomēr vadītājam?

Ir tik amizanti klausīties kā šie “jauno durvju vērēji” putrojas paši savās teorijās, cik aizrautīgi stāsta par viņu “jaunatklātās (*“bet uz senām tradīcijām būvētās”*) pasaules” brīnumainajiem labumiem un gaidāmajiem pielietojumu rezultātiem. Viņi paši ir tā ar savu karjeru aizrāvušies, ka nepamana kādu “sīku niansi” – savu izglītības trūkumu – nemaz nerunājot par visu citu - **viņi pat neatšķir līderi no vadītāja. Viņi nesaprot, ka tas, kas viņiem liekas esam viens un tas pats, ir divas dažādas, atšķirīgas un nesavienojamas parādības no divām dažādām pasaulēm.** (*Un tas, ko viņi Cilvēku valodas vārdā sauc par “līderi”, viņu eksistences mērķos, ir viņu barvedis, bet tas, ko viņi sauc par “vadītāju”, viņiem, viņu attieksmē pret darbu, ir vienkārši gans.*)

Vienā - **ārēji regulēto attiecību pasaulē** valda ārējie likumi un normas – kārtības noteikumi – **darba pienākumi un izpildes tiesības – kompetences, kuru robežās darbojas izpildītāji un vadītāji.** Tur, kur ir ar likuma un iekšējās kārtības normām apstiprinātu cilvēku **tiesības darboties noteiktu kompetenču robežās – kompetencēs**, tur ir vadītāji. Vadītājam darba vadīšanas tiesības noteiktu likumu un normu ietvaros piešķir augstākstāvošie vadītāji. Vadītāja varu pār vadāmajiem balsta no ārpuses – ārpusē esošie likumi un normas. No “darba grupas” vai “komandas darba” nepaklausīgo izslēdz nevis vadītāja autoritāte, bet tie likumi un normas, kuri, **noteikta darba apjoma veikšanai**, uztur vadītāja tiesības un pienākumus – kompetences, tāpat kā tie paši **likumi un normas nosaka katra izpildītāja kompetences – tās robežas, kurās viņš darbojas “komandā” un par šo darbību noteiktajās robežās – kompetencēs** saņem likumu un normu noteiktu atalgojumu.

Tādā karjeras “darba komandā” (*sarauj veči – mēs taču esam komanda,– uh, kas par “nenormālu komandas pleca sajūtu” – adrenalīns “pa ausīm ārā lec!”*) strādā tāpēc, **lai par darbu saņemtu algu** (*kam nav nekādas sakara ar to, vai darbinieks ir “vadītāja partijā”, vai “iekšējā emigrācijā un opozīcijā” vadībai*), tik ilgi, **kamēr viņš, savu kompetenču robežās, kvalitatīvi izpilda darbu**, bet visas runas par “komandu” ļauj tādā veidā attīstīt entuziasma radīto darba rezultāta pieaugumu neapmaksāt algā. Tur, kur “darba grupas”, “komandas” esamību nosaka iegūstamā darba alga vai augstākstāvošu instanču diktatūra – noteiktā darba, mācību vai sadzīves kārtība, tur šo procesu vada grupai nozīmēts un pilnvarām apgādāts darba vadītājs. **Vadītājs nav obligāti jāpieņem un jāmil, bet viņa norādījumi ir obligāti izpildāmi.**

Pavisam citādi tas **ir iekšēji regulēto attiecību pasaulē** - grupā, kura veidojas – sapulcējas ap-aiz Līdera. Tur grupu pulcina grupas biedru iekšējā attieksme – pārlicība par līdera darbības pareizumu un derīgumu. Grupu, **pēc saderības principa**, ap viņu Līderi vieno katra iekšējā vajadzība būt šajā grupā un sekot savam Līderim. **Līderis nedod materiālo labumu – Līderis vairo grupas biedru Cilvēcisko pilnvērtību un ir (kādam) Līderis tik ilgi, kamēr šis grupas biedrs Līdera tuvumā jūtas pilnvērtīgāks.**

- **Grupa apstiprina Cilvēka darbības un ar to arī paša Cilvēka vērtību.**
- **Līderis ir grupas vērtību koncentrētājs, vairotājs un uzturētājs.**

Tiklīdz kāds nostājas opozīcijā Līderim, tā ar to pašu viņš pārstāj būt grupas biedrs – pats sevi izslēdz no grupas, kurai ir šis Līderis – tas vairs nav Līderus opozicionāram. Līdera autoritāti un vietu ar savu piederību grupai uztur katra grupas biedra iekšējā attieksme pret Līderi. Tad, grupās ar zemu biedru iekšējo pašvērtības apziņu (*intelligences līmeni*), Līdera autoritātes uzturēšanai lielāka nozīme ir biedru skaitam. Tādas grupas un to Līderi rūpējas par sekotāju skaita palielināšanu, bet grupās ar augstu biedru pašvērtības apziņu (*intelligences līmeni*) lielāka nozīme ir grupas biedru kvalitatīvajam saturam, tāpēc tās ierobežo vājo biedru pievienošanās iespējas. Līderis kādam ir Līderis tik ilgi, kamēr viņu par tādu sev uztur pats sekotājs. Un par tādu viņu sev uztur tādā mērā, kādā Līderis viņam palīdz – ir derīgs sekotāja mērķu sasniegšanai.

- **Līderi ar sekotājiem vieno kopīgs Mērķis un tā sasniegšanas līdzekļi.**
- **Līdera pozīcijas vara nāk no grupas biedru iekšienes – Līdera rīcības derīguma atzīšanas un pareizuma sapratnes.**

Tur, kur grupas darbības mērķos ietilpst arī konkrētu rezultātu sasniegšana, tur tāda interešu biedru grupa pārtop par darba biedru grupu – darba kolektīvu vai dzīves biedros. **Tāds darba kolektīvs iekšēji pašorganizējas – pašdisciplinējas – ierobežo savas attiecības noteiktās kompetencēs.** Tad darba biedri, darbības rezultāta sasniegšanai, savu Līderi padara par savu Vadītāju un Vadoni (*Cilvēciskās pilnvērtības izaugsme*). Darba un izaugsmes (*dzīves*) biedri piešķir Vadītājam viņa kompetences, bet sev savās kompetencēs uzņemas paklausības pienākumus. **Tā kā valsti veido kopīgu interešu apvienoti Cilvēki**, bet monoetniskas valsts gadījumā – tautieši, konkrētu dzīves mērķu sasniegšanai, tad

- **Valsts ir darba kolektīvs**
un
- **Tautieši ir visi tie vienai etniskajai grupai piederīgie, kuri, ievērojot savu kompetenču robežas, ir spējīgi pašorganizēties apvienoties Līdera – Vadītāja – Vadoņa vadītam kolektīvam darbam.**

bet vispārīgā formā:

- **Valstij piederīgie ir, savu kompetenču robežas ievērojot, Līdera – Vadītāja – Vadoņa vadītam kolektīvam darbam pašorganizēties spējīgie.**

Kolektīvs darbs ir iespējam tur, kur ir jāsasniedz kopīgi mērķi. Tādus kopīgus mērķus sev var izvirzīt tad, ja visiem ir vienots priekšstats par labo, derīgo un pareizo. Tādā darba kolektīvā kompetencēm ir jābūt **saskaņojamām, papildinošām un savstarpēji derīgām.** Kompetences savstarpējā derīgumā un papildinājumā saskaņojošie, visiem kopīgie priekšstati par labo, derīgo un pareizo ir ideoloģija.

Te varētu izskanēt domas, ka arī noziedzīgās apvienībās ir kopīgi uzskati par labo, derīgo un pareizo – tāpat tām arī varētu piedēvēt ideoloģiju, vadoņu un valstu esamību. Tomēr tā nav. Visi tādi jēdzieni kā Ideja, vīzija, sabiedrība, tauta, vadonis, līderis, vadītājs, valsts, labais, derīgais, pareizais, Cilvēks, zināšanas, zinātne, skola, izglītība utt. attiecināmi tikai un vienīgi uz tām parādībām, kuras izriet no Vērtībām Dabas Likumu Normu Sistēmā, no tā, kas ir šīs Normu Sistēmas ietvaros. Viss cits, kas eksistē ārpus šīs Normu Sistēmas, kā Vērtību rašanās blakusprodukti un atkritumi, nekādā veidā nav saistāms ar šiem jēdzieniem. Ārpus Normu Sistēmas robežām ir tikai šo jēdzienu izkropļoti atspulgi.

- **Ideja ir Vienotās Realitātes Gaisma un ienes Realitātes Vienotības darbību zemākajās realitātēs.**

Tāpēc Ideja un Ideoloģija ir tikai tur, kur savieno, pulcē, saskaņo, papildina, turpina Īsto un patieso, sabiedrisko, kolektīvo – visu, kas sevī iemieso Vienoto. Te varētu rasties iebildumi, ka Komunisma ideoloģijā lielu vietu ieņem šķiru cīņas apskats un prakse. Tomēr ir jānorāda, **ka kapitālisms un kapitālisti** nav dabiska, izveidojusies “šķira”, bet **ir Normu Sistēmas pārkāpums** – kolektīvajam darbam antagonistiski, kolektīvo darba graužoši un traucējoši – **uz kolektīvā darba iespējas parazitējoši noziedzīgi radījumi un šo radījumu noziedzīgās teorijas** – pseidoloģika bez Ideoloģijas vienojošā satura.

Tāpēc Komunisma ideoloģijā tās saturs ir Komunisma Ideja, bet šķiru cīņas daļa tajā ir cīņa ar kolektīvo darbu un izaugsmi traucējošo un graužošo parazitāru klātbūtni un viņu graužošo darbību. Tāda cīņa neizriet no Komunisma Idejas, bet parādās kā šo parazitāru klātbūtnes sekas. Kārtības sardzes esamība un darbība neizriet no Kārtības esamības. Kārtības sardzes esamība un darbība izriet no kārtību cēlāju esamības un darbības. **Tāpēc, nevis šķiru cīņa noved pie Komunisma, bet visa Komunismam traucējošā izskaušana ļauj būt Komunismam.** Tāpēc šķiru cīņas daļa nav Ideoloģijas daļa, bet Komunisma ideoloģijas aizsardzības daļa – “kārtības sardze”.

Tur, kur nav visus Cilvēkus vienojoša, saskaņojoša un papildinājumā sakārtojoša ideoloģija, tur ir tikai tās atkritumi – pseido sabiedrības, pseido idejas, postošas teorijas un to uzturētas pseido valstis – viss tas, kas ir ārpus Dabas Likumu Normu Sistēmas – Dabiskās Kārtības.

Te, no ideoloģijas puses raugoties:

- **Ideoloģija ir kompetences savstarpēji derīgā papildinājumā saskaņojošie, konkrētā filozofiskā doktrīnā bāzēti, kopīgie priekšstati par labo, derīgo un pareizo.**

Tāpēc:

- **Līdera – Vadītāja – Vadoņa vadītam kolektīvajam darbam valstī, savu kompetenču robežas ievērojot, var pašorganizēties kopīgas ideoloģijas vienotie.**

Vai arī, var teikt, ka:

- **Tur, kur ir vienota ideoloģija, tur ir iespēja pašorganizēties Līdera – Vadītāja – Vadoņa vadītas valsts kolektīvajam darbam, kas Cilvēkiem ir - Dzīve.**

kas, mazliet mainot aspektu, ir:

- **Tur, kur ir vienota ideoloģija, tur ir pašorganizācijas iespēja.**
- un
- **Ideoloģija organizē – sakārto.**

un vēl:

- **Tur, kur ir vienota ideoloģija, tur ir Valsts.**
- **Kopīgas, Valstij piederīgos Līdera – Vadītāja - Vadoņa vadībā kolektīvam darbam apvienošanas ideoloģijas esamības gadījumā ir valsts.**

Visos citos gadījumos tā nav valsts – tādām pseidovalstiskām veidojumam nav īstumu – saturu nesoša, uzturoša un attīstoša pildījuma. Tur, kur katram ir citi uzskati par labo, pareizo un derīgo, tur nav ģimenes, tautas un valsts. Tur ir tikai sa-mitināšanās, ie-mītnieki un

ie-mītņiekus tiesiski (*izdoto likumu patvaļīgas interpretācijas kārtībā*) organizējošas administrācijas vara (*ie-mītņieku gani – apsaumniekotāji*).

Īstas valstis ir, piemēram, Ķīna un Ziemeļkoreja. Īstas valstis sargā tur esošā ideoloģija, tajās nav iespējama sektu darbība un sektantiskas “skolas”.

Ideoloģijas vienotā un sargātā valstī it iespējama izaugsmi nesoša valsts izglītības sistēma, fundamentālās un lietišķās zinātnes attīstība un pasaules mēroga darbības sasniegumi. Tur, kur pseidovalstis izlaupa svešus intelektuālās, izglītības un Zinātnes darbības rezultātus – aizvilkina izglītoto un kvalificēto darbaspēku, izglītības un zinātnes kadrus nodarbināšanai savās laboratorijās savu vajadzību apmierināšanai, tur īstas valsts izglītības sistēma pati veido savu Līdera – Vadītāja – Vadoņa vadībā uzstādīto mērķu sasniegšanai derīgo kvalificēto strādnieku, inteligences un zinātnieku saimi.

- **Vienota ideoloģija dod centralizētu valsti, vienotu, nedalītu (*tautas*) varu un paklausīgu, vadāmu tautu.**

Vadīt nozīmē uzņemties atbildību par darbības rezultātu, bet uzņemties atbildību var tikai darbinieku paklausības gadījumā. Paklausīt – tas nozīmē it visā sekot Līdera – Vadītāja – Vadoņa piemēram un mācīties to pielietot savā dzīvē. “Dēls” kļūst par “Tēvu” un “meita” par “Māti” tad, kad “dēls” rīkojās kā “Tēvs”, un “meita” dara to, ko dara “Māte”. Tas Līderi – Vadītāju – Vadoni ar sekotājiem saista “ģimeniskās – bērnu un vecāku” attiecībās. Tad Līderis – Vadītājs – Vadonis savai Tautai - sekotājiem ir “Tēvs – Māte – Lielais Brālis – Lielā Māsa – Vīrs - Sieva”.

Tāpēc Garīgajā Filosofijā “Skolotājs iznēsā skolniekus kā Leviafāns IONAS-u savā vēderā” (*Jūras zirdziņš savus mazuļus glabā savā mutē*). Un apustulis savā vēstulē sekotājiem saka: “es esmu stāvoklī ar jums”, bet Artūram to pašu saka Merlins – “deviņus mēnešus es gulēju būdams grūts ar Tevi”. Kristus ir “līgavas” gaidītais “līgavainis”, kuru “kāzās” “līgavaiņa” klātbūtnē “ūdens” pārvēršas “vīnā”. Tad Līderis – Vadītājs – Vadonis un viņa līdzstrādnieki ir “viena Ģimene”.

Tur Līderis – Vadītājs – Vadonis ir “Tēvs – Māte”, bet līdzstrādnieki ir viņa “bērni – brāļi un māsas”.

- **Līderis – Vadītājs – Vadonis uzņemas disciplīnas uzturētāja, bet līdzstrādnieki disciplīnas ievērotāju pienākumus, kurus ievēro paši savu iekšējo stimulu vadīti.**

Skolotājiem “kompetenču izglītības sociālo zinību” nodarbībām tiek ieteikti āmurikāņu “pašizziņas” testiņi, kuri ļaujot būt “kompetentam” par to, “kurš kāds ir”. Šie testiņi ir klajā pretrunā ar “Līderisma akadēmijas” uzstādījumiem un darbībām, bet tas jau netraucē tiem abiem “draudzīgi sadzīvot” vienā “skolā”. Katrs varot uzzināt vai viņš esot “līderis” vai “svārstīgais” utt. **Kādreiz populārie žurnālistu testiņi tagad esot “kompetences iegūšanas” “mācību līdzekļi”.** Tur katrs bērns varot uzzināt vai viņš esot “trijstūris”, “aplis”, “kvadrāts” vai “zigzags”, kāda tam atbilstoši esot gaita, runa, intereses un ģērbšanās maniere. Šo “ļoti nopietno” testu, balstoties uz “ļoti plašu un pamatīgu pētījumu” pamata, esot sastādījuši “ļoti nopietni” āmurikāņu “psihologi – praktiķi”.

Tā jau it kā varētu būt tur – Āmurikānijā ar viņu āmurikāņu āmurikanizētajiem mazuļiem (*15% āmurikāņu vecuma grupā virs 30 gadiem uzskata, ka Zeme ir plakana, 12% tic, ka dzīvojam Zemes iekšienē, bet 27% domā, ka Saule riņķo ap Zemi*), bet, lūk, ir viena tāda nianse. **Tests apskata ārēju apstākļu veidotu jauktu grupu, kurā ir dažādu** interešu un raksturu bērni un viņu īpatnības tajā katram ierāda viņa vietu, tur atrod savus “trijstūrus”, “kvadrātus” un “zigzagus”, bet neņem vērā to, ka dabā, dabisku motīvu vadīti, Cilvēki un

bērni apvienojas kopīgās interesēs pēc savas iekšējās saderības. Aktīvie pastaigām, bet gulētāji gulēšanai. Gulētāju līderis būs lielākais gulētājs, bet tāpēc viņš par aktīvo “trijstūri” nekļūs un otrādi – aktīvā līdera sekotāji – arī aktīvie “trijstūri” tāpēc par “kvadrātiem” vai “aplīšiem” nepaliks.

Āmurikāņu “psihologi” taustās ap ārējo apstākļu veidoto grupu iekšējās attiecībās redzamajiem **personību “temperamentiem”** (*stihiju izpausmi raksturā*), kas nav nekas jauns, bet nekā nepieskaras dabiski veidotās dabiskās interešu grupas dzīvei, **kurā parādās tas līdera saturs**, kāda nav un nevar būt ārējo apstākļu veidotā āmurikāņu testa grupā. Tiek uzskatīts, ka “trijstūri” vienmēr visur sabiedrībā nokļūšot līderos, “kvadrāti” čakli izpildīšot, bet “aplīši” visus samīlināšot. Tā nav! **Tā tas ir tikai patriarhālā mantkārības sabiedrībā** ar tās apgrieztajām destruktīvajām “vērtībām”. Citās ideoloģijās, uz citām vērtībām balstītās sabiedrībās, lomu sadalījums un tāpēc dominantu aktoru lomās būs pavisam citi Cilvēku tipi.

- **Katra kompetence izvirza citu lomu sadalījumu.**

Vērā ņemams ir fakts, ka āmurikāņu “psihologi” orientējas uz lomu sadalījumu ārējo apstākļu veidotā “darba grupā”, bet nemaz neorientējas uz iekšējās nepieciešamības motivētu (*brīvās gribas izpausmi*) kolektīvu veidošanos. Acīmredzot viņi nedomā, ka varētu pulcēties iekšēji motivēti darba kolektīvi vai arī viņus tas neinteresē un tāpēc viņi nekā nenodala vadītāja un līdera jēdzienus, līdz ar to viņi par reālu apskata tikai vienu no “iespējamajām pasaulēm” (*un pēc tam brīnās – “viņi dzīvo citā realitātē!”*), kas liek apšaubīt šo “psihologu” kompetenci šajās “sociālajās zinātnēs”. **Tāpat tas runā par divkāju centieniem apkarot Cilvēku pasauli.**

Tā kā divkājiem viņu eksistenci nosaka pieejamie resursi un uzturēšanās apstākļi, tad viņi neko nezina par Līderi – Vadītāju un Līdera – Vadītāja lomu darba kolektīvajā dzīvē. **Tāpēc “jaun-mentorī” savā karjeroloģijā nespēj** nošķirt Līdera un Vadītāja jēdzienus. No “līdera” viņi paņem tā tukšo čaulu – vārdu bez satura un jautā ar “vadītāja” jēdzienu. **Nebūdami Cilvēki, divkāji** neko nezina par Cilvēku dzīvi un darbu un tāpēc **nevar saskarties ar līdera jēdziena saturu.** Divkājiem nav izaugsmi nesošā darba satura, tāpēc viņi nezina un nevar zināt, kas ir Līderis un darba kolektīva radošā darbība. Viņi domā, ka Līderis ir tas pats, kas viņu barvedis cīņā ar kaimiņu baru par labāko vietu pie siles.

Atšķirība starp Līderi un barvedi ir grupas darbības galarezultātos. Tur, kur grupa apvienojas personiskā labuma gūšanas iespēju vairošanai – tur ir bars un barvedis.

Tur, kur sabiedriskā labuma vairošanas iespējām pulcējas darba biedru kolektīvs, tur ir Tauta un tās Līderis – Vadītājs – Vadonis.

- **Ar Skolotāju ir Zināšanas.**
- **Ar Līderi ir Gaita.**
- **Ar Vadītāju ir rezultāti.**
- **Ar Vadoni ir Dzīve.**

6. turpinājums

Ja tagad tādām “jaun-kaucim” “Kā labāk dzīvot” (*23.februāris “Saliedēta komanda darba kolektīvā - liela vērtība”*) raidījuma vadītājs uzdod jautājumu:

”Ar ko atšķiras komandas veidošana tagad no komandas veidošanas pirms 20 gadiem?”

Tad ir dzirdama atbilde:

“Varbūt lielāka izpratne sāk rasties, kas ir komanda, rodas lielāka izpratne par mērķiem, par ilgtermiņa mērķiem un īstermiņa mērķiem,” (*“literatūras skolotāja pēc 20 darba gadiem sāk saprast, kāds ir viņas skolēniem ieteikto grāmatu saturs”, kas ir romāns, un kas ir novele.*) “pirms 20 gadiem meklēja, kur un kāpēc ir problēma, tad šīs dienas metodes un pieejas vairāk strādā ar kur ir risinājums, kur ir nākotne, meklē citādu pieeju,” (*mācītājkunga norādījumi – “Pasaule netaps labāka, ja Tu tai iedosi pareizo diagnozi.”*) **“problēmu nerisinām – braucam tālāk”**, (*“ēku šķobīšanos ignorējam – līmējam jaunas tapetes”*) “tas ir viens no pamatpieņēmumiem, ka problēma un risinājums ir divas svešas lietas – problēma ir resurss” (*vairosim resursus – problēmas, bet risinājumu - sekas meklēsim bez sakara ar risinājuma meklējumu “cēloni” – problēmas esamību, darbosimies nelikvidējot problēmas cēloņus, jo problēmu esamība taču ir tādu “jaun-kauču” peļņas resurss*).

Te, atgriežoties pie citāta sākuma: **“Varbūt lielāka izpratne sāk rasties**, kas ir komanda, rodas lielāka izpratne par mērķiem...” nevar nepamanīt tajā ielikto pozīciju, kādu iepriekš redzējām “muzeoloģiskajā pētījumā”, domnieču atziņā, ka viņu “piecu gadu **pētījums esot tikai sākums plašākam pētījumam**”. Tas rāda visu šo “pētījumu” un “izaugsmes vadītāju” darbības saturu – **“rosīšanos rosīšanās uzturēšanai – rosīšanās ap labuma gūšanas resursu”**.

- Kā viņi panāk tādu “resursu” ieguvu?

Ļoti vienkārši. Tur, kur ir zināms “kas tas ir” un kā “tas strādā”, kas no tā iznāk – **tur, kur** “muzeoloģei”, kura paziņo, “ka izstāde var būt arī koncerts” **“piekļauvē pie bēniņiem”** un palīdz nokļūt pie ārsta **vai pārbauda viņas kabatu saturu** (*krāpnieki zog! – Brīvdabas muzejā esot liels eksponātu zudums!*), tur ir “apgūta un iezīmēta telpa”, kurā grūti ienākt tādiem “pētītājiem” un “komandu veidotājiem”. **Tomēr arī viņiem gribas ēst un būt veiksmīgiem** – viņiem ir vajadzīgs resurss, kuru pārvērst veiksmē un iztikas līdzekļos. Un tad viņi sāk “rakstīt projektus”, “vadīt projektus”, “darboties projektos”. Viņi “apgūst budžeta līdzekļus” un “sadarbojas ar fondiem”. **Viņi atklāj jaunus resursus – “jaunas neizpētītas telpas”**.

Ja kādā esošajā telpā ir nemaināma kārtība, stabilitāte vai uzlabojama nepilnība, tad var sākt apšaubīt šo kārtību (*tas taču ir tāds “naftalīns”!*), var stabilitātes vietā radīt jukas (*zagļi izraisa ugunsgrēkus*), paziņot, ka “nav jau zināms”, “tas ir tikai viedoklis”, “tas var būt arī kaut kas cits”, “mēs esam atvērti”, “citādi”, “citi”, var aizmirst agrāk labi zināmo un nākt klajā ar “angļu zinātnieku atklājumiem” un “jaun-idejām”, var problēmas telpā nemeklēt risinājumu, bet iet pameklēt kādu citu telpu, kurā problēmas nav (*var netīrīt piemēsloto būceni, bet pārvākties uz blakus telpu*).

Tad var “atvērt jaunas durvis uz vēl neapgūtu telpu”. Tāda durvju atvēršana ir ļoti vienkārša. Vecajā telpā ar tās iekātojumu nekādi pretrunīgi pārkārtojumi nav iespējami – ir zināms “kas ir kas”, tāpēc **to pašu – jau esošo nosauc citā vārdā. Ar to rada ilūziju par jaunus vēl neizpētītas telpas esamību.** (*Vadāmā haosa tehnoloģiju darbība.*)

- **Ilūzija ir nekad nenotikušu, nenotiekošu vai notikt nevarošu notikumu šķietama esamība vai esamības iespēja.**
- **Apziņas izziņas mērogus pārsniedzīga ilūzija** (*plaša viltus ziņu, apmelojumu vai visaptveroša melīga popularitātes celšanas pasākumu vide – “burbulis”*) **tiekl pieņemta kā realitāte.**
- **Katra ilūzija sastāv no reālu parādību elementiem.**
- **Pieņemot elementus, apziņa inficējas ar ilūzijas saturu.**
- **Ilūzijā iztrūkstošās detaļas katrs piedomā pats.**

- **Ilūzijas mērķis ir piespiest maldināšanai paļauto apziņu pieņemt nebijušo par notikušu, iesaistīt neesošā notikumā, iesaistīt pilnīgi cita rakstura notikumā (*krāpšanā*) vai gatavoties dalībai nereālos notikumos.**
- **Ar ilūziju radīšanu neesošu liek pieņemt par esošu, bet esošo noslēpj.**
- **Tāpēc sagrauj izglītību – sašaurinot apziņas iespēju horizontu vieglāk veidot ilūzijas.**

Esošajā telpā ir “naftalīna speciālisti”, kuri labi zin, ka aiz “2” nāk “3”, bet nenāk “4” vai “5”. Tur vāji izglītotām “muzeologēm”, “jaun-kaučiem” un citiem tādiem pašiem “kreatīvās vides produktiem” nav nekādu izredžu izdarīt atklājumus un būt “budžeta apgūvējiem”. **Zināmā telpā visi atklājumi ir labi sagatavoti iepriekšējo pētījumu turpinājumi**, kas prasa dziļas zināšanas, un ilgstošu pakāpenisku pieredzes apgūšanas izaugsmi.

Tomēr **“kreatīvie produkti” grib būt “zvaigžņu fabrikās” un “Iīderisma akadēmijās” kultivēti tūlīt un tagad – “tūdalīņ - tāgadiņ” panākumu gūvēji.** Tāpēc viņi “atver jaunas durvis” – vecām lietām dod jaunus nosaukumus. Ar to tiek radīta jaunas telpas atklājuma ilūzija. **Tagad, “jaunajā telpā” iegājušie ir tās pirmatklājēji.** “Jaunajā telpā” nekas neesot tā kā “vecajā” un tāpēc tur neesot vajadzīgas vecās zināšanas – viņi veido paši savas “skolas”, “tradīcijas” un “datu bāzes”, “pieejas” un “prakses”, viņiem ir “citas zināšanas”.

Viņiem visiem tādiem “tūdalīņiem - tāgadiņiem” ir vienojoša spēja – **viņi visi prot “to, kas nav nekas” izpūst par “kaut ko” un šo burbuli pārdot par jaunatrustu - visiem vajadzīgu vērtību.** Viņi prot no nekā taisīt naudu, vārdu un ietekmi – pilnīgi tukši gaisa baloni kļūst par uzklauvētiem un eksistenci ietekmējošiem “ekspertiem”.

- **Ar ilūzijas palīdzību sušķi, klaidoņi, netikles un meļi kļūst par mirdzošiem prinčiem, zinību vīriem, sabiedrības dvēselēm un bīskapiem baznīcu kancelēs.**

Tā tas notiek jau kopš seniem laikiem. Jau divus tūkstošus gadu “kristīgā baznīca” katru aicina pie sava “uzpirksteņu galda” ilūziju teltī – “kristus baznīcā”. Jau divus tūkstošus gadu ar tās centīgu piedalīšanos tiek uzturēta “Romans kultūras” ilūzija. Jau divus tūkstošus gadu šī “baznīca” katram ļauj ietērpties āksta drēbēs un atteikties no iespējām saprast, ko pats esi izdarījis: “nedomā, ka uzstādot pareizo diagnozi... turpini vecos ieradumus... viss ir iekļauts – Jēzus par visu jau ir samaksājis... tava vieta uz tanka vēl brīva... šīs durvis, šīs soliņš parkā, šīs debesis tikai ticīgajiem... suņiem un neticīgajiem ieeja aizliegta... neticīgā nogalināšana un slepkavība – tās ir durvis uz debesu valstību... krusta karā Dievs savējos atdalīs no neticīgajiem...”

Šo pašu metodi izmanto visi “jauno zinātnisko” teoriju radītāji, visi “bezskolotāja zināšanu meklētāji”, visi **iepriekšējo paradigmu noliedzēji (*attīstība ir turpinājumā*)**, visi sektanti. **Arī “kristīgā baznīca” sākās, kā sīka, izglītības trūkuma dēļ no Garīgās Kultūras tradīcijas atkritusi tai opozicionāra, bet vēlāk jau arī to noliedzoša sekta.** Tikai vēlāk, ar šo opozicionārismu kļūstot derīga korumpētās valdošās elites iekšējām intrigu cīņām, un, **iegūstot tās politisko atbalstu**, tā ar varas administratīvā un represīvā aparāta palīdzību, secīgu doktrīnas vienkāršošanas – banalizēšanas reformu ceļā tika ieviesta praksē un iesakņota masu apziņā (*izskaužot tur agrāk bijušo Garīgo Kultūru*). **Tikai vēlāk**, jau pēc šīm reformām, **šī sekta pieauga skaitā, kļūva par valdošo (*Garīgās Kultūras vietu uzurpējušo*)** un pati sāka sadalīties lielākās un mazākās sektās.

- **Sektantisms ir kādā sabiedriskās dzīves jomā esošs destruktīvs – apziņu ierobežojošs, kolektīvo apziņu graužošs un individuālās apziņas izaugsmi nepieļaujošs sabiedrisko attiecību process.**

- **Sektantisma būtība ir savai ietekmei pakļauto apziņu izdališana no kopīgās sabiedriskās dzīves un to izmantošana savtīgiem, ar pakļauto apziņu vajadzībām pretrunā esošiem, mērķiem.**
- **Sektas vadītāji darbojas ar radīto ilūziju palīdzību.**

Pagājušā gadsimta vidū “attīstīto un brīvo” rietumvalstu specdienesti radīja sekas, kurās veica eksperimentus, lai noskaidrotu, kas, kādi psihes un apziņas mehānismi nepieļauj Cilvēka labprātīgu pašnāvību, kas ir pašuzpurēšanās – Varonības pamatā, kā vadīt Cilvēka apziņu, kādi līdzekļi izmantojami Cilvēku novešanai līdz pašnāvībai (*ahā – “zilie valīši” – piešaudes testiņi postpadomju telpā*). Tam izmantoja Gurdžijeva teorētisko un praktisko pētījumu, kā arī nacistu koncentrācijas nometnēs veikto eksperimentu pieredzi. Eksperimentēja ar individuālu un kolektīvu apziņu suīcīdiem. Eksperimentēja ar iespējām tādās sektas izmantot kolektīvu masu slepkavību veikšanai – pierunāt un vadīt to locekļus uz masveidīgu, liela apmēra kaitējuma nodarīšanu - terorismu, tā, lai paši teroristi to uzskatītu par vērtīgu un cienījamu rīcību. Pēc Padomju Savienības sagraušanas tādās sektas rietumvalstu specdienestu vadībā ieviesa arī Padomju Savienības teritorijā. Arī te izplatīja – aprobēja tādu metožu lietderību un pielietošanas īpatnības Padomju Savienībā dzīvojošo Cilvēku apziņām. **Tādi pētniecības centri te darbojas vēl līdz šim brīdim.**

Kad šīs sekas savu bija paveikušas – uz to bāzes bija izstrādātas apziņas apstrādes tehnoloģijas, tika radīta “Al-kaida”, “radikālais islāms”, “Islāma valsts”, “krāsainās revolūcijas”, “nevardarbīgā pretošanās”, “mērenā”, “neformālā”, “ārpussistēmas”, “demokrātiskā” un visādas citādas opozīcijas – tika radīts rietumvalstu interešu cīņas instruments – “starpautiskais terorisms”. **Ar tā palīdzību grāva “savaldāmās” (attīstībā bremzējamās) un “demokratizējamās” (vadāmajam kaosam pakļaujamās) valstis.** To visu iepriekš izmēģināja un aprobēja “totalitārajās sektās”- tur rietumvalstis izstrādāja jaunās kara tehnoloģijas.

Galvenais šajā karā ir panākt, lai uzbrukumam pakļautais nesaprastu, ka notiek uzbrukums, kas, kam un kāpēc uzbrūk. Galvenais šajā karā ir uzbrukuma upuri ievilkāt “alianses ilūzijā” – padarīt par uzbrucēja sabiedroto – panākt, lai upuris pats sevi iznīcinātu, lai iedzīvotāji paši sagrautu savu saimniecību, Kultūru, valsti un apkarotu viens otru līdz pilnīgai jebkādas kolektīvās organizācijas un fiziskās infrastruktūras darbības izbeigšanai. (*Kā tas mūsu acu priekšā tagad jau 28 gadus notiek Latvijā.*)

Līdz ar pievienošanos “brīvajai rietumu pasaulei” jūs esat iepazīnušies ar mūsdienu demokrātiju, politkorektumu, netikumības uzspiešanu un tendencēm darba tirgū. Jūs esat iepazīnuši tādus terminus, kā “iztikas minimums”, “minimālā alga”, “ekonomiski aktīvie iedzīvotāji”, “politiski nozīmīgas personas”, “divātrumu Eiropa”, “reģionu Eiropa” un citus tamlīdzīgus, kuri regulē “iedzīvotāju veiktspēju”, “dzīvildzi” un dzīves kvalitāti. Tie ir tikai neliela daļa no plašāka, bet publiski nepieminētā rīcībai pieņemtā plāna pamatā esošās koncepcijas jēdzienu bāzes un terminoloģijas.

Tajā ir arī tādi jēdzieni kā “nerentablie iedzīvotāji” un “bezperspektīvie reģioni”. Tāpēc ir metodes “nerentablu iedzīvotāju” skaita samazināšanai un “bezperspektīvo reģionu pārstrukturēšanai”. Šajā koncepcijā un plānā ir jēdzieni “nāciju konkurence” un “garantētā labklājība ierobežotu resursu izsīkuma gadījumā”. **“Garantētā labklājība” paredz “nāciju konkurences” ceļā “radikāli regulēt” “nerentablu iedzīvotāju” skaitu un “optimizēt viņu pielietošanas diapazonu” – noteikt kur, un kādiem mērķiem viņi var tikt lietoti nāciju konkurencē uzvarējušo “garantētās labklājības uzturēšanai”.** Kad Tramps nesen atvainojās par “trešās pasaules” valstu nosaukšanu par “sūdu bedri”, tad viņš neatvainojās šo “bezperspektīvo reģionu” iedzīvotājiem – viņš **atvainojās “garantētās labklājības” galdā biedriem par savu “nepiedienīgo atklātību”,** kurā atļāvās atklāti izteikt to, ko “galdabiedri”

runā savā noslēgtajā lokā un raksta savos iekšējai lietošanai domātajos programatīvajos dokumentos.

- Kā jums šķiet, kas veiksmīgāk samazina grauzēju skaitu – kaķis vai Zalktis?

Zalktis - tāpēc, ka kaķis, izķerot pieaugušās peles un žurkas, nekā neierobežo nākošās paaudzes pieaugšanu un vairošanos, bet Zalktis, ielienot grauzēju alās, piekļūst viņu midzeņiem un tur izēd mazuļus. **Ar to Zalktis ir likvidējis nākošās paaudzes vairošanos.** Anglosakšiem ir gadusimtiem sena nāciju konkurencei pakļauto teritoriju kolonizācijas pieredze. Viņi labi zin, ka **veiksmīgi kolonizētā zemē iedzīvotāji paši pieņem kolonizatoru diktētos dzīves principus un, atmetot savus, tiecas dzīvot pēc viņiem dotajiem norādījumiem.** Anglosakši zin, ka tur, kur kolonizēto zemju elite cenšas līdzināties kolonizatoriem – grib “būt pie viena galda”, tur vienmēr atradīsies vieta arī kolonizatoram, “investoram” un viņa bankai.

- **Tur, kur kolonizētās zemes iedzīvotāji par saviem pieņem viņiem kolonizatoru dotos mērķus, ideālus un standartus, tur neizsīkst kolonizatoru peļņas avots.**

Kolonizatori zin, ka efektīvākais teritorijas pārstrukturēšanas paņēmies ir tās atbrīvošana no pamatiedzīvotāju klātbūtnes un tās aizpildīšana ar pašu vadītās ekonomikas elementiem. Kolonizatori zin, ka efektīvākais iedzīvotāju pakļaušanas paņēmiens ir viņu ideoloģiskā apstrāde, Kultūras likvidācija, viņiem domātas subkultūras (*netikumumu*) ieviešana un pakļautībā noturošas “izglītības organizēšana”.

- **Kolonizatoriem viņu nāciju konkurencē ir vajadzīgs “darba apjoma” resurss – “runājošais darbarīks” – “izglītots mežonis”, kurš strādā tur un tik daudz, cik tas vajadzīgs viņa kungam, patērē viņa patēriņam nolikto (*savu darbu pārdod par “stikla pērlītēm” – rēķinu apmaksas naudiņām un pensiju uzkrājumu*), vairojas kunga noliktajās robežās un galvenais - NEKAD NESKATĀS AUGSTĀK PAR BĻODIŅAS MALU.**

“Garantēti pārtikušajiem” ir vajadzīgi mazizglītoti, manipulējami un viegli ilūzijās noturami viņu vajadzību apmierinātāji. Tiem jābūt vienkāršā darbā izmantojamiem, korumpētiem, vienlaikus peticīgiem un viņiem domāto ērtību meklējošiem.

- **Tiem jābūt apmācāmiem, bet izaugsmei nespējīgiem.**
- **Viņiem jābūt kaut kādi fakti, bet vienlaicīgi jānomāc kopsakarību atrašanas spēja.**
- **Viņiem ir jāpieņem dotā “izglītība”, bet nav jāgrib zināt neko citu, kā vien to, ko jau zin un par to pašu, ko jau zin. Viņiem nav jāgrib zināt, vai tas, ko viņiem par labu dod, patiešām ir viņiem labs un derīgs.**
- **“Ekonomiski aktīvajiem” pašiem jāturas viņiem radītās ilūzijas telpā.**

Tāds uzstādījums ir pretrunā ar Evolūciju - ar katrā būtnē notiekošajiem pieredzes uzkrāšanas, mācīšanās un pilnveidošanās procesiem. Tas ir pretrunā ar pašu deklarēto “civilizētās pasaules kārtību”. Tāpēc bija vajadzīga tāda uzskatu sistēma, kura “apgarojot piezemē” un “atbrīvojot ierobežo”. Bija vajadzīga tāda vecāku attieksme, kura, “audzinot dezorganizē”, “pulcinot nošķir” un “aprupējot atstumj”. Tad ir vajadzīga tāda “dzīve, kura negatavo dzīvei” un izglītība, kura “mācot nedod zināšanas”. **Bija jāizstrādā tāda ideoloģija**

un tās pasniegšanas metode, kura acīmredzami veselajam saprātam pretējo un pretdabisko pieņem par derīgu.

Tāpēc “garantēti labklājīgie” tādu **ideoloģisko tehnoloģiju izstrādei** “nāciju konkurences” koncepcijas ietvaros **izveidoja sektantiskās “izglītības”**. Sektantisko “izglītību” mērķi ir no iedzīvotāju (*Tautas*) kolektīvas apziņas izraut nelielu grupu un ar to veikt pietiekami plašu un ilgstošu eksperimentu. Eksperimenta mērķis ir radīt tādas apziņu pārveides tehnoloģijas, kas dotu “labklājībā garantētajiem” vajadzīgo “ekonomiski aktīvo” produktu – “vienreizlietojamo patērētāju”, produktu, kurš atbilstu visām tādām produktam uzstādītajām prasībām. Te atkal labi noder agrāk izmantotās Gurdžijeva un **Eiropiešiem domātās “jogas”** metodes.

Tā tika radītas vairākas sektantiskas “izglītības”, no kurām efektīvākās un redzamākās ir Montessori, Valdorfa, Indīgo – “humānā pedagogija”, Šketņina skola un dažas citas mazāk zināmas. Katrā no tām attīstīja “mācīšanos nemācot” tehnoloģijas līdz beidzot ir izstrādāts katrā reģionā pēc aprobēšanas pielietojams “kompetenču izglītības” modelis. Tāds “kompetenču izglītības” modelis strādā tur, kur ir **tam atbilstoši pazemināts sabiedrības Kultūras**, izglītības un atbildības (*pieauguša Cilvēka saprātīguma*) līmenis (*par to ir ilustrējošs profesores Zandas Rubenes raksts “Vai Millenium paaudzei ir svarīga izglītība?”* <http://www.la.lv/professore-vai-millenium-paaudzei-ir-svariga-izglitiba/>. *Profesore labi apraksta kāpēc ar divkājām “cauri ir”! Viņas galvenā doma ir, ka “Ābols ir sapuvis. Sapuvis ābols ir ābols. No sapuvuša ābola var vārīt ievārījumu.” Tādi āboli, tādi ābolēni, tādi profesori, tāds ievārījums. Rakstiņam pievienoti daži autorei faktoloģiskas kļūdas pārmetoši komentāri. Te jāpaskaidro, ka šajā “rakstā” “Neatkarīgās izglītības biedrības” locekle - profesore savai sektai raksturīgā stilā propagandē “indīgo bērnu” sektas ideoloģiju.*), tur kur ir pietiekami korumpēts administratīvais aparāts un dezorganizēta, dezorientēta un dezintegrēta inteliģence (*kur tās patiesībā vairs nav*), tur, kur tautas saimniecības sabrukums novedis pie stabila iedzīvotāju orientācijas uz ātri gūstamo eksistenciālo vajadzību apmierinājumu. **Tāpēc “kompetenču izglītība” ir secīgi izvērstu ekonomikas, sabiedrības un Kultūras dzīvi graujošu reformu pēdējais cēliens.**

- **“Kompetenču izglītība” ir sektantisko “izglītību” elementu apvienojums.**
- **Tur kur muļķībai neliel robežas, tur izvēršas “kompetenču izglītība”.**
- **“Kompetenču izglītība” ir izglītības ilūzija.**
- **Tur kur kolonizatoru vadībā populācija veic intelektuālu pašnāvību, tur darbojas “kompetenču izglītība”!**
- **“Kompetenču izglītība” ir atteikšanās no nākotnes un izaugsmes iespējām.**

7. turpinājums

Nosaucot to, kas nav izglītība, par “kompetenču izglītību”, rada ilūziju, ka tas ir kaut kas jauns, kāda jauna izglītības sistēma, kāda jauna izglītības telpa, kurā ir citas dimensijas, citi orientieri, citas vērtības, kritēriji un atskaites sistēmas. Tiek radīta ilūzija, ka tas ir sengaidītais solis uz priekšu. Tiek radīta ilūzija, ka tagad vairs nedarbojas “vecās pasaules” mehānismi, bet “jaunie” mehānismi sniedz to pašu un vēl vairāk kā “vecie”. Tiek radīta ilūzija, ka “ejot pa kreisi var nokļūt pie tā, kas ir pa labi” un “stāvēt uz vietas, skrienam uz priekšu”, un “stāvēšana ir skriešana un skriešana ir arī stāvēšana”, jo definīcijas par to, kas ir “stāvēšana” un “skriešana” visu laiku mainās.

Pilsoniskā sabiedrībā katram ir savi uzskati par labo, pareizo un derīgo, bet kopsaucējs ir “darīt kā labāk”, tāpēc ir simts “prioritātes”. Katrai partijai ir sava programma, savs ceļš uz “labumu”, tāpēc mainās vajadzības un pieejas. **Tur, kur nav vienotas vadības, tur, kur katram ir cits “labā” saturs**, tur nav arī vienotas izpratnes par mērķi un skatījuma uz to, kas

tā mūsdienīgā izglītība ir un kāda ir mūsdienīga izglītība un kāda izglītība mūsdienās vajadzīga, tāpēc der katra, kuru ienes **pietiekami spēcīgas interešu grupas lobīji**, un tad neizbēgami **tur** ienāk sektantiska izglītība.

- **Tā kā, tā sauktā “kompetenču izglītība” ir sektantisko “izglītību” elementu kompilācija un centrālo ideju – satura iemiesojums, tad tā ir sektantisko “izglītību” dabas mantiniece un tāpēc pati ir tipiska sektantiskā “izglītība”.**
- **Sašķeltība – atdalītība ir sektantisms.**
- **“Pilsoniska sabiedrība” ir sektantisku iedzīvotāju grupu pretrunīgu interešu cīņu, kompromisu, savienību, nodevību un pērkamības vieta – tā ir korumpēta, korumpējoša un korupcijā pagrimstoša populācija.**

Tāpēc anglosakšu pasaulē sektantiskās izglītības nav nekas jauns. **Anglosakši ir kolonizatori – parazīti – svešu zemju bagātību izlaupītāji un nacionālo Kultūru iznīcinātāji.** Tas, ko anglosakši dara, ir nesaskaņu sēšana, sadalīšana un vājināšana. Visa Anglijas vēsture ir mēsli, dubļi un asinis – savstarpēja pazemošana, indēšana un slepkavošana, valstu sanaidošana, intrigas, sazvērestības un zemju aplaupīšana.

- **Visa anglosakšu bagātība ir no kolonijām izvestās vērtības.**

Anglosakšu daba – dvēseles normālstāvoklis ir kolonizācija, laupīšana un nāciju pazemošana. Viņi ir tādi - citādu anglosakšu nemēdz būt un nekad nebūs. **Ja kāds kaut kur čurā uz kādas zemes svētuma pieminekļa – tad tas ir anglosaksis.** Tā anglosakši piesaka sevi. Tā viņi iezīmē savu teritoriju. Ar to viņi paziņo kas viņi ir citiem – “es esmu anglosaksis, bet tu esi mans kalps”.

Kolonizators vienmēr izkalpina kolonizējamo. Anglosakši uzskata, ka kolonizējamie nav līdzvērtīgi kolonizatoriem – anglosakšiem. Anglosakši sevi uzskata par augstākām būtnēm – Pārcilvēkiem, bet kolonizējamos par “neko” – “tu esi nekas un sauc tevi nekā”, tu esi “tas, kas man kalpo”. **Un šī “nelīdzvērtība” “augstākajām būtnēm” dodot tiesības kolonizēt un aplaupīt un, ja patīk, tad arī iznīcināt “zemākās būtnes”.** **Anglosaksim katrs ir tas, kā viņš kalpo** - tu esi “atnes”, bet tu esi “nocel” un savukārt tu esi “noper tur to”. Vienīgā kalpa eksistences jēga ir kalpot, apkalpot savu kungu un, ja vajag, tad mirt viņa labā neatstājot pēcteci vai dzemdēt jaunu kalpu un pēc tam mirt – tas ir atkarīgs no tā, ko tobrīd kungam vairāk vajag.

Anglosaksim – kolonizatoram – parazītam nerūp kolonizējamā eksistence tālāk par to, kā viņš apkalpo savu kungu. Tāpēc anglosaksim nerūp kolonizējamo izglītošana tāpat, kā viņam nerūp izglītības sniegšana zemāk stāvošiem savā vidū.

- **Kalpam jāzin tikai tas un tik daudz, lai viņš saprastu kunga norādījumus, laikā un pēc vajadzības ierastos norādītajā darba vietā un tur izpildītu norādīto “atnes”, “saliec tādā secībā”, “noper tur to”, “nomirsti” vai “nokauj cūku”.**

Nekas cits kalpam nav jāzin. Tiem “atnesējiem” un “salicējiem” ir jāzin tikai “atnest” vai “salikt”, bet ne “nopērt” vai “nomirt”. “Nopērējam” toties nav jāzin kā “atnest”, “salikt” vai “nokaut”. **Tieši otrādi - viņiem nav jāsaprotas.** Viņiem nav jāzin kāpēc viens dara to, bet cits kaut ko citu un kā to vajadzības gadījumā darīt. Pat tādu vajadzību viņš nedrīkst saskatīt, jo bez kunga rīkojuma neko nedrīkst darīt. Kad kungam vajadzēs “citu”, viņš kalpu pārmācīs darīt kaut ko “citu”. **Bet tas vienmēr būs kaut kas noteiktā darbībā - “kompetencē”**

ierobežots. Tās nekad nebūs zināšanas kopsakarību iegūšanai un patstāvīgai dzīvei – dzīvei bez kunga.

Pat savas “unikalitātes” (*ko tik cītīgi kultivē anglosakši – iedomīgus kalpus vieglāk sarīdīt un sāncensībā izkalpināt*) apziņas apsēstie savu “unikalitāti” bauda kunga noliktajās “unikalitātes” robežās. Tās nekad nebūs tādas zināšanas, kādas kalpam ļautu saprast, ka viņš ir tikai kalps un tieši kādā veidā viņš ir padarīts par kalpu – kas un kā viņam ir atņemts un kas, kā ir jāatgūst, lai kļūtu brīvs un dzīvotu pats savu brīva Cilvēka dzīvi. Bet neo (*modernais*) koloniālisms kalpam iedves pilnīgas brīvības ilūziju.

Ja anglosaksim kalps vairs nav vajadzīgs, tad tam, bez kunga vadošajiem norādījumiem, jānomirst pašam savā nāvē, pēc iespējas kungu netraucējot un citus kalpus no viņu darba nenovēršot. Anglosakšiem ir labi izveidota **kalpu nodalīšanas, pretnostatīšanas un izmantošanas sistēma – “daudzpartiju pilsoniskā sabiedrība”**. Nevajag domāt, ka kolonizācija attiecas tikai uz aizjūras teritorijām. Uz tām visplašākajā nozīmē, **bet kolonizē jebkura izmantojamā resursus.** Arī anglosakšu zemēs to iedzīvotāji un viņu resursi tiek augstākstāvošu kungu kolonizēti. **Tā ir “barības ķēde”,** kurā katrs “lielākais” biznesmenis – privātīpašnieks uztur sevi aprijot “mazāko” uzņēmēju - privātīpašnieku – **tā ir kapitālisma būtība un kapitālismā nekur un nekad citādi nebūs.**

Tādai “iekšējai kolonizācijai” kalpo arī sektantiskās izglītības, kurās katrai kolonizējamo grupai – nodarbinātības veidam – izmantojamības klasei sniedz tai “vajadzīgās zināšanas”. Arī Latvijā var lasīt un dzirdēt paziņojumus - “kam tev tērēt laiku nevajadzīgu zināšanu apguvei - mēs tev ātri dosim tikai vajadzīgās zināšanas”. **Tas ir tipisks ierobežotās – šauri orientētās – sektantiskās kompetenču “izglītības” piemērs.**

Tādā “izglītībā”, kā to ar baudu stāsta kolonizatoru priekameitas no ministrijas biznesa aprindām, vidusskolēns pats izvēlas, kādus priekšmetus viņš mācās un kādus eksāmenus kārto. Tas, ka tur, kur katrs pēc sava prāta izvēlas apgūstamo priekšmetu (*un faktiski arī apjomu*) vairs nav sistēma, ir tikai viena bēda, bet sliktākais ir tas, ka tur, principā tiek atcelta arī disciplīna, bet tā kā **“izglītība ir apziņas disciplinēšana (veidošana) tajā ievadot zināšanas,** tad ar to pašu tiek likvidēta izglītības būtība un **vienlaicīgi ar to arī katrs tāds “izglītojamais” atdalās no citiem** – sāk savu sabiedrībā neiesaistīta (*un tālāk jau arī neiesaistāma – “muļķāks būsi - ātrāk nomirsi”*) individuālista ceļu. Tā anglosakšu kolonizatoru “hell fire” klubu okultisma speciālisti ar vienu šāvieni, ar vienu lādiņu trāpa uzreiz trijos mērķos.

Visi okultisti zin, ka **Cilvēka apziņa ir robeža starp Cilvēcisko Vērtību veidotu un uzturētu “iekšējo pasauli” un ārējo apkārtējo vidi - ekosistēmu un Kosmosu galarezultātā.** Viņi visi zin, ka Cilvēciskajām Vērtībām jātiek attīstītām stingri līdzsvaroti un saskaņoti. **Nelīdzsvarotība un “paātrinātā attīstība” rada vērtību ēnas – Vērtībām pretējās parādības – negatīvās rakstura īpašības un apziņas darbības traucējumus. Ideālā, Cilvēka apziņa ieņem lodes virsmas formu.** Visi izvirzījumi vai ieplakas ir apziņas attīstības defekti – nepilnvērtība, nelīdzsvarotība un darbības traucējumu cēloņi. **Augstākattīstīto Cilvēku apziņas ir vispusīgi simetriskas,** bet defektīvo, nelīdzsvaroto un nepilnvērtīgo būtņu apziņas ir “samīcītas” un “izstaipītas” – hipertrofija vienā virzienā izraisa nelīdzsvarotību un darbības traucējumus citos.

Tieši tas pats attiecas arī uz Cilvēka apziņu formējošo izglītību. Pašlaik kolonizatoru priekameitas citiem iestāsta viņu okultistu sagatavotus pantiņus par to, ka izglītība sniedzot dzīvē tālāk noderīgas (*ekonomiski rentablas – peļņu nesošas*) “zināšanas” – derīgos un vajadzīgos faktus.

Pret Mūsu nākotni jodi pulcējas,

pret Cerību ragus liec,

*pret Tikumu un Mīlestību.
Pret Gaismu sabožas spalva,
pret Cilvēku kūkumu met
un zobus griež.
Pret gaišu Uguni
zemi kārpa, tetovējas
un auskarus nikni krata.
Pret Debesīm
raganas spļauj,
melo un troksni taisa.*

Tad sanāksim kopā

*ar savu Gaismas staru
un Klusumā dzirdētu dziesmu,
ar savu Cerību steigsim.
Tad stāsimies aplī
ap Mīlestību
Debesu loku lieksim,
Varavīksni pār Cilvēku celsim.*

Ar Liesmu gaišu –

*Saprātu un prātu skaidru
ierindu turēsim
un savu gaitu.*

Zināšanas ir sakārtota informācija Īstenībai atbilstoši disciplinētā apziņā – Vienotās Realitātes parādību kopsakarības, kurās atklājas pasaulē valdošā Normu Sistēmas uzturētā kārtība, bet fakti ir tikai pieturas punkti kopsakarību veidošanai. Zināšanas vajadzīgas tam, lai to veidotā apziņa varētu iekļauties šajā kārtībā. (*Dabiskā Kārtība vieno saderīgo un šķir nesaderīgo.*) Normu Sistēmas uzturētajā Dabiskajā Kārtībā iekļauties spējīga harmoniska, pilnvērtīga un līdzsvarota apziņa dzīvo pilnvērtīgu Cilvēka dzīvi, kurā materiālā labklājība ienāk kā pilnvērtīgas Cilvēka apziņas darbības sekas – **par labklājību nav jācīnās** – tā nāk līdz ar spēju iekļauties Normu Sistēmas uzturētajā Dabiskajā Kārtībā. (*Ir jācīnās pret Kārtības, Normu grāvējiem – perversiju ieviesējiem, provokatoriem un “barības ķēžu” veidotājiem – parazitājiem – kolonizatoriem, kuri, sagraujot Kārtību un Normas, atņem Labklājības iespēju.*) Dabiskā Kārtība katram, saskaņā ar viņa apziņas attīstības pakāpi, darbību un izaugsmes vajadzībām, pienes viņam vajadzīgo.

Tāpēc nav tādu “vajadzīgo” un “nevajadzīgo” zināšanu. **Zināšanas ir viens vienots veselums, un zināšanas ir tik pilnvērtīgas, cik tās ir vispusīgas un līdzsvaroti padziļinātas.** Katra “vajadzīgā” **Zināšanas daļa** (*pareizi ir domāt par apziņas stāvokli - Zināšanu – Zināšanas ir tā daļas*) tiek apgūta tik, cik tā tiek līdzsvarota ar citām Zināšanas daļām – ar to, ko kolonizatoru priekameitu maldinātie uzskata par “nevajadzīgajām” - nerentablajām zināšanām.

Ar zināšanām formē Zināšanu un Cilvēka apziņu, un tādas apziņas ietverta “iekšējo telpu”, kurā, tai atbilstoši, var darboties Cilvēciskās Vērtības. Kādu sev “vajadzīgo” zināšanu izvēle un “nevajadzīgo” atstāšana novārtā noved pie kroplas, nelīdzsvarotas un nepilnvērtīgas apziņas veidošanās – pie tādas Cilvēka apziņas ietvertas “iekšējās pasaules”, kurā nav iespējama nedz normāla Cilvēcisko Vērtību darbība, nedz to izaugsme, nedz arī tādas

“iekšējās pasaules” adekvāta mijiedarbība ar apkārtējo pasauli – Cilvēkiem un ekosistēmu. **Tāds Cilvēks ir neglābjami nolemts kroplām attiecībām, nebeidzamām kļūdām un eksistences cīņas mokām – nelaimīgai (neveiksmīgai) dzīvei,** kurā brālīgā baznīcas darboņu vadībā savu, biznesu izvērš “psihologi”, psihoterapeiti, kauči, NLP speciālisti, Reiki skolotāji, Valdorfiēši, Činmojistu, Montesoristi un citi sektanti - visvisādi uz Cilvēka nelaimēm parazitējoši “eksperti”. Tā viena parazitāta iesākto tālāk izmanto citi.

- **Kolonizatoru priekameitas pavedina uz apziņas un tālāk visas dzīves kroplošanu - ievilina sektantisko “izglītību” bordeļos.**

Anglosakšu zemēs plaši praktizē arī tādu sektantiskās “izglītības” veidu, kā tā saucamās “etniskās izglītības”. “Etniskās izglītības” saturs ir netiklības komplekts - no pasaules attīstības vēstures konteksta izrauta sakropļota “etniskā vēsture”, etniskā “kultūra” anglosakšu pasaules un “vērtību” skatījumā, elementāra “ķermeņa”, “sociālo zinību” un patēriņa iemaņu iemācīšana ar lasīt, rakstīt un nelielu matemātikas prasmes piedevu. Reizēm tam pievieno arī “apvidus mācību” kursu. Ir tādās etniskās “izglītības”, kurās lielu uzmanību pievērš fiziskajām nodarbībām, ir tādas, kurās uzsvars tiek likts uz ciparu tehnoloģiju apguvi, biznesa pamatiem, izklaides industriju vai agresiju pret kungu “ienaidniekiem”. Viss ir atkarīgs no tā, kādā sfērā ir paraudzēts izmantot šo iedzīvotāju grupu.

Taču katrā etniskajā “izglītībā” - tās pamatos ir ielikta šīs etniskās grupas sevišķā pārākuma un izredzētības ideja. Tiek stāstīts par to unikālo etniskās grupas “vērtību”, ar kuru tā ir vienīgā un pārākā pār citām. **Tiek stāstīts par (anglosakšu izpratnē) tām netaisnīgajām pārestībām un ciešanām, kuras bijis jāpārcieš šai grupai piederīgajiem un kā pret tādu “diskrimināciju” (anglosakšu vadībā) būtu jācīnās, bet nekad nevienam netiek dotas nekādas patstāvīgas nākotnes perspektīvas.**

Arī Latvijā bija paredzēts ieviest tādu etnisko “izglītību”. Laikā ap 2000. – 2010.gadu ASV kuratoru un instruktoru uzraudzībā notika aktīva gatavošanās tādās etniskās uz “folkloras un tautas garamantu” pamatiem balstītas izglītības ieviešanai. Tika pulcināti “brīvi domājoši, nesakompleksoti, plaši kultūru un pasauli tveroši, bet dziļi nacionāli iesakņoti, senču mantojumu nesoši gaišie spēki”, “ļauži no malu malām (*lai Latvija rullē!*) ar īsti latvisku - anglosakšiem (*viņu naudai*) bezgala uzticīgu kalpa dvēseli”. Tika apgūti “grantī” un “projektu” līdzekļi, vaiga sviedros strādāts daudzdienu semināros, rakstītas programmas un metodikas. **“Tapa īsti un dziļi latviska izglītība”,** bet tad tas viss kaut kā tā “nostājās”.

Toreiz Latvijā izkopts uzdūrās akmenim. Ja Latvijā “anglo-latviešiem” būtu viņu “anglo - latviešu etniskā izglītība”, tad, tāda pati tā nevarēja būt anglo-krieviem. Viņiem būtu vajadzīga viņu “etniskā izglītība”, kurā tad izrādītos acīmredzams fakts, ka tās Kultūras pagātne būtu (*kā vietējās ne-etniskās kultūras māte*) daudz augstākā kārtā un, blakus esošās Krievijas klātbūtnes un sakaru ietekmē, nekā nebūtu no-laižama līdz “anglo-latviešu etnokultūras” līmenim. **Kļūtu redzamas vikingu ienākšanas un darbības sekas abās pretnostatītajās pusēs** un tad ātri vien izrādītos, ka “latvieši” tie paši “krievi” vien ir un nav tur kam par ko augstākam, pārākam un izredzētākam būt. (*Pat “Latviešu” vārds ir krievu darināts – pamatā ir vārds “Latiņi”, kā “krievi” – pareizticīgie senatnē sauca Romas katoļus.*)

Kļūtu redzama “mātes un meitas” līmeņu starpība, bet “krievi”, jau tikai valodas ietilpības un izteiksmes iespēju dēļ vien, sevi par “latviešiem” nekad neatzītu. Pareizticīgo anglo-krievu “etnoizglītību” nekā nevar saprecināt ar Romas katoļu baznīcas klēpī izauklēto anglo-latviešu “etnoizglītību”. Ja “etnoizglītību” ieviestu tikai anglo-latviešiem, bet anglo-krieviem turpinātos normāla vispārīgā izglītība, tad ātri vien iezīmētos atšķirības šīs “valsts izredzēto” “etnoizglītībā” un tai “nepiederīgo” vispārējās izglītības līmenī.

Bez tam, **“nacionāli domājošie gaišie spēki”** te nekādus anglo-krievus negribēja redzēt - “čmodāns – stacija un tu-tū...”, ko **paši veiksmīgi norežisēja pret saviem tautiešiem** - “čmodāns – lidosta - Īrija”, **“pēdējais, kurš izlido no Latvijas, izslēdz gaismu,** kad dodas nekvalificētos darbos anglosakšu kungu “plantācijās””. Bija uzņemts kurss uz vietējo anglo-krievu izdzīšanu no anglo-Latvijas (*interesanti, cik tad te tagad iedzīvotāju būtu, no kā iekasētu nodokļus, no kā “savu algu” sev samaksātu un no kā savu anglišķo daudzpartiju dzīvi taisītu*), tāpēc bija paredzēta anglo-krievu klātbūtnes, valodas un skolu anglo-Latvijā likvidācija. **Tā, kā anglo-krievi par “anglo-latviešiem” “anglo-latviskā etnoizglītībā” nekā negribētu būt, un ieslēdzās “saimnieciskais aprēķins”, kā arī pret tādu “nacionālajā pašapziņā balstītu izglītību” iebilda Vācija un citas nekādas “nacionālās valstis” redzēt negribošas Gejropas struktūras (ASV un Gejropas nesaskaņas) tad te “mums ar to etnoizglītību nekas nesanāca”.**

Tāpēc kļuva vajadzīga anglo-krieviem un anglo-latviešiem kopīga – viņus debilizējoša un kolonizācijai pakļaujoša sektantiska “izglītība”. Vienlaicīgi ar tādas veidošanu anglo-Latvijā, arī anglo-Krievijā ASV vadībā notika un vēl līdz šai dienai notiek tādi paši izglītības uz zinātnes iznīcināšanas “darbi”. Arī tur viņu **“gaišie” demokrātiskie spēki ievieš “izglītības industriju”, kurā veido neko nezinošu un zināt negribošu naudatkarīgo gadžetofīlu.** Tieši tas pats notiek arī anglo-Latvijā. Tikai te, **definējot moderno anglo-latvieti (tāpat kā anglo-ukraini), ir jāsaka, ka tas ir naudatkarīgais gadžetofilais anglo-Krievijas nīdējs** – etniskās kalpu grupas izmantošanas mērķis – specializācija – kompetence (*plaša profila Krievijas nīdējs*). Anglo-latvietim iemāca, ka viņš ir “tas, kas noper tur to” anglo-Krieviju vai kādu citu. “Skaldi un valdi – sarīdi draugus, radus un kaimiņus, sievu pret vīru un bērnus pret vecākiem”.

- **Jo šaurāks redzesloks, jo lielāka augstprātība.**
- **Jo lielāka augstprātība, jo niecīgākas zināšanas.**
- **Jo niecīgākas zināšanas, jo lielāks slinkums.**
- **Jo lielāks slinkums, jo lielāks naidīgums.**
- **Naudas atkarība, aprobežotība, slinkums, augstprātība un naidīgums ir visu kalpiem domāto “etnoizglītību” saturs.**
- **Tas ir tas, ko pieaugušajiem un pusaudžiem māca visi no anglosakšu zemēm te integrētie TV “realitātes” šovi.**
- **Tāda sektantiskā “izglītība” tiek realizēta katrā raidījumā, rakstā, “eksperta” stāstā un seriālā.**

8. turpinājums

Ja mēs ielūkojamies **kompetences jēdziena būtībā, tad redzam, ka tas ir tiesību jēdziens.** Tas ir tiesību sistēmas elements, **kurš atspoguļo Cilvēku sabiedriskās attiecības, atbildības attiecību kārtību. Kompetence iezīmē Cilvēka darbības lauku un tiesības darbībai šajā laukā, kādas var iegūt, kā pēctecības (mantošanas un karjeras), tā arī esot kādā nozīmē (arī izglītības) spējīgs šīs tiesības pielietot.**

Bērnu laišana pasaulē ir Sievas un Vīra kompetencē, bet viņu Bērnu audzināšana ir Bērnu bioloģisko Vecāku un Skolas kompetencē. Var būt ļoti kompetents spīdzinātājs, bet tai pat laikā ļoti nekompetents pavārs, makšķernieks vai mīļākais, bet var šīs lietas apvienot un būt pie tam vēl ļoti nekompetents vai tieši otrādi - kompetents valsts aģentūras darbinieks. **Tomēr katru reizi šī kompetence vai ne-kompetence norāda uz katru konkrēto darbības lauku, ar to pašu izslēdzot no intereses un apspriešanas visas citas darbības jomas – citas kompetences.**

- **Kompetences jēdziens ir ierobežojošs - sistēmas darbību regulējošs jēdziens.**
- **Līdz ar to “kompetenču” izglītība ir (noteiktās “kompetencēs”, “kompetenču” robežās, “kompetenču” realizēšanai domāta) ierobežojoša izglītība.**
- **Kompetenču “izglītība” ir ierobežota, ierobežota apjoma un virzienu “izglītības” sniegšana tādā apmērā, kas nodrošina tādi “izglītotā” izmantošanu noteiktu, tam atvēlētu kompetenču robežās.**

Vispārīzglītojošas izglītības sistēmas ietvaros tāda izglītība nav nekas jauns. Tā darbojas profesionāli tehniskās izglītības skolas un profilējošās specializējošās augstākās izglītības mācību iestādes, bet tur tas notiek **uz vispārējās izglītības bāzes un papildinošā kontekstā**. Ir zināmas arī tādas mācību iestādes, kurās sašaurināta apmācība notiek bez īstas vispārējās izglītības – tās ir palīgskolas intelektuāli un psihiski nepilnvērtīgajiem bērniem – tur patiešām prasme izteikties dzimtajā valodā ir “kompetence” un prasme darboties komandā ir “ļoti liela kompetence”.

Taču tur - palīgskolās izglītības satura un apjoma izrobežotājs ir katra tāda defektīvā spējas uztvert un apgūt sadzīves iemaņas, kā arī tādā “izglītībā” ieguldītā darba samērs ar iegūto galarezultātu. Var jau Montesoristi tādām iemācīt lasīt, rakstīt un skaitīt, bet viņi nevar tādām iemācīt, ko darīt ar šīm “kompetencēm”, bet izglītības jēga ir iemācīto “kompetenču” saturs – ko lasīt, ko rakstīt un kāpēc skaitīt...

“Kompetenču izglītībai” anglo-Latvijā ir pavisam cita ievirze. Te **ierobežotājs ir “Izglītības un zinātnes ministrija”, “kompetenču izglītības” koncepcija, saturs, metodikas un kompetenču “izglītības” ieviesēju “izglītības” līmenis.** Viņuprāt, Ētikas kategorijas - Humānisma jēdziena izcelsme viņu “Humānisma principā” esot latīņu valodas vārdā *humus* – augsne... (*Līdz ģenialitātei noslīpēts idiotisms. “Bez meliem un viltus” - vienkārši un skaidri – “no zemes tu esi ņemts – par zemi tev jāpaliek.” Kaza ir labi iegaumējusi sava āža sprediķi.*) Un tādu “pērļu” tur, viņu izplatītajos materiālos ir kaudžu kaudzēm – nav pat jārok, uzmet skatienu un ha-ha-ha (*smieklu terapija*), pāršķir lapu un atkal ah-ah-ah nevar būt, ka viņi to domā nopietni, nevar būt, ka viņi tā domā, nevar būt, bet ir “tā nu tas nebija domāts – nu, jūs jau saprotat, ko mēs ar to domājām”.

- Interesanti, ar kuru galu kazas domā?
- Ar slaucamo?

Viņuprāt “Partnerības **princips**” sevī ietverot “skolvadības pārraudzības un attīstības **principos** uzņēmējdarbības **principu** ievērošanu” (*zem ozola aprakta lāde, lādē zaķis, zaķī pīle, pīlē ola, olā adata, adatā Kašķeja dzīvība*) un “Sadarbības partneru piesaisti skolas attīstības modeļa izveidē”.

+ “Uzņēmējdarbības **principi**” nozīmē to, ka skola vairs nav izglītojoša iestāde – **izglītības iegūšanas vieta, bet biznesa – peļņu ražojošs uzņēmums**, kurā “skolu” uzturošs biznesmenis pārdod pircējam (*bērnam – mazulim – vecākiem - tautai caur budžetu*) savu pakalpojumu – kompetenču “izglītību” un vienlaicīgi ražo “sadarbības partneriem” – citiem biznesmeņiem – **pasūtītājiem vajadzīgajā kompetencē profilēto produktu – mazuli vai jaunu atkarībā no tā, ar kāda vecuma resursu strādā “skola”, un skolvadības pārraudzītājs uzrauga, lai skola nebūtu skola, bet business.**

Uzņēmējdarbības principi nozīmē to, ka tajā darbojas rentabilitātes (iespējami lielāka peļņa ar mazākiem (arī darba) ieguldījumiem) nosacījumi. Visrentablākajā gadījumā tas ir saņemt naudu par nekā nedarīšanu – muļķošanu un darba rezultāta ilūziju, bet “pakalpojuma pircējam” izsniegt dokumentu par “izglītības iegūšanu” arī tad, ja pircējs neko nav ieguvis – neko nav mācījies un iemācījies – **ražot neizglītotus muļķus ar izglītības**

dokumentu rokās – lai viņš pats un “sadarbības partneris” pats tālāk tiek galā. **Skolbizness savu naudiņu ir saņēmis.**

Tā sauktā “kompetenču izglītība” dod iespēju ražot šaurajām pasūtītāja interesēm piemērotu “izglītību” nopirkušu produktu – pārdot pircējiem ilūziju, ka viens pircējs ar tās palīdzību kaut ko varēs nopelnīt, bet otram pircējam (*partnerim*), ka tas varēs pelnīt ar tāda darbaspēka izmantošanu. **Tas ir tāds trīspusīgs savstarpējās čakarēšanas mehānisma riņķadancis** – katrs, mazāk ieguldot, grib kaut ko saņemt no kāda cita dancī iesaistītā. Rezultāts ir acīmredzams: “Kas maksā - tas pasūta mūziku, par ko maksā – tādu mūziku saņem” – **“Muļķis muļķi dzenā”**.

Līdz ar to, **tā vietā, lai izglītoti Cilvēki veidotu savu izglītotu Cilvēku tautas saimniecību, koloniālā ekonomika sev ražo neizglītotus plantāciju vergus.** Te Cilvēka attīstības bremsētājs, viņa paverdzinātājs, no-turētājs iluzorajā “izglītota muļķa” stāvoklī ir “tautas varas veidotā valsts”, “tautas vēlēta valdība” un “tautas labā” strādājošā skolotāju saime – valsts “izglītības sistēma” – **anglosakšu kolonijā kolonizējamā Cilvēku resursa eksportam domātā ražotne.**

“Kompetenču izglītības” problēmas sakne anglo-Latvijā ir kolonizatoru valdīšanai no-laisto aprindu kompetenču līmenī un kompetenču spējās. Iepriekšējos gados ar viņu rokām ir izveidoti atbilstoši “kompetenti” vecāki un skolotāji, kuriem var būt tikai atbilstoši “kompetenti” bērni, kuri atbilst tādu skolotāju “kompetences” profesionālismam.

- **Tādi “kompetenti valsts vadītāji” pasūta tādu nākotni (*uzstāda mērķi*) un lieto tādus resursus, kuri atbilst viņu kompetenču vajadzībām un iespējām.**

Kāpēc tika likvidēta visu laiku un zemju labākā Padomju izglītība, ir saprotams. Kapitālismā nav vajadzīgs izglītot, izaugsmei spējīgs un augošs Cilvēks. Kapitālismā ir vajadzīgs “ražotājs - patērētājs”. Tomēr ar to reformas nebeidzās. Jautājums ir par “materiālu”, resursiem un “valsts vadītāju” vajadzībām

- **kāda valsts un kādi iedzīvotāji ir vajadzīgi “spicajam galam”?**
- **Kādu valsti var izveidot un pārvaldīt tādi “vadītāji”?**
- **kādi iedzīvotāji ir apmierināti ar tādu “valsti”?**

Un te nu ir tieši laikā neliels “skats no malas” par tēmu “Latvijas 100. gade – solis nākošajā 100. gadē”. To gribu ievadīt ar lasītāja “Eho” š.g. 28. marta raidījuma “Kā labāk dzīvot” aizstāvētai iesūtītā “jautājuma” nobeiguma vārdiem: “Jūtams tāds kā dūmus smārds... pagaidām tikai govis, bet tālāk jau blāzmo sārts...”

Toreiz negribēju padoties provokācijai par tēmu “attīrīsim pasauli no sliktajiem”, tāpēc ierakstīju acīmredzamu “pašsadedzināšanās” piemēru un norādīju kas labticīgos radioklausītājus uz to ved. Tomēr dzīve rit (*bet citiem iet – skrien – milzu soļiem auļo*) tālāk un pati piegādā vajadzīgos argumentus un “dūmu smārdu”, kuru acīmredzot jūt arī “Eho”.

Katrs var atkārtojumā un vietnē lsm.lv noklausīties š.g. 8. maija radoraidījuma “Kā labāk dzīvot” ierakstu par tēmu “Izdegšanas sindroms darbā. Sabalansēt dzīves lomas, lai sevi pasargātu.” Tam “Fjūčermens” pievienojis komentāru: “*Ko gribējāt, to dabūjāt!!! Turpiniet atvērties, tolerantēties, konkurēt, naudpelnīties, kaučēties un darīt visu to, ko tagad darat, kāpēc sev tādu dzīvi "dziesmotajā iedziedājāt". "Nākošā revolūcija nebūs vajadzīga - paši savā kapitālismā izdegsiet - to sauc par lūdumu līšanu. Tiek atbrīvota vieta jaunam, auglīgam laukam, kurā zels kapitālismā neskrienošo un tāpēc neizdegušo kolektīvo saimniecību druvas."* Tas tā - gandrīz vai pa jokam, ja nebūtu tik skumji, bet tā nu ir - **KAPITĀLISMS NOGALINA.**”

Tā nu “Fjūčermens” ir gan precīzi trāpījis (*nez, vai zin cik metafiziski precīzi*) raidījumā riņķī apkārt – ap-runātājam “kā naglai pa galvu”, gan arī iezīmējis, **kāpēc tajā, ka runāju par govīm, aitām, zirgiem un visādiem citiem dzīvjiem organismiem – arī divkājjiem, nekad nav jāmeklē aicinājumi “uz sārta, uz sārta viņus...”**

Tāds aicinājums vienmēr ir aicinājums uz cīņu ar kategoriski neciešamu pretinieku – pretinieku, kurš ar savu klātbūtni vien dedzinātājam padara dzīvi neiespējamu, kā tas bija baznīcai antīkās Kultūras darbinieku - Zinātnieku, Mākslinieku un reliģiju klātbūtnē. **Tas, kurš nevar savu derīgumu parādīt darbos, tas iznīcina** (*“savalda”, satur, bremsē un sankcijās smacē*) **derīgo darbu darītāju**. Nāvi cīņā iesaista tas, kuram tas ir dzīvības vai nāves jautājums. **Tikai tas, kurš pats jūt savas nāves tuvumu un krampjaini turas pie šīs dzīves, savu dzīvi pērk par cita nāves cenu**. Ar to pašu tāds Dzīvības vietā ir nāvi ievēdis un tagad tās klātbūtnē viņam ir jādzīvo, līdz nāve prom iedama, viņu, kā “darbā saucēju” sev līdz paņem.

- **“Kas nāvi atved – to nāve aizved.”**

Uz sārta ved to, kurš dzīvības pilns, pats neaizies. Uz sārta kā baznīca Žannu d’Arku ved to, kurš ir kā kauls rīklē un ar savu klātbūtni parāda to, kas kurš nav (*Žanna d’Arkas gadījumā – kas nav Kristus baznīca, kas ir viltvārži un kam, kā naudai tie kalpo*) – **uz sārta ved to, kurš parāda dzīvības trūkumu dedzinātājā**. Nav jēgas “vest uz sārta” to, kurš ir kā veca dzeltējoša zāle rudenī.

- Vai ir vērts cīnīties pret to, kurš pats iet slīcināties, cilpā lien un indes kausu sev pie lūpām ceļ?

Tas, kurā dzīvības nav, pats savu galu sameklē, un tāpēc,

- kādēļ gan tādām palīdzēt to darīt vai viņa mokas ar ārstēšanu paildzināt?

- **“Ar Impēriju ir tikai viens sadarbības veids – nekādas sadarbības ar Impēriju”.**

Ir vērts palīdzēt tiem, kurus Impērija grib sev līdzī kapā paraut. Bet tur nav vajadzīgs sārts – tur pietiek ar ugunsgrūdu draugu lokā, ziemas vakarā pavardu siltu un sveci logā nezināmajam Ceļiniekam liktu...

No savas puses pie raidījuma temata un “sārta” nevajadzības varu piebilst vēl citus iemeslus.

Pirmais ir Nepateicība. Raidījumā gan ap to taustījās, taču sataustīja tikai smalkos asniņus (*“ziediņi un odziņas” arī vēl būs*), bet līdz saknēm netika un acīmredzot nekad netiks – negrib tikt, jo tad būtu jāatzīstas savā galējā muļķībā un ar steigu “jāklapē tā bodīte ciet”, kuru te visiem spēkiem grib vēl “vaļā turēt”.

Mazā – savstarpējā nepateicība ir “barības ķēdes” nepateicība – koloniālās pasaules domāšanas neatņemama daļa. Tur, kur katram jau no mazotnes māca par katru cenu savu galvu virs citas izdabūt – būt pamanītākajam, spicākajam, spožākajam – populārākajam un konkurētspējīgākajam, tur nav iespējama tāda “padomiskuma” un “padosmiskās domāšanas” palieka, kā dabiskas rūpes vienam par otru un to raisītā pateicība. Tikai saprātīgs – Garīgo Spēku hierarhijas komūnā esošais Cilvēks, katrā ēdienreizē saka paldies Mātei Dabai par galdā esošo – saka paldies ikrus izlaidušai zivij par izaugušajām pusdienām, saka paldies Ābelei par ābolu un nezināmajai tomātu audzētājai par lielveikalā nopirkto tomātu (*kaut gan tieši lielveikals ir viena no lielākajām posta saknēm*).

Lielā Nepateicība ir nepateicība savai pagātnei – tai pasaulei, kuras darba un dzīves vērtības radīja šodienas dzīves iespējas un kas ir katra šodien ekspluatējamā un “izdegošā” dvēseles saturā – vai viņš to grib un apzinās vai ne.

- **“Sliktajā” sociālisma dzīvē izdegšanas nebija.**
- **“Sliktajā” sociālismā uzņēma “Četrus baltus kreklus”, ar kuriem tagad “brīvā” anglo-Latvija Kannu kinofestivālā spīdēs.**
- **“Sliktajā” sociālismā varēja un darīja visu to, ko tagad izdarīt nevar.**

Sagrautās tautas saimniecības vietā ievestā “brīvā tirgus” ekonomika vēl aizvien nevar sasniegt pat 1990.gada apjomu, nemaz nerunājot par 1975.-1980.gada līmeni, kas bija krietni virs tagad jau vairs 1990.gada nesasniedzamā līmeņa!

Paradoksāli, bet filma “Četri balti krekli” ir par to, ka “tādas” filmas par to, ko “tādās” filmās rāda, “sliktajā” sociālismā uzņem nedrīkstot! Cilvēki nedrīkstot interesēties par to, par ko interesējas šī filma! Cilvēki nedrīkstot darīt to, ko dara šīs filmas uzņemšanas grupa un aktieri. Nedrīkstot dziedāt to, ko filmā dzied tās varoņi un tie, kas ir filmas varoņi, sociālismā uz skatuves un filmās nedrīkstot būt filmu varoņi!

- Bet varbūt, ka filma patiešām “nav par to” – nav par to, ko mums tagad tās grozītāji stāsta?
- Varbūt filma patiesībā ir par to, ka lūk – stāsta, ka sociālismā to nedrīkstot darīt, bet patiesībā drīkst gan un viss cits ir meli un tenkas?
- Bet varbūt, ka viss ir pavisam vienkārši – gribēja uzņemt tolaik ārzemēs tik populāro koncertfilmu “ar cīņas momentu saturā” un uzņēma arī, bet tagad to visādi groza un par savu “varonīgo pagrīdes cīņu uzdod”, kā to daudzi tā laika populārie TV, radio darbinieki un bohēmas aktīvisti tagad dara?
- Bet varbūt tas bija pašas āmurikāņiem pārdevušās kompartijas “perestroikas – krāsainās revolūcijas” pirmais darvas piliens?
- Varbūt tas bija pašas kompartijas pasūtījuma darbs?
- Kurš nezina, ka šo nodevību sāka gatavot jau pirms 1970.gada?
- Kurš tagad nezina, pati čeka ražoja pretpadomju anekdotes?
- Kurš vēl nezina, ka pati nomenklatūra organizēja deficītu?
- Kurš tad nezina, ka Podnieka “dokumentālā” kino pamatā ir filmēšanai organizēti notikumi un speciāli sagatavotas ainas, kā piemēram “Vai viegli būt jaunam?” šīs sērgas iesēšanai Padomju Savienībā tika filmēta filmēšanai speciāli uztaisīta “panku grupa mākslas dienās”?

Vienā no “100 pirmizrāžu” raidījumiem stāstīja par latviešu komponista **Bruno Skultes operu “Vilkaču mantiniece”**, kuras **pirmizrādi aicināja uzvest Maskavā**, bet komponists no tā esot atteicies tādēļ, ka gribējis pirmizrādi Rīgā. Rīgā to nav izdevies uzvest (*zinām jau zinām, kāda atmosfēra valda – ko savas slavas dēļ viens ar otru dara “mākslas ļaudis” – socreālisma šausmu dēļ savā bohēmā un ikdienas dzeršanā nomocījušies ārtmeņi. Džemmiņa par sava, pašas rokām, čekai nodotā, brālīša ciešanām vēlāk pabrīnījās – “ko tad es tādu nodarīju – ja nu vienīgi kādas morālas ciešanas...”*). Šo faktu minēja savienojumā ar apgalvojumu, ka Padomju Savienībā esot visādi apkarota nacionālā Kultūra un Māksla.

Un te nu es atceros savas literatūras stundas, to, ka grāmatu veikali bija piepildīti ar latviešu autoru un izcilāko pasaules rakstnieku grāmatām, katrā pilsētā esošos “Daiļrades” salonus, Daiļamata Meistaros, audēju, adītāju, pinēju, koka un dzintara apstrādes pulciņus gandrīz vai katrā kultūras namā, ikgadējās visviet esošās krāšņās Daiļamata Meistaru darbu

izstādes, trejos milzu sējumos izdoto “Latviešu tautas Mākslu” un visu citu to, kā tagad “brīvajā” anglo-Latvijā vairs nav.

Jā, toreiz bija stingra darbu atlase un izstāžu pieņemšanas komisijas. Jā, tās tiešām “nelaida cauri” nesagatavotus, sasteigtus vai kopējo līmeni pazeminošus darbus, bet **atlase nav cenzūra un aizliegums – atlase ir kustība uz meistarību, uz to, kur amatniecība pārtop Mākslā – Dailē.**

- Kā tad vēl varētu celt kopējo Daiļamata Meistaru meistarības līmeni?

Tagad, ikgadējās ekskursijās braucot, nākas atteikties no iemīļotajiem audēju darbnīcu apmeklējumiem. Tagad tajās lielākoties auž Skandināvijā pieprasītos lupatu kājceļņus. Viņi tur prasot roku darbu, bet domājot, ka Cilvēks ar rokām var uztaisīt tikai kaut ko šķību, greizu, rupju un bezgaumīgu (*viņi spriež pēc sevis*), tāpēc izcilos Latviešu Meistaru darbus nepērk (*domā, ka tie ir mašīnu darbs*). Anglo-latvieši tagad lielākoties auž to, ko pērk skandināvu govīs, kazas, auni un visādi citādi genderizēti divkāji. **Tā, brīvi pagrimusī “visu iespēju zeme” Gejropa, tagad gremdē to nacionālo Kultūru un Mākslu, kādu tai nesasniedzamos un tādēļ nevajadzīgos augstumos pacēla “apkarajošais totalitārās diktatūras” režīms.**

- Kāpēc “brīvībā” nevar sasniegt to, ko darīja “nebrīvē”?

Tāpēc, ka kolektīvisms un sasprindzinājums – koncentrācija – disciplīna paaugstina apziņas vibrācijas, kurās var to, ko nekad nevar “atvērtais”, ērtību meklējošais un konkurējošais individuālists. Pirms vairākiem gadiem VARAM’s par lielu naudu uz semināru no ārzemēm izrakstīja Atkisonu (*viņam bija labas paša sacerētas un izpildītas dziesmas ļoti labā mājas studijas ierakstā, daži viņa dāvinājumi man skan vēl šodien*). Viņš seminārā mācīja “piramīdas metodi” – to kā Cilvēkiem apvienoties – koncentrēties uz kopīgu mērķi, kā saprast problēmu, izstrādāt mērķi un atrast risinājumu. **Tādā seminārā viņš toreiz mācīja to, kas katru dienu dabiski notika Padomju Savienībā.**

To stāstu tādēļ, ka vadošie ministrijas darbinieki pēc tam sūdzējās, ka to, ko jaunie darbinieki seminārā paši bija izdomājuši, viņi pēc mēneša vairs nesaprata - kas tas ir un ko ar to darīt. Protams – **to, ko augstākās vibrācijās apziņa “ceļ”, to vairs nevar “nest” zemākās.** (*Tajā seminārā divas medicīnai tālas jaunkundzītes “ātrminēšanas raundā” “izspļāva” ideju par “E-veselību”, kuru vēlāk no šī semināra pierakstiem “izlaižīja” inovāciju meklētāji.*) Tā ir visās valsts pārvaldes struktūrās – tāpēc, **pagrimstot apziņām, pagrimst visa valsts.**

Tagad žīdu TV kanālos rāda tās padomju laikā uzņemtās filmas, kuras atlases dēļ nenonāca uz kinoteātru ekrāniem. Tās redzot, es saku paldies tādai “cenzūrai” – pateicoties tai, man toreiz nebija jāskatās visas tās muļķības un dražas – slimo bohēmisko kazu un āžu murgi – ātrmeņu (*te, man iesaka jaunveidojumu – ārtļaužu*) “dvēseļu brīvības vēstījumi”.

Meli, meli un atkal visur skanošie meli, **nomelnošana un nemitīgā darbībā esošā “brīvās rietumu pasaules” melu darbnīcas propaganda nemitīgi pielej eļļu dvēseļu izdedzināšanas mašīnērijā.**

9. turpinājums

Palūkosimies uz to “ar filosofijas aci”.

- “Tāds no tāda nāk, tāds tādu rada.”
- “Labu veido no laba.”

- “Ko liec savā pagātnē, to saņems nākotnē.”
- “Tu esi tavi pagātnes notikumi.”
- “Uz kā stāvi, par to pacelies.”

Visu tautu elites un sevi cienošie Cilvēki sevi atvedināja no Varoņiem un caur tiem no Dieviem. Neviens nemeklēja sevi upuros, izstumtajos vai dzīves pabērnos - neviens negribēja būt “lauķis”, kalps vai verdzībā turētais. Katrā tautā vienmēr ir tās zemošanās, pazemojumi un pārdzīvojumi. Katrā vienmēr ir tās kaimiņiem nodarītie pāridarījumi. Katrā vienmēr ir tās sasniegumi. **Augšupejošās tautas piemin augšupejas soļus.**

Te būs līdzība:

“Saimnieks uzcēla mazu namiņu. Zem namiņa izraka telpu. Šo tilpumu saimnieks piepildīja ar pilniem plauktiem, apcirkņiem, ievārījumiem un visu vasarā ievākto ražu – viņa pagātne tam nesa krājumus labākai dzīvei.

Saimnieks uzcēla mazu namiņu. Zem namiņa izraka tilpni. Šo tilpumu saimnieks katru dienu pilda ar agrāk apēstā atkritumiem – viņa pagātne tur ir redzama netīrumos.”

Līdzība māca - tad, kad Cilvēks ir virs pagātnes krājumu vērtībām, Cilvēks ir savā omulīgajā namiņā, bet tad, kad zem viņa ir atejas bedre, tad tāds Cilvēks sēž mazmājiņā. **“Ko liksi sava nama pamatos, tā arī tādā vietā dzīvosi.”**

- **Te katrs var izvēlēties sev savu Latviju – omulīgu namiņu vai mazmājiņu.**
- **Tas, kurš savā pagātnē meklē mēslus, tas šos mēslus nes sevī.**
- **Tas, kurš savu pagātņi apspļauda, tas apspļauda pats sevī.**
- **Nepateicīgais pazemo sevi.**
- **Pateicīgais atrod vietu pateicībai.**

Un te jums ir viens labs izskaidrojums no psiholoģijas lauciņa. Cilvēka iekšējā enerģija ir tik spēcīga, cik viņš ir viengabalaini harmonisks, sevi vērtīgu zinošs un šo Vērtību darbību redzošs – apliecinājumu saņemošs – cik ekvivalenti norit smalko darba resursos ietilpstošās Labvēlības un smalkajos atalgojumos ietilpstošās Pateicības aprīte. Bet ja Cilvēks, pats to negribot, sevī nes savu, savu vecāku vai vecvecāku “iedzimto grēku” (*kā to no žīdiem pārņemtās iedzimtā seksuālā “grēka” doktrīnas veidā sludina baznīca, lai pamatotu tādas sākotnēji aptraipītas dvēseles vienīgo glābiņu tikai caur kristīšanos un nākšanu baznīcas klēpī*) – intuitīvi jūtas vai viņam tiek atgādināts, ka ir no atejas bedres izkāpis, tad viņa iekšējā enerģija nemitīgi dzīsīs, smalko resursu (*aromātu*) apmaiņa būs apgrūtināta un prasīs aizvien perversākus un kroplākus eksistences veidus.

*Visapkāt kungu kungi,
es pa' viena kalpa meit'.
Es pa' viena kalpa meit',
balta piena kunkulīt's.*

*Kundziņš mani dancināja
aiz pupiņa turēdams.
Aiz pupiņa turēdams,
piena brūža solīdams.*

*Kundziņš deva kalpa meit'
vagaram i' uzdancāt.
Būs tev branga saimeniec',
manim pēļus čubināt.*

Tagad palūkosimies uz to pašu “ar metafiziķa aci”. Roku rokā iet trejas metafizikas parādības – Esošais, Uguns un apziņas attieksme.

Esošajā vienmēr ir divas daļas.

Pozitīvā – derīgā, līdzī nēmamā, kā arī negatīvā – nederīgā, “tukšais iepakojums” vai nepilnības, traucējošais, nevajadzīgais un tāpēc atstājamais.

Ugunij metafiziski ir divas dabas.

Viena ir “neapdedzinošā” Uguns – spēcinošā, vienojošā, radošā, atjaunojošā un jaunas iespējas nesošā – ar Visuma austākajām Realitātēm saistošā un vienībā ar augstākajām Garīgajām būtņēm turošā Uguns.

Otra ir “noēdošā” Uguns – Zemo, materiālo, veco, nederīgo un Pārpasaulīgā dzīvībā neuzturēto no-dedzinošā.

“Neapdedzinošā” Uguns Cilvēka apziņā nostiprina esošā pozitīvos aspektus – visu to, kas labs var notikt, notiek vai ir noticis Cilvēka dzīvē un **šo notikumu nesto pozitīvo ietekmi pārvērš par Cilvēcisko Vērtību saturu un Vērtību izpausmes spējām.**

“Noēdošā” Uguns noārda esošā negatīvos aspektus un to darbības pēdas apziņā, kā arī tos apziņas elementus, kas kaut kādā veidā saistās ar šo negāciju. Tāpēc normāla Cilvēka apziņa pagātnē meklē un atrod saulaino, labo un viņa atmiņā paliek labais. Turpretī slimais urķējas savas pagātnes mēslos – viņa sliktā pagātne tam nedod mieru – slimība ir pagātnē izdarīto kļūdu sekas. (*Valmieras teātrī atkal uzved kārtējo “100.gadei veltīto” miskasti – 1843.gadā poļa sarakstīto lugu “Baladīna” par zemiskām kaislībām, varaskāri un slepkavībām. Par to pats Kairišs saka, ka “Cilvēka būtība jau nemainoties, mainoties jau tikai nianšes, tas notiekot visu laiku un arī šodienas Latvijā, bet šis stāsts vienlaikus esot arī kaut kas jauks, ko varot baudīt kā baiso pasaku”. Tā lūk – slimajām, perversajām apziņām mēsli esot kaut kas jauki baudāms...*)

“Neapdedzinošajai” vai “noēdošajai” Ugunij ceļu un darbu rāda Cilvēka Pateicība vai tās liegšana esošajam vai pagātnē bijušajam. Pateicīgais saņem Labvēlību un katrā parādībā esošo pozitīvā un vērtīgā daļu, kas vairo viņa dvēseles spēkus un spējas, bet nepateicīgais ne tikai to sev liedz, bet mazina arī to savu dvēseles spēku daļu, kuru uztur kolektīva “pleca sajūta” un tas psiholoģiskais mehānisms, ko sauc par “senču atbalstu” – no tā atkritušais ir “imigrants dzimtajā zemē”. Tāpēc ir saprotams, ka nepateicība pret savu vēsturi, arī Padomju laiku un tur bijušo, katra nepateicīgā apziņu pakļauj dziļai “noēdošās” Uguns pārstrādei. Nepateicīgajam tāda “izdedzināšana” attiecas uz visu, kas vien kādā veidā ir saistīts ar “vācu kungu”, “muižas kļaušu” vai Padomju laikā bijušo. Un tāda te katrā ir milzum daudz. Bet jaunajiem nepateicīgajiem tas neļauj pareizi uztvert, izprast un vērtēt šodienas notikumus, kas pakļauj viņus melīgām manipulācijām, ar kurām viņus šodien ievēd “izdegšanā”. **Neizdeg tikai tas, kurš, būdams pateicīgs pagātnē bijušajam labajam, to saglabā un attīsta tālāk.**

- **Nākotni atved Pateicība.**
- **Nav nekā briesmīgāka par nepateicību.**
- **Nepateicība aizver Nākotnes durvis.**

“Noēdošā” Uguns nepateicīgo no-ved naidā. Naida pārņemtie sadeg pašu sakurinātā sārtā. Un tagad man ir jautājums “Eho”.

- Uz kādu vēl sārtu es varētu vest paša sakurinātā sārtā degošu?
- Kāds vēl cits sārts sevi noārdošai apziņai?
- Kas nepateicīgajam briesmīgāks par viņa paša nepateicību?

Visur pasaulē plašumā vēršas Nemirstīgā Pulka kustība. Tā daudziem nepatīk. Par to nīrgājas, to apmelo un izkropļo tās būtību. Cilvēki ir sapratuši, kā glābt sevi no bojāejas – iznīcības. **Viņi ir atraduši veidu kā izteikt Pateicību.** Pateicību par neizbēgamā karā atrodamo labo – toreiz dzīvojušo Cilvēku nesto upuri un bieži vien ziedošanos Nākotnes vārdā. Izteikt Pateicību par iespēju dzīvot un nebūt nacistu vergiem.

Patiesas Pateicības izteikšana visplašākajā veidā atver Nākotnes iespēju durvis un bagātina Pateicības izteicējus. Tādā Nemirstīgā Pulka gājienā bijušie ir smēlušies spēkus, apliecinājuši savu piederību un kopību ar visšausmīgākajā – karā un šausmās atrodamo labo – savu senču Varonību un cīņu pret viennozīmīgi objektīvu ļaunumu. **Esot Nemirstīgā Pulka kustībā, izsaka Pateicību Varonībai un ar to sevi dara par vislabākā - Varonības mantiniekiem un visradošākā dvēseles stāvokļa nesējiem.**

- **Varonība saista ar Pārpasaulīgo.**
- **Pateicība Varonībai ievē Pārpasaulīgo.**
- **Tāda Pateicība dod visplašākās perspektīvas.**

Izdegošajiem varu atklāt vēl citus izdegšanas iemeslus.

Darba aizstāšana ar ekspluatāciju.

- **Kapitālismā nav Darba.**
- **Kapitālismā ir ekspluatācija.**
- **Ekspluatācija ir Darba ilūzija.**
- **Darbā Cilvēks piepildās.**
- **Ekspluatācijā izdedzina.**

Darbs ir Cilvēku attīstošs, bet ekspluatācija ir Cilvēka izlaupīšana. Darbs ir radoša darbība, radoša piedalīšanās kopdarbībā, kolektīvās labklājības celšana. Darbs ir tur, kur ir darba darītāja rūpes (*sociālā atbildība*) par darba rezultāta lietotāju un lietotāja Pateicība darītājam. Ekspluatācijā darbaspēka pārdevējs, pircējs un ražojuma lietotājs domā katrs par sevi. Ekspluatācija ir tur, kur darītājs “darba tirgū” “darba devējam” – savas ekspluatātoram iztikas nodrošināšanai pārdod sevi un savu darba spēku (*slēdz verdzības līgumu – “darbā” nepieder pats sev un darba augļi nepieder darbiniekam*) par savu ikdienas iztiku. Ekspluatācija ir Cilvēka izmantošana viņa individuālās cīņas par eksistenci laikā. Darbs ir tur, kur darba galarezultāts pieder darbiniekam. Darbs ir tur, kur ir Pateicība un darba interese. Ekspluatācija ir tur, kur ir peļņas un patēriņa interese. Darbs papildina, piepilda, bagātina un spēcina. Ekspluatācija iztukšo, atņem un nobeidz.

Dzīves mērķa trūkums.

Ēst, vairoties un baudīt nav Cilvēka Dzīves mērķi. Cilvēka Dzīves mērķis ir darbā darīt savi labāku, Gudrāku, attīstīt savas Cilvēciskās Vērtības un to izpausmes spējās darīt labāku visas Cilvēces Dzīvi. Ēst, vairoties un patērēt ir eksistencē, bet ne Dzīvē. Dabā ir tā iekārtots, ka viss liekais – derīgajam nekalpojošais, atmirst. Neslauktas govys tesmenis piedzīvo “piena trieku” – tesmeņa sadegšanu. Darbā nelikts Zirgs zaudē spēku. Nelietots prāts izčākst vājprātā. Nelietota Sirds cietsirdībā apdzīst. Pārpasaulīgajam nekalpojošais pārvēršas mežonī. Cilvēka dzīvi nedzīvojošs Cilvēks tiek izmēzts no šīs pasaules.

Individuālists.

Individuālists ir tukšs, neinteresants un melīgs Cilvēks ar šauru redzesloku, eksistenciālām interesēm un papagailisku runu (*Tramps*) – niecīgās “zināšanas” pretrunīgā apziņā, neattīstītā un haotiskā domāšana un dubultstandarti viņam nedod iespēju melus nošķirt no patiesības un tādēļ viņš atskaņo viņam iegalvotās frāzes.

Viena acs nedod telpisku redzi. Tikai otra acs no cita skata leņķa uz to pašu kopīgo apskatāmo dod perspektīvu – telpu un attālumu. **Tikai Cilvēku kopesamība dod patiesu Esošā vērtējumu** (*izglītību nes Skolotāja klātbūtne klasē*) un nākotnes pārskatu.

Cilvēks ir kolektīva būtne visās nozīmēs – Garīgajā, mentālajā, dvēseliskajā un fiziskajā. Sapratni dod Garīgā kopība, mentālā dod izziņas spēju, bet **dvēseliskā dod Dzīvības spēku. Dzīvības spēks ir visiem kopīga, mentāli un Garīgi vienotajos cirkulējoša enerģija.** To var saukt dažādos vārdos, pētīt tās aspektus un tāpēc “atrast atšķirības”, bet tā ir viena un tā pati Dzīvības enerģija, kura cirkulē Cilvēkos un visā Dabā, Cilvēku iesaistot Vienotajā Dzīvībā uz Zemes.

Katrs tās cirkulācijā iesaistītais (*vienotībā esošais*) saņem tik daudz, cik viņš turas vienībā ar Esošo un vispirms jau ar līdzcilvēkiem, ģimeni un darba biedriem. Tāpēc Cilvēks atjauno spēkus Dabas klēpī, Bērns atbalstu meklē pie Mātes un Savējie ir tie, kuri kopīgā liktenī sniedz savstarpēju atbalstu. **Katrs saņem tik cik viņš ir derīgs un devīgs.**

Cilvēki lielās un pārvērtē savu “gudrību”. Viņi domā, ka ir domājošas būtnes pretstatā “nedomājošajiem” dzīvniekiem, jo dara to, ko dzīvnieki nekad nedara – sava dzīvesveida uzturēšanai izmanto tehniku – pārveido dabu un iegūst “zināšanas”.

Baznīcas ietekmē (*Augustīns un Akvinas Toms sludināja Cilvēka “pārākumu” pār Dabu un no tā izrietošās “tiesības” ar to rīkoties pēc savas patikas. Viņi jau toreiz Eiropietī ievirzīja ceļā, kurš Cilvēci ir novedis pie tā, ko tagad sauc par ekoloģiskajām problēmām un katastrofām.*) eiropietis pārņēma žīdu “apklātā galda” doktrīnu (*visa zeme ir “apklāts dzīru galds”.* Žīdi ir sava dieva – Seta ēzeļausainās formas “aicinātie dzīrotāji” “dzīrēm izraudzītā tauta”. Visi pārējie Zemes iedzīvotāji ir dzīrotāju apkalpotāji – zemākie radījumi – goji. *Gojropa.*) un kopš tā laika arvien vairāk sevi izslēdz no Dzīvības spēka aprītes – **pretnostata sevi Vienotajai Dzīvībai.**

Tas ir “kolektīvais” individuālisms. “Katrs ceļš sākas ar pirmo soli.” Tas nozīmē arī to, ka, reiz sākusies, tāda perversa individualizācija turpināsies līdz pēdējai iespējai - līdz pilnīgai sabiedrības, ģimenes un Cilvēka apziņas dezintegrācijai.

Cilvēkam šķiet, ka viņš domā. Ja Cilvēki zinātu īsto domāšanas dabu un domu enerģijas cirkulācijas dinamiku, tad redzētu, ka domā tikai daži, bet visi pārējie ir pilnīgā instinktu (*iemācītu uzvedības programmu*) varā. Cilvēkiem šķiet, ka viņi iegūst zināšanas. Dzīvnieki, būdami vienotībā kā savā vidū, tā ar Vienoto Dzīvību, **Zin visu sev vajadzīgo** bez tehnisko iekārtu un eksperimentu palīdzības. Dzīvnieki mācās no viņiem derīgā Zinošajiem un darošajiem. Cilvēks eksperimentē un sagudro nereālās (*aprobežotas*) teorijas tur, kur, atdalot sevi no Zināšanu Avota ir spiests sākt izgatavot dabisko Zināšanu iegūšanas protēzes. **Dabiskā ceļā Zināšanas tiek pārņemtas – pārmantotas no Zinošo Hierarhijas.** Zinošo Hierarhija vienmēr dod tās Zināšanas un tādā daudzumā, kas atbilst Cilvēces, sabiedrības un atsevišķa Cilvēka Garīgās attīstības un vajadzību līmenim. Cilvēks savukārt savā zinātniskajā darbā sameklē doto Zināšanu izpausmes sev pieejamā veidā. **Cilvēks atrod Zināšanu derīgo pielietojumu.**

Cilvēkam šķiet, ka viņš pārveido vidi, bet to dara visi dzīvnieki (*piem., bebrs, skudras. Sīļi, papildinot barības bāzi, stāda ozolu “olas”-zīles*), ja viņiem to vajag. **Cilvēks veido tehniskās iekārtas tāpēc, ka viņam to pieļauj Gribas Brīvības sniegtās iespējas, bet dzīvniekus viņu “kompetencēs” ierobežo Dabas Likums. Cilvēki mūsdienās nedara neko tādu, ko nedara citas dzīvas būtnes – dzīvnieki.** Atšķirībā no dzīvniekiem Cilvēki izdara daudz lieka un nevajadzīga, ko dzīvnieki nekad nedara. **Dzīvnieki ir Gudrāki, bet Cilvēki ir atsvešinātībā pretrunīgi - individuālistiski rosīgāki.**

Eiropieši, uzspiežot savu dzīves modeli, ved pārējo Cilvēci pa savstarpējās attālināšanās, pretnostatīšanās un konkurences ceļu. Cilvēki savā muļķībā tagad dara to, ko **dzīvnieki** nekad nedara tāpēc, ka **ir racionāli Gudrāki un šo Gudrību viņi saņem esot vienotībā ar Gaju – Vienoto Dzīvību uz Zemes.** (*Polārlāči, pavasarī pārpeldot uz*

kontinentu, orientējās pēc Saules un zvaigznēm. Tāpat zin par Zemes rotāciju un laika – diennakts cikliskuma esamību, bet nenēsā līdz pulksteni – viņa pulkstenis ir debesis.) Cilvēks to neredz tāpēc, ka, tiecoties dzīvnieku rīcībā projicēt savu no Gribas Brīvības izrietošo rīcību, ar to grib mērīt Dabas Likuma diktēto domāšanu un dzīvi. Tāpat Cilvēka augstprātība viņam liedz redzēt dzīvnieku racionālā intelekta – dzīvnieciskā prāta Gudrību. Cilvēks redz akmeni, puķi un skudru, bet neredz tajos esošo Gajas Gudrību.

Cilvēks, iegrimstot individuālistiskā, līdz ar to zaudē Gajas Gudrību - prāta un apziņas plašumu un pašregulāciju – spēju saskatīt savas kļūdas, kas viņā pastiprina pieaugošu egocentrismu – neadekvāti paaugstinātu savu spēju un nozīmības vērtējumu. Egocentristi savu apziņu aizvien attālina no kolektīvās apziņas un tajā cirkulējošās Dzīvības enerģijas.

Individuālistiem nav un nevar būt patiesu un plašu zināšanu viņi neatzīst Zinošo Hierarhijas esamību un nejut vajadzību pēc tādas. Tāpēc, no vienas puses, viņi viegli pakļaujas konfrontējošām teorijām un aicinājumiem, bet no otras, viņiem nav kolektīvās apziņas nesto apziņu sakārtojošo etalonu, tāpēc viņu apziņas daļas nonāk pretrunā un savstarpējā cīņā, kas bloķē Dzīvības spēku plūsmas paliekas. Dzīvības spēka cirkulācijas izsīkums ir “izdegšana”. Kapitālisms ir individuālisma sekas tāpēc var teikt, ka

- **Individuālistisms nogalina.**

Konkurence.

Konkurence ir viena no perversajām spēju izpausmes formām. **Perversa (Dabisko Kārtību un Dabas Likumu Normas pārkāpjoša) savtīga – egocentriska spējas izpausme** ved pie sacensības, bet tā pie sāncensības. Sāncensība ir **konkurence, kura konkurējošos neizbēgami noved pie kara. Konkurence ir sāncensība apkarošanas – kara forma.** Konkurējošie savstarpēji bloķē viens otra (*arī smalkos*) resursus un vienlaikus viens otram nosūta mentāli destruktīvas programmas (*hipnotiskā iedarbība*) un “noēdošās” Uguns strāvas. **Konkurējošās skolas “izdedzina” viena otras skolotājus, firma “izdedzina” firmu un valsts valsti.**

- **Kara laukā “puķes nezied”.**
- **Kad lielgabali runā - tad mūzas klusē.**
- **Kur šauj – tur deg.**

Konkurence iznīcina Cilvēka apziņas izcelsmes avotu un dzīves vietu – kolektīvo apziņu. Gajas – Zemes kolektīvā dvēsele savukārt apkaro šos slimību dīgļus – “baktērijas” un “vēža šūnas” – individuālistiskā iegrimstošās apziņas.

- Gribat pacīnīties ar Gaju?
- Nu, kurš kuru?

Haosa ielaišana sakārtotības pasaulē.

Māksla ir debesu Harmonijas ienākšanas durvis. Mākslas durvju aizvērēji tās vietā ievieš savu haosa caurumu. “Modernās”, “laikmetīgās”, “mūsdienīgās mākslas” ieviesēji pasaulē ienes izdedzinošu izdedzinošu haosu. **Ar šiem haosa mēsliem pieķēzta visa Cilvēka dzīves vide!** To pieķēza viņu “kultūras programmas”, “kultūras dzīves”, “100 gramu un rondo”, “provokācijas”, “objekti” un “akcijas”! To **pieķēza saldkaislīgā dvēseļu atkritumu** izgaršošana, izošņāšana un **publiska apsaimniekošana!** “Noēdošo” Uguni uztur izstumtie – noziedzīgās, Dabisko Kārtību nepieņemošās un Normu Sistēmu graužošanās – normālai dzīvei nederīgās un harmonijai nespējīgās defektīvās dvēseles.

- Māksla ienes “neapdedzinošo” Uguni.
- Haoss uztur “noēdošo” Uguni.
- “Noēdošā” uguns ap sevi pulcina “nedzīvos” atkritumus un nepateicīgos.

Un tagad padomājiet,

- kā var nesadegt – “neizdegt” tādu vidi par normālu pieņemošs un **tādā vidē dzīvojošs?**
- Kā normāls Cilvēks tādā vidē – “noēdošās” uguns sārtā, var būt haosa neapdedzināts?

“Pilsoniskā sabiedrība”, “daudzpartiju sistēma”, “tirgus ekonomika”, “konkurence”, “minoritāšu tiesības”, “genderisms” “juvenālā justīcija” un **viss cits, ko anglo-Latvijā (tāpat kā citur) ievieš “modernā demokrātija”, ir haosa ielaišanas rīki.** Viņi pat ir izdomājuši savu idiotisko “vadāmā haosa” teoriju. Idiotisko tāpēc, ka tikai idioti var no 100 detaļu kopuma izņemt 2 un domāt, ka šo dažu patvaļīga savienošana dos tādu pat rezultātu, kā tehnoloģiski pareizi uzbūvēta mehānisma rūpīga regulēšana. **Tikai idiots var domāt, ka vadīs haosu.**

- Haoss vada katru idiotu, kurš iedomājas ar to “sadarboties”.
- Haoss izmanto idiotus savai ienākšanai pasaulē.
- Haosa “vadītāji” ir haosa nesēji.

Netikumība.

Netikumība ir Dabiskās Kārtības un Normu pārkāpumi – iziešana no Dabas Likuma sargājošās daļas atkritumus noārdošajā daļā. **Netikumība tāpēc ir izlaidība – atkāpes no disciplīnas. Izlaidība ir arī netiklība.** Nesavaldība un nedisciplinētība seksuālajā dzīvē, sadzīvošana ar (*tolerance*) apkārtesošo izlaidību dezorganizē Cilvēka apziņu uzturošo Kundalīni enerģiju, ienes haosu apziņas centru darbībā un bloķē Kundalīni enerģijas cirkulāciju Cilvēkā – iztukšo viņa enerģētisko ķermeni, iztukšo prātu un dvēseli. Kundalīni Cilvēkā uztur “neapdedzinošo” Uguni, bet haoss ienes to “noēdošo” Uguni. Netikumīgo, netiklo bohēmistu vienmēr var redzēt kā priekšlaicīgi novecojušu un Cilvēciski iztukšotu masku. Tajā paliek tikai viņa zemāko kaislību pelni. **Gajai nav vajadzīgi netikumīgie – netiklie.**

Un tagad lai “Eho” man atbild,

- kādi vēl sārti vajadzīgi tur, kur vieni “izdeg”, citi “nogenderējas”, “nogadzetojas”, “nonarkojas”, “notolerējas”, “nokonkurējas” vai tukši “nodzīvojas”, nekādas citas pēdas, kā vien atkritumus, aiz sevis neatstājot?
- Kādēļ jātur aiz rokas tas, kurš pats cītīgi krauj savu bērnu sārtu?
- Kādēļ jātērē laiks ar tādu, kurš pats savām rokām noārda savu Krāšņo namu, lai no tā atlūzām celtu cauru, šķību, greizu un smirdīgu nigera būdiņu?

10. turpinājums

Te nu ir skaidri redzams, kāpēc (*profesores Zandas Rubenes raksts “Vai Millenium paaudzei ir svarīga izglītība?” <http://www.la.lv/profesore-vai-millenum-paaudzei-ir-svariga-izglitiba/>*) **ar divkājiem “cauri ir”.** Iepriekš (*resursu pietiekamības apstākļos, kur “dzīvais spēks” bija noteicošais varas noturēšanas faktors*) politekonomiski **kontrolētajās sabiedrībās bija divkāji un bija divkāju “gani” – institūcijas divkāju dzīves organizēšanai.** Tādas institūcijas divkājus turēja viņu “vietās” – **atrada tiem derīgu pielietojumu un**

vienlaikus uzturēja viņu dzīves tādā kārtībā, lai viņi nenodarītu postu paši sev un sabiedrībai – uzturēja viņu iespējas neizmirt.

Tagad (*pēcresursu – manipulatīvajā “moderno demokrātiju” varas noturēšanas laikā*) **voluntārajās sabiedrībās** (*tur nedarbojas ne ekonomiskās, ne tiesību, ne morāles normas, kuras tiek aizstātas ar “stiprākā tiesību” voluntārismu – ar stiprākā interpretāciju ekonomikas, tiesību un morāles laukā*) divkājiem nav “ganu”. Tagad divkāji ir atstāti “savvaļas dzīvei” ar iespēju un tiesībām cīnīties par eksistenci kolonizatora plantācijā ar visām no tā izrietošajām sekām, visām viņu spējām postīt savas un citu dzīves. Protams, ka savvaļā atstāta mājas govjs, aita vai kaza neizdzīvos, bet visi brīvā dabā dzīvojošie tiks pakļauti “demokratizējošām” medību tiesībām. **Tā īslaicīgi papildinās plēsoņu un maitēdāju barības bāzi.**

Tam ir arī cits blakusefekts. Agrāk, lai cik daudz tādu divkāju būtu, viņi nenoteica sabiedrības dzīvi. To uzturēja “aizdevuma ekonomikas” sagrautās regulējošās institūcijas un normas. Tagad tā vairs nav un notiek “kvantitātes pāreja ”kvalitātē””, vai pareizāk sakot, **nekvalitatīvās kvantitātes diktētā kvalitātes zaudēšana.** Tagad divkāji, iekļūstot viņiem agrāk slēgtās sabiedrības dzīves jomās, skaidrāk redzot, kvalitātes nesējiem izsīkstot un bez “mantiniekiem izmirstot” vai tiekot jauno censoņu atbīdītiem, iebaidītiem, vai vienkārši atsakoties no savu pienākumu pildīšanas vara “noslīd” pie divkājiem – Debesu celtne, necienīta, pārvēršas par dubļos guļošu prostitūtu. Sāk veidot – pārveidot sabiedrības dzīves telpu un veidot savu divkāju vidi. Koloniālajā pasaulē tie ir ideālie vergi un verdzības uzturēšanas triecienspēks, kurš ar pirmo aicinājumu metīsies cīņā par savu vergturu – kolonizatoru interesēm.

Tie, kas izglītības un veselā saprāta trūkuma dēļ ir “nekas”, kam koloniālajā pasaulē ir iedvesta “pašizpaušmes” brīvība un “veiksmīgas” darbības ilūzija, grib un jūtas varoši izpaušties un būt veiksmīgi. Par tādu sava “nekā” izpaušmi viņi grib saņemt aplausus (*“vai tu atnāksi paskatīties, kā es tēloju banāniņu?”*) un saņemt savas veiksmes apliecinājumus sākumā pie ledusskapja durvīm piespraustus, bet vēlāk ar tādu pašu, kā no ledusskapja durvīm noņemtu, startēt arī izstāžu zālēs, “mākslas” galerijās, “teātru un baleta” izrādēs, “mūzikas” koncertos, “politisko” partiju dzīvē, valsts pārvaldes orgānos, aģentūrās un ministriju departamentos – visur tur, kur vēl arvien notiek “banāniņu” tēlošana.

Protams, ka vidē, kurā katrs zin, ka Saule aust austrumos, bet riet rietumos, ka sākums ir pirms beigām, (*ka izstāde ir tas, kas ir izstāde, bet koncerts ir tas, kas ir koncerts un zin arī to, kas nav ne viens, ne otrs*) **tādam, kurš to nezina vai jauc, nav nekādu cerību saņemt aplausus.** Un tad viņi atrod jaunu pieeju atziņai, ka “viss jaunais ir labi aizmirsts vecais”.

Katrs jauninājums (inovācija, ak svētā inovācija) var būt jaun-atklājums, jaunums divos veidos.

Pirmais veids ir secīgas attīstības ceļš, kurā agrākie darbi secīgi noved pie to turpinājuma attīstības rezultātos – atklājumos un to sniegto iespēju ieviešanas dzīvē. Tāds attīstības ceļš prasa ilgstošu, sistemātisku, produktīvu darbu un iepriekšējo paaudžu sasniegumu pārmantošanu vispārējas un specializētas izglītības veidā. Tad tāda izglītība katrai nākošajai paaudzei tālāk nodod aizvien “plašāku vēsturisko telpu”, kurā ir redzams pie atklājuma vedošais ceļš. **Tādā ceļā ir tas, kas rāda kā sasnieguma avotu, tā arī vajadzīgā, labā, pareizā un derīga būtību un vērtējuma kritērijus.**

Katru parādību var apskatīt un vērtēt tikai kontekstā, uz visu citu parādību fona, kas izslēdz relatīvisma radītus maldus un kaut kādā mērā pasargā no iniciatīvas bagātiem muļķiem vai ļaunprātības. Tur var redzēt, kas patiesi ir atklājums un jauninājums, bet kas tāds nav, jo ir tikai nejauša, kļūdaina atkrituma vērtībā, kaitīgs vai ir jau reiz izmēģināts un nederīgumā saprasts. **Ir saprasts kāpēc tvaika dzinējs neder lidmašīnai vai zemūdenei.**

Tādā “vēsturiskās telpas cenzūras” ceļā ir stingri jauninājuma atzīšanas kritēriji un augstas prasības, liels darbs līdz nokļūšanai pie atklājuma un jauninājuma. Tad jauninājumi samazinās skaitā, toties pieaug jauninājumu un **atklājumu** kvalitatīvā daļa, kuru **potenciāls ir saprotams izglītotiem un Saprātīgiem Cilvēkiem. Tas attiecas arī uz atklājumos slēpto potenciālo bīstamību.** Tad ir jāprot, jāspēj un jāgrib izvērtēt jauninājuma radītās sekas (*sociālā atbildība*) un pielietojuma ierobežojumi.

- **Tur, kur ir laba vēsturiskā atmiņa, tur ir maz jauninājumu, toties tie ir būtiski.**

Tāpēc tiem “kas ir nekas, bet grib būt vismaz kaut kas” ir **otrs ceļš pie jauninājumiem.** Un **tas ir vēsturiskās atmiņas saīsināšana.** Tas ir ceļš, kurā aizvien sašaurinās **iespeju horizonts** un samazinās pārmantotās pieredzes – zināšanu daudzums. Tad zināšanu niecīgums dod apgriezti proporcionālu “jauninājumu” masas pieaugumu. Tad nemitīgi var izgudrot vienu un to pašu divriteni un, katru reizi “izgudrots”, tas atkal būs kas jauns un neredzēts, bet tā atkal-kārtējais “izgudrotājs” var peldēties sajūsmināto fanu aplausos. Tad katras Govs māviens būs “talantu fabrikas” zvaigznes koncerts, un katras kazas blēšana būs autoritatīvas ekspertes runa par petrolejas pārstrādes produktu pielietojumu. (*No raidījuma tēmas konteksta ir saprotams, ka ar vārdu “petroleja” viņa domā naftu, kaut gan runā “it kā latviski”.*)

Tad katru gadu varēs izdarīt atklājumus par zāles augšanas un sniega kušanas secības korelāciju, par to, ka aiz vasaras nāk rudens, bet Saule katru rītu aust vienā un tajā pašā debespusē. Nupat vērienīgā pētījumā “brīvās pasaules zinātnieki” ir atkal “atklājuši” padomju skolasdienu aksiomu, ka lekciju pierakstu veikšana ar roku veicina materiāla iegaumēšanu. Acīmredzot var gaidīt, ka moderno gadžetu lobiji sāks cīņu ar glītrakstīšanas atpakaļprasītājiem, kad tie **būs “atklājuši” kaligrāfijas un prāta darbības sakarību** (*kuru ļoti labi zin prāta darbības apkarotāji – debilizētāji*).

“Sabiedrībā” - **divkāju baros būs ļoti daudz jauninājumu un to ieviesēju.** (*“Nav svarīgi, ka tur atkal sanāca čīks, stulbums vai postījums, bet tu taču centies”, “nav svarīgi, ko tu dari, galvenais ir darīt kaut ko”, “nav svarīgi, ko lasi...”, “nav svarīgi, ko domā...” “... galvenais ir darīt, tā kā citi to nedara – citādība”, “kļūda – nepareizība ir iespēja”.*) Tas nekas, ka lielākā daļa no tiem būs bezjēdzīgi, nekam nederīgi un pat postoši, tas nekas, ka tie atkārtos un atkārtos vienu un to pašu daudzkreiz strupceļā vedošo ceļa posmu. **Ne “jauninājuma” ieviesēji, ne tā apjūsmotāji un lietotāji taču to nezina.** Un tad, sašaurinātas apziņas, “kompetenču izglītības”, pēc-kultūras un pēc-Cilvēka pēc-vēstures telpā, **nav vairs zināms,** kas ir derīgs, bet kas postošs, jo tur, divkājvidē, divkājiem nav tādu vērtējumu kritēriju – “neviens taču nezina, kas ir koncerts vai izstāde – definīcijas visu laiku mainās” (*būs interesanti, kad viņš sāks ēst mušmīres, rīt stiklus un citus tādas pat neēdamus priekšmetus. Gejropā, apstākļos, kad puse saražotās pārtikas tiek izmesta atkritumos, cītīgi ievieš kukaiņu proteīna piedevas, ar ko katastrofāli pazemina dvēseļu vibrācijas, bet materiālisti nezina, ka to zin viņus pārvaldošie okultisti – “kontrolētāji”.*)

Tad, pat pretēji baznīcas dogmām par “Dieva vārda” nemaldīgumu, patiesumu un pilnību, paši **baznīckungi vienā mutē ar “kaučiem” savos sprediķos sāk iestāstīt,** ka ceļš uz pilnību un Debesu Valstību vairs nav sekošana Dieva vārdā ietvertajai patiesībai, bet tagad ceļš uz TO ved caur kļūdu – **kļūdas un atkāpes no normas esot labākais pilnveidotājs un “ceļš pie Kristus”.** Un tad katrs kādas nevērtības sludinātājs ir “eksperts”, katrs var mīļi sadzīvot ar vispretrunīgāko un postošāko, jo katrs “ir izpaudies” un katrs tur “ir veiksmīgs patiesā ceļā” gājējs un jaunatklājējs. Tad rezultāts vairs nav darbības patiesās vērtības rādītājs. Tad galvenais jau ir tikai tas, ka “tu taču centies būt labs banāniņš” – tas nekas, ka patiesībā uzvilki kakiņas tērpu un runāji čuriņas vārdus.

- **Tiem, kas kapitālisma koloniālajā “barības ķēdē” “ir nekas”, bet grib “būt vismaz kaut kas”, lai to iegūtu, vajag iznīcināt Kultūras uzkrājumu un tā pārmantojamības iespējas – izglītību.**
- **Tad, pazeminot visu apkārtējo, “tas, kas ir nekas” tiek padarīts par “augstāku pakāpienu”.**
- **Tad matērijas “skaldišana” ir “zinātne”.**
- **Tad “hop – hop, la – la, la - la” ir “dziesmas vārdi”.**
- **Tad rakņāšanās kauta lopa iekšās, “auglības rituāli” vai profāna muldēšana par žīdu svētkiem ir “relīģija”.**

Tas nav kāds pēkšņs vēsturisks apvērsums. Tumsas hierarhija nemitīgi virza Cilvēci attīstības ilūzijā – noslēgta cikla bezizejas “burbulī”. Uz to ir iets ilgstoši garš vēsturisks, mērķtiecīgi virzīts ceļš, bet tas būs PAVISAM CITS STĀSTS.

Šajā stāstā par **Darba saistību ar Izglītību**, Govju, aitu, kazu un citu divkāju dzīvi viņu anglo-latvijā, viņu gatavošanos savas Latvijas 100 gades svinībām, un tajā visā – gadatirgus jezgā iemaisītajiem Cilvēkiem, mēs atgriezīamies ar sapratni par to, ka kopumā ņemot, tumšajai hierarhijai caur secīgu Vatikāna – jezuītu – anglosakšu sātanistu klubu intelektuāļu darbību ķēdi izdevās Zemes iedzīvotājus sadalīt divās ļoti nelīdzvērtīgās daļās. **Vienā kapitālistu – “pārcilvēku” daļā ir okultās prakses un mācības pārzinošie, bet otrā vienalga, vai tie ir ateistiski materiālisti vai materiālistiskie “kristieši”, ir tie, kuri neko nezina par smalko pasauli un mehānismiem kā no tās un caur to var un ietekmē tai pakļautos Cilvēkus.**

Tādā kārtā Jezuītiem ir izdevies radīt ideālu verdzības modeli. Ir **vergturi** – okulto mācību pārzinātāji - **uz okulto zināšanu bāzes veidoto sabiedrības vadības mehānismu – tehnoloģiju radītāji un pielietotāji.** Tiem pakārtoti ir **vergi** – visi tie, kuri neapzinās tādu ietekmju sfēru, ietekmes mehānismu un ietekmju esamību un tādēļ **to priekšā ir neaizsargāti.**

Viņiem liekas, ka tā ir “tikai reklāma”, “tikai politiskā dzīve”, “tikai informatīvā telpa”, “tikai ekonomiskā dzīve”, “tā jau tagad notiek”, “tagad nav kā agrāk”. **Viņi nesaprot, ka viņus apstrādā ar okulto līdzekļu palīdzību. Viņi nezina, ka “Tas” ir, ka “Tas” darbojas, kā “Tas” izpaužas, kādās formās ietērpjas, tāpēc neredz šo okulto mehānismu klātbūtni, to darbību un rezultātus.** Visi tādām ietekmēm pakļautie ir neaizsargāti vai arī viegli ievilināmi aiz laicīgo organizāciju un struktūru maskām slēptās okultās sektās un šo sektu darbību laicīgajās (*arī valstu*) struktūrās un organizācijās, jo neapzinās tādu darbību raksturu un sekas.

Plašākā, sabiedriskās dzīves kontekstā, tas nozīmē, ka **ši populācija ieņemst analfabētiski – šamaniskā (pseidoizglītība apvienojumā ar perversu pseidogārīguma dzīvi) sabiedrisko attiecību formācijā.** Tas nozīmē, ka sabiedrība radikāli noslāņojas divās daļās. Tādas sabiedrības mērķi centrējas uz iespējami komfortablāku eksistenci pieejamo resursu robežās, kur, no vienas puses, **komforta līmeni nosaka iespēju horizonts – zināšanas par iespējām un to sasniegšanas līdzekļiem,** bet no otras puses, resursu pieejamība.

- **Iespēju horizonts ir zināšanas par iespējām un to sniegšanas līdzekļiem.**
- **“Kompetenču izglītība” ir iespēju horizonta sašaurināšana.**

Un te mums tomēr mazliet jāņem no Pavisam Cita Stāsta. Pretējā gadījumā paliks daudz nesaprastā.

Resursu pieejamība diktē kā to, ka pieejamība ierobežo komfortu, tā arī to, ka tādā gadījumā šī sabiedrība cīņā par resursiem kļūst par laupītājsabiedrību un to, ka **katra**

konkurence, reiz sāka, sekojot attīstības neatgriezeniskuma likumam, neizbēgami kļūst par konkurentu savstarpēju karu (šķiru cīņa Marksa teorijā). Te neizmirsīsim, ka **tur, kur darbs ir aizstāts ar pakalpojumu vai produktu ražošanu un komforta līmeni nosaka iespējas izmantot resursus (arī pieejamo peļņas daļu), tur “darba ņēmējs” ir resurss, kura maksimāli “racionāla izmantošana” – spēku izspiešana (“izdedzināšana” neekvivalentās apmaiņās) uztur “darba devēju” komforta līmeni.**

Tādā sabiedrībā materiālās bagātības un okultās ietekmes līdzekļu (*masu apziņas kontroles*) iespēju horizonts koncentrējas vienuviet – **materiālā kapitāla “kontrolētāju”** rokās. Materiālā kapitāla “kontrolētāji” veido savu **“darba orgānu” – “darba devējus” – “vidusšķiru”,** kuri viņiem ir vajadzīgi **tik daudz, cik komforts tiek balstīts uz ražošanu un ražojumu apriti,** cik ir “ražotāji un patērētāji”, cik “patērētāji” ražo un patērē tehnoloģiskus produktus – cik “patērētāju” iespēju horizontā ir tādi produkti un vajadzība pēc tiem. Sašaurinoties “patērētāju” iespēju horizontam, kritas viņu prasību līmenis un līdz ar to sašaurinās arī prasību loks – tas vienkāršojas līdz elementāro eksistenciālo vajadzību līmenim. Līdz ar to “kontrolētājiem” zūd vajadzība pēc “darba devējiem” un to skaists radikāli samazinās – notiek noslāņošanās divās radikāli atšķirīgās daļās – “kontrolētājos” un (*iespēju horizonta nozīmē*) “ierobežotajos izmantojamajos”.

“Kontrolētāju” komforta līmenim ir kvalitatīvā un kvantitatīvā daļa. “Kontrolētāju” komforta kvalitatīvā daļa ir atkarīga no “izmantojamo” iespēju horizonta (*tas ir Romas kluba pēdējā ziņojuma rūpju pamatā*), bet kvantitatīvā daļa ir apgriezti proporcionāla tieši tam pašam “izmantojamo” iespēju horizontam (*no šejienes Maltusa “zelta miljarda” doktrīna*). “Izmantojamo” iespēju horizonts gan papildina “kontrolētāju” komforta kvalitatīvo daļu, bet vienlaikus nes arī briesmas – apdraud “kontrolētāju” komforta kvantitatīvo daļu.

“Zeme ir apaļa” – sāk brēkt Austrieši. Viņi kopā ar citiem iedarbinājuši brīva darbaspēka pārvietošanās mehānismu, paši tagad uz savas ādās izjūt tā darbību – kā tas viņus izspiež no labi apmaksātajām darbavietām, kurās par mazāku darba samaksu austrieši pieņem iecelotājus.

Jebkurā gadījumā – iespēja gūt kvantitatīvu labumu – būt “garantēti labklājīgiem” ir svarīgāka par šīs “labklājības” kvalitatīvo piepildījumu. Tāpēc, kvantitatīvās daļas saglabāšanai, **“kontrolētāji”** upurē kvalitatīvo daļu un **“izmantojamajiem”** neizbēgami **sašaurina viņu iespēju horizontu – izglītību un līdzekļus.** Tas, protams, rada arī blakusapstākļus – pretrunu “kontrolētāju” vidū un līdz ar to arī cīņu starp “kvalitatīvistiem” un “kvantitatīvistiem”, par ko liecina Romas kluba ziņojums. Tomēr materiālisms (*apziņas pievēršanās materiālajai pasaulei*) nosaka to, ka apziņa, reiz ievadīta šajā virzienā, kustēties tajā un **tāpēc “kvantitatīvisti” uzvarēs “kvalitatīvistus”,** kā tas Cilvēces vēsturē ir noticis jau daudzas reizes – katru reizi, kad **sabiedrība, atkrītot no Debesu vadības, ielīgst analfabētisma – šamanisma stāvoklī.**

Tas ir neizbēgams process ar zināmām beigām. “Kontrolētāju” vidē “izmantoto” iespēju horizonta sašaurināšana vienmēr atsaucas ar kontroles mehānismu vienkāršošanos un **labklājības kvalitatīvā satura zudumu.** Tādā veidā “kontrolētāji” vienlaicīgi gan saglabā savu atrašanos virs “izmantotajiem”, gan degradējot – “nolaižot izmantojamos” – darba ņēmējus, deģenerējas – “nolaižas” arī paši. Kādreiz labu izglītību baudījis, luksusa apartamentos veselīgi dzīvojošs superbagātnieks vēlāk ir kauliem apkāries atsevišķā būdā dzīvojošs, no cilts locekļu pienestajām olām, ķirzaku kājām un medīto zvēru asinīm pārtiekošs šamanis.

Visumā viņš dzīvo tāpat kā visi citi, bet izņēmums ir tajā, ka viņam pašam nav jārūpējas par būdas celšanu, pārtikas sagādi un seksuālo attiecību uzturēšanu. Slieteni viņam uzceļ, ēdienu pienes un ar vēlīgu rokas mājienu tai pašai pienesējai viņš ļauj iekārtoties savā gultā. Pašas pienesējas to uzskata par augstu pagodinājumu tāpat, kā “pirmās nakts”

ziedojumu “dieviem” un “pirmās nakts tiesību” institūciju par iespēju “iekļauties cilts kolektīvajā atmiņā” (*Šķetīņina “skola”*). **Transformējot, izkropļojot un deģenerējot vienu dzīves daļu, tas pats vēlāk notiek arī visās citās daļās.**

Nelielas atkāpes no Tikumības un perversiju legalizācija neizbēgami noved pie netikuma iecelšanas eksistences pamatu un normas kārtā. (*Eiropas kulturologu apdziedātajā Romā seksuālas orgijas bija “dieviem” tīkamie un “dievus” pagodinošie rituāli. Tādā pat virzienā ved šodien Latvijā sazēlušie “pirtnieki” un “senču rituālu” – publisko pliko skrējienu un kolektīvo demonstratīvo kailpeldējumu organizatori.*) Tādā veidā “kontrolētāji – šamaņi” parazitē uz bailēs, māņticībā un perversā garīguma izpratnē turētajām “ciltīm”. Spilgti uzskatāms piemērs ir Āfrikas melnādaino tautu pagrīmušās paliekas un čigāni.

Sabiedrība, nolaižoties analfabētiski-šamanisko attiecību stāvoklī, apgrieztā secībā iziet visus iepriekšējo attīstības stadiju līmeņus. Nolaižoties zemākā eksistences organizācijas līmenī, tiek saglabāts ārējais kolektīvisma uzturēšanas mehānisms, bet zaudēts kolektīvās dzīves iekšējais humānais saturs. **Aizvien vairāk dominē sabiedrības vadības piespiedu metodes – bailes (no “dieva” dusmām, banku represijām, bezdarba vai ienaidnieka apdraudējums – divām “varām” ir izdevīgi vienai otru “apkarot” un izmantot par bubuli, it sevišķi tad, kad konkurence resursu trūkuma dēļ jau ir sasniegusi kara stāvokli), tiesiskums (korumpētas tiesas lēmuma diktatūra), administratīvie rīkojumi un manipulācijas ar masu apziņu, kā arī iespēju horizonta sašaurināšana - izglītības un dzīves iespēju liegšana.**

- **Koloniālisms un nacisms ir (viena un tā pati parādība divos – iekšējās un ārējās darbības izpausmēs) modernais analfabētiski - šamaniskais parazitisma veids.**

Koloniālismā kolonizators parazitē uz kolonizējamās tautas resursiem tāpat kā šamanis (*baznīca, pirtnieks, dziednieks*) veģetē uz izmantojamās cilts resursiem un kolonizējamā turēšanai pakļautībā izmanto tos pašus līdzekļus – bailes, māņticību (*izglītības trūkumu*) un perversu garīguma izpratni. **Nacisms attiecībā pret apkārtējām tautām izturas kā kolonizators, bet savā vidē piekopj nacionāl-sociālismu, kas ir piederība “ciltij” caur materiālo labumu baudīšanu vienai etniskajai grupai piederīgo vidē.** Varētu domāt, ka piederību “ciltij” nosaka etniskā kopība, taču tā nav, jo nav vienādības starp vienai etniskai grupai piederīgajiem “kontrolētājiem” un “izmantojamiem” (*šie ir termini no CITA STĀSTA*). Arī vienā etniskajā grupā “kontrolētāji” savus “izmantojamus” izmanto savu mērķu sasniegšanai. “Kontrolētājiem un “izmantojamiem” nav vienādu mērķu un līdzekļu. “Kontrolētāju” mērķis ir gūt labklājību sev, izmantojot ar patriotiskiem un ideoloģiskiem lozungiem apmuļķotus “izmantojamus” kā līdzekli – “darba rīku” savas labklājības uzturēšanai, bet “izmantojamie” cer sev nodrošināt eksistenci, ticot “kontrolētāju” solījumiem. “Kontrolētāji” izmanto “cilts brāļu” ražošanas jaudas, bet “izmantotie” paši savu iekšējo resursu.

- **Ticība ilūzijai par piederību ekonomisko labumu baudīšanai ir līdzeklis, ar kuru “kontrolētāji” savus “izmantojamus” tur atkarībā – modernā šamanisma māņticībā.**

Tur, kur ir ārējās – piespiedu metodes, tur ir vajadzīgas mākslīgi radītas “cilts vienības” zīmes.

- **Nacisms ir sociāla valsts kapitālisma apstākļos.**

Līdz ar to “Šķetņina skola” ir modernais nacisms, kurā “cilts vienību” veido “izglītības” (*māņticības*) tips. Ar to Šķetņins nekur tālu no anglosakšu “cilts” veidošanas tehnikas nav aizgājis. Anglosakšu piederība “ciltij” tiek veidota caur anglosakšus vienojošo “džentelmeņa” tēlu. Tas viņiem, atšķirībā no nacionālsociālistiem, ļauj apvienot vienā “ciltī” “kontrolierus” un “izmantojamus”, bet neveidot sociālu valsti – saglabāt materiālās nevienlīdzības leģitimitāti. Tieši tādēļ **nacisms anglosakšu zemēs** pastāv oficiāli neatzītā veidā, bet **ir visu viņu darbību saturs, būtība un iniciators**. “Izmantotāji” dzīvo pārbagātībā, bet “izmantotie” dziļā nabadzībā, tomēr “džentelmeniskumā” “izmantotie” jūtas kopībā ar “izmantotājiem”. Anglosakši ir piezemētāki, materiālistiskāki un viltīgāki. Ar “džentelmenisma” tēlu anglosakši savā vidē balansē starp idejisku (*Šķetņina*) un materiālu (*nacionālsociālistisku*) piederību “ciltij” – “cilts” veidošanas un kontroles mehānismu, ar ko, gūstot no tā labumu, viņi neapkrauj sevi ar tādu atbildības nastu “savas cilts” priekšā, kā nacisti. (*Arī anglo-latvijā “latvju” pingvīni “tika aicināti krīzes laikā saspiesties ar mugurām kopā”, lai izmantotie “bāliņi” sildītu savus izmantotājus – “biezeņus”.*)

Ciešāk piesaistot dvēseliskajā, viņi “vainu par neveiksmīgumu” atstāj katra “izmantotā” rokās. Nacismā atbildību par labklājības minimumu (*apsolījuma daļu*) uzņemas fīrers, bet anglosakši dod tikai “džentelmeniskuma sabiedrību”, visu pārējo atstājot paša “džentelmeņa” rokās. Tomēr piederība “džentelmeniskumam” izrādās pietiekami stipra, lai visus “džentelmeņus” vienotu zem viena karoga tieši tāpat, kā **sociāla valsts kapitālismā – nacisms** vienoja visus “pārcilvēkiem” piederīgos - kolonizējamo zemju “dzīves telpas” kārotājus – reiha karotājus, kuri nesaprata, ka tur būs tikai “kontrolētājiem” pieejams viņu labklājības uzturēšanas resurs.

Sociāla valsts kapitālisma apstākļos - nacisms paredz nevienlīdzību starp savai “ciltij” piederīgajiem un svešiniekiem tādā veidā, ka labklājības uzturēšanai starp savējiem tiek sadalīts “svešiniekiem” nolaupītais. Tas ir mehānisms, kāds šodien, aplaupot visas pasaules ekonomikas, strādā ASV labklājības uzturēšanai. Šis pats mehānisms, nepilsoņiem atņemot iespējas piedalīties viņu sociālismā radīto vērtību pārvaldīšanā un būt “telpas” mantiniekiem ir realizēts anglo-latvijā.

Ja kāds domā, ka nacisms ir Vācijā dzimis vāciešu izgudrojums, tad viņš ļoti maldās. **Nacionālsociālisma, pārcilvēka, rasu tīrības, dzīves telpas un visu citu nacisma stūrakmeņu dzimtene ir “augsti attīstītā” Anglija – miglainā “Albiona” zeme.** Tā pati okultā sātānistu “hell fire” klubu vide, no kuras iznāca Darvins, Maltus un Mordehajs (*K.Marks*). No šīs okultā sātānisma klubu vides nācis arī **Tomas Kārlails – faktiskais modernā nacisma radītājs.** Dedzīgi sātāniskā okultisma iedzīvinātāji **Hjūstons Čemberlens kopā ar Džeimsu Hantu ir tie “rasu teorētiķi”,** kuri caur Nīči (*tieši tāpat viņi Kantu izmantoja savu perverso liberālisma iedomu noformēšanai un izplatīšanai*) apaugļoja vācu nacismu ar “pārcilvēka” teoriju. Turpat viņu pulciņā to pašu okulto saturu vēsturiskajiem apstākļiem piemēroja Frensis Galtons – eigēnikas – “ideālās cilvēku rases” selekcionēšanas radītājs. (*Populārās zviedru grupas ABBA soliste Anna-Frīda Lingstada ir eigēnikas prakses rezultāts.*) **Jau 19.gadsimtā Kārlis Pīrsons izdomāja biometriju – “metodi” kā noteikt Cilvēka piederību “pārcilvēka” rasei. Pīrsons ir tipisks okultās rasu teorijas izkropļotājs.**

Patiesā rasu doktrīna māca pavisam citu – secīgu rasu pāreju no vienas otrā, rasu robežu neaizskaramību to saskarsmju vietās un mākslīgu saskarsmju (pārvietošanas) nepieļaujamību. Patiesā rasu doktrīna runā par to, ka katrai rasei ir dots viss tās attīstībai nepieciešamais. (*Tā reizē ir arī eigēnikas pretdabiskuma un kropļības izgaismotāja.*) **Resursi un to deficīts vienlīdz veicina attīstību.**

- Deficīta “aizpildīšana” izkropļo attīstību.
- Deficīts zemākajā veicina augstākā meklējumus un apguvi.

Te, patiesības dēļ, par “biometrijas” pielietošanu nacistu nometnē jāpiemin tas, ka **“augsti kulturālie” franči** izprovocēja vāciešus uz tādu darbību ar to, ka, **lai ieriebtu vāciešiem**, uz strīdīgajiem pierobežas apgabaliem **pārvietoja** Alžīrijā un Marokā saformētās karaspēka daļas, kuru vīrieši tur radīja vācu-nigeru pēcnācējus.

Šiklgrūbera (Hitlera) “Meinkampf” ir tolaik Anglijā un ASV (nacisms tur veidojās par vadošo) populāro rakstos un grāmatās atrodamo tekstu kompilācija. Ādolfs Austrijas cietumā rakstīja to, ko angļi un amerikāņi jau tolaik savās zemēs runāja pilnīgi atklāti. Vācu nacisms (ar anglosakšu zemju žīdu bagātnieku atbalstu) sākās 1930.-jos gados, bet anglosakšu nacisma un iekaroto – kolonizēto zemju iedzīvotāju genocīda vēsture skatāma no Amerikas kontinenta kolonizēšanas sākuma. Visa koloniālisma vēsture balstās izkropļotā rasu pārākuma idejā un “no tās izrietošās tiesībās” piesavināties “nepilnvērtīgo” resursus. Otrajā pasaules karā Hitlers veda savus vāciešus – “pārcilvēku cilti” apgūt un civilizēti apsaimniekot “barbaru un zemcilvēku nelietderīgi aizņemto dzīves telpu un resursus”.

Tagad notiekošā Krievijas difamācija ir tās iezīmēšana par “nepilnvērtīgo” – to, kura resursus ir tiesības izmantot “pilnvērtīgajiem”. Tieši ar šo “slāvu nepilnvērtību” Hitlers pamatoja 1941.gada iebrukumu PSRS teritorijā – lai “nepilnvērtīgo” zemes atdotu “civilizētākai augstākās rases” lietošanai. Tieši ar to pašu ideju šodien nēsājas (*un to atklāti deklarē*) ASV un Lielbritānijas elites. Ādolfs atklāti saka: “Es sajūsminos par angļu tautu. Kolonizācijas jomās viņi ir sasnieguši agrāk nedzirdēto.”

- Un ko tad Latvijā gribēja darīt **angļu nacisma turpinātājs** un skolnieks Ādolfs Šiklgrūbers (*Hitlers*)?
- Kādu vietu savā koloniālajā pasaulē **latviešiem ierādīja vācu nacisms**?

Sekojojot savu skolotāju piemēram, vācu nacisma plānos latvieši to “labākajā daļā” bija pārvietojami uz Krieviju “darbam” par iznīcināmo slāvu uzraugiem, iznīcinātājiem un vagariem, bet, pēc slāvu iznīcināšanas - darbam par kalpiem, laukstrādniekiem un nekvalificētiem smaga un kaitīga darba strādniekiem vācu kolonizatoru īpašumos – formās, laukos, mežos, darbnīcās un rūpnīcās (*netīrā darba veicējiem kā šodien Īrijā un citur*). **Latvijas teritorija bija paredzēta atbrīvošanai no pamatiedzīvotājiem – depopulācijai** (*gluži kā tas notiek šodien*), lai to varētu apdzīvot “augstākās rases” pārstāvji. **Nekāda latviešu nacionālā kultūra, valoda un dzīves vide te nebija paredzēta.** Sākuma stadijā – līdz pilnīgai teritorijas “attīrīšanai” to aizstāja ar kolonizējamām zemēm domāto “kultūras surogātu”.

Tāpat “pārvietošanai derīgo” latviešu paklausībā turēšanai tika paredzēta no jūdaisma aizgūtā “demoralizācijas taktika” – morāles un tikumības graušana – izlaidība un lētas izpriecas un “ģimeņu konstruēšana”, kas bremzē tautas garīgo un intelektuālo konsolidāciju. **Latviešiem bija paredzēta tikai tāda izglītība, kura izpildītājam ļauj saprast darba vadītāja dotās komandas, sazināties elementāro vajadzību līmenī un virza intereses regulētā vairošanās instinktu apmierināšanā.** Tas ir klasisks anglosakšu kolonizācijas modelis, kurš savu aktualitāti nav zaudējis arī šodien.

To, ko anglosakši iepotēja vāciešiem un te nepaveica ar vāciešu rokām, to viņi tagad anglo-latvijā dara ar uzpirkto “aborigēnu” rokām. Anglosakši nav mainījušies, nemainīsies un nekad nav domājuši mainīties. To pašu, ko viņi darīja 17. un 17.gs., to turpināja 18., 19. un 20. un turpina 21.gs. **To, ko viņi, apkarojot Krievijas impēriju sāka Latvijā, 1918. gadā, to viņi turpina šodien.** Latvija un latvieši viņiem ir tādi paši iezemieši – netīros darbos izmantojami aborigēni, kā indieši, malaizieši, ķīnieši un citi kolonizējamo zemju iedzīvotāji. Vācu nacisti no anglosakšiem atšķīrās ar to, ka ideoloģiskā atklātībā parādīja to, ko anglosakši bez liekas runāšanas praktiski darīja. Nacisti bija anglosakšu ideju realizatori kontinentā, pēc būtības savu iedvesmotāju netīro darbu darītāji.

“Neatkarīgo Latviju” angli radīja cīņai ar dzimstošo Padomju Krieviju. Savu destruktīvo lomu tā nospēlēja 1918.gadā, savu tādu pat lomu 1990.gadā un tagad tāpat iekļaujas kolonizējamo un kolonizēto zemju izmantošanas plānā, kā īstenošanai ir paredzēta “kompetenču izglītība”. Te var dzirdēt pārfrāzētus baznīckunga vārdus: “No kalpiem Krievijas vājināšanai Tu esi ņemts, par kalpu tam pašam “darbam” Tev ir jāpaliek.”

Ar to es apveicu visus anglosakšu projekta “Latvija” 100-gades svinētājus. Ar to es apveicu visus Latvijas “neatkarības” cīnītājus, mežabrāļus, “nepamatoti un politiski represētos”, barikāžu veterānus un arī pats sevi, jo kādreiz tāpat biju Latvijas “brīvības cīņu un mežabrāļu” romantikas aizgrābts jaunietis. Arī es no 13.janvāra līdz 13.februārim nobarikādējos pie TV studijas. Ar to es apveicu arī visus “patriotus”, jaunsargus, zemessargus un NATO pakļautībā esošos NBS karavīrus, virsniekus un ģenerāļus, kuri ir gatavi pēc pirmās NATO pavēles doties mirt par anglosakšu interesēm tur, kur viņu nosūtīs kāda “kontroliera” vajadzības.

- “No kalpiem Tu esi ņemts, izmantots un par tādu kalpu mūžīgi paliksi.”

Mežabrāļi, atsaucoties uz radio ēterā saklausītiem anglosakšu aicinājumiem, cīnījās par savu iedomu ilūziju – “Brīvo Latviju”, bet patiesībā par tādas anglosakšu atkarībā esošas “latvijas brīvības” saturu, kāds tas šodien redzams anglo-latvijā kautiņos par naudu, skolu un slimnīcu slēgšanā, pārmēru nodarbināšanā, debilizācijā, dzimstības izsīkumā, netiklībā, “kompetenču izglītībā” un aizbraukšanā darbam kolonizatoru labā.

Izglītība un darbs ir nesaraujami saistīti.

Paaugstinoties izglītības līmenim, pieaug arī darba daudzums, bet liedzot Cilvēkiem darbu, vienlaicīgi tiek vājināta arī izglītība. Tas, ka Latvijā izglītības vietā ievieš pat ne surogātu (*kāds te bija pēc 90-tajiem gadiem*), bet izglītības ilūziju – “kompetenču izglītību”, nozīmē to, ka ir ieplānots katastrofāls darba apjoma samazinājums vai arī darba vispusības sašaurinājums, kā tas notiek monokultūru “banānu republikās”, kur visi iedzīvotāji strādā vienas korporācijas plantācijās vai tiek audzēta “lielgabalu gaļa” kā to dara Ukrainā.

Ja es te tagad attīstītu to, ko kazas un āži sauc par “sazvērestības teoriju”, tad, uzlūkojot viņu “kompetenču izglītību” un kopā ar to nākošās sekas – izmaiņas populācijas dzīvē, man būtu jāsaprot, ka te kādi “spēki” ar ievesto un vietējo Govju un Kazu rokām konkurencē par ganību platībām veic paātrinātu Govju skaita samazināšanas akciju (*liela jautrība – dumjāks būsi, ātrāk nomirsi*). Ja mēs atceramies, kas ir demogrāfiskās bremzēšanas programma (*maltusiānisma prakse*), kādu vietu tajā ieņem “bremzējamo – ekonomiski bezperspektīvo iedzīvotāju” izglītības līmeņa pazemināšana, kaitīgu netikumu izplatīšana, destruktīvu ideju ieviešana, medicīniskās palīdzības apgrūtināšana, pārvietošana uz neveselīgām “mītnes vietām” un pakļaušana intensīvai pārmēru nodarbināšanai, tad mēs te – divkāju anglo-latvijā redzam klasisku demogrāfiskās bremzēšanas ainu.

Izcilību tai piešķir fakts, ka to veic nevis kādi (*Sibīrijas Gulagu*) atbalstīti svešzemju iebrucēju un okupantu karapūļi, bet “draudzīgo aizstāvju tanku un ložmetēju atbalstītie tautas izraudzītie, izvēlētie un tādām darbam pilnvarotie tautas priekšstāvji” - prostituētie, uzpirktie un korumpētie algotņi – latvāņi. (*Afro + amerikāņi = afroamerikāņi, bet latv + amerikāņi = latvāņi*). Katra Govs par labu naudiņu un glaimošanu tās augstprātībai var desmit citas “bez sāls noēst”, bet ja tā pavisam labi samaksā, tad arī miljonu un divus var kapā “norakt” – tad var veselu valsti par tukšu iztaisīt. Ja zinām, kādas ir iedzīvotāju migrāciju izraisošas darbības, tad tieši to – mērķtiecīgu teritorijas depopulāciju tagad redzam anglo-latvijā.

Depopulācija – teritorijas atbrīvošana no iedzīvotāju klātbūtnes (*arī ar demogrāfiskās bremzēšanas vai baku slimības inficētu segu un saindētas pārtikas, kā ASV*

indiāņu iznīcināšanas gadījumā un nesenajā “atklājumā” par nekvalitatīvu produktu tirdzniecību šajā Gejropas reģionā) vienmēr paredz šīs teritorijas vēlāku izmantošanu kādu citu iedzīvotāju labā. Tāpēc visu laiku ir jautājumi:

- Kas ir tas bagātnieks un kādiem teritorijas izmantošanas mērķiem viņš uzpērk Latvāņu Cūkas, Aitas, Kazas, Āžus un Govis, lai tās iztukšotu šo zemi – izmērdētu (*jautrība liela, liela*) visus citus te dzīvojošos - strādāt un mācīties savā zemē gribošos?
- Kurš sev ir noskatījis šo vēl aizvien visai zaļo Gejropas miskastes stūrīti?
- Kas grib šeit ievākties pēc teritorijas atbrīvošanas no “kompetenti debilizētajām”, “apganderētajām” un “iztollerētajām” latvāņu Govīm, Cūkām, Aitām, Āžiem un Kazām?

Taču Govis par to nedomā. Govīm un “viņu draugu” pulciņam pietiek ar raibā “padomiskuma palieku, kremļa troļļu, Krievijas draudu un dopinga” lupatu deķīša paplavināšanu acu priekšā, lai viņas aizmirstu piespiedu bezdarba emigrāciju un visus citus kapitālisma kūts “labumus” Gejropā (*Gojropā*). Govis un “viņu draugi” no tā visa neko lielu neiztaisa. “Draugu pulciņš” ļausies būt kā “genderpiederību mainoši genderi” (*visiem tā kā tā tiek savs sekstiņš un tad jau nav svarīgi, kā kuram tas “ieکشā-ārā” notiek*), tā arī grauzt kukaiņu proteīnu bagātināto pērnā siena saujiņu tur, kur tos kādā aizgaldā ieliek.

Lūk, tāpēc ar “divkājiem cauri ir”.

(Garīgajā simbolismā cūkas ir pagrīmuši priesteri, aitas ir akli ticīgie, āži ir netiklības nesēji, bet kazas ir tumsonības izplatītājas. Govs ir labākā no visām, tūlīt aiz Lauvas, kas ir Saules simbols, jo Govs ir tīru instinktu iemiesojums. Nekādu lamu un apsūkāšanās – tikai mūžvecs, tūkstošgadīgs simbolisms.)

tupinājums sekos...